

STARSCAPE

M U R R A Y B. L Y N D O N

CSILLAGHULLÁS

Kulturális & Kereskedelmi

Szolgáltató KFT.

BUDAPEST 1995

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Murray B. Lyndon

Lost Among Stars

Published 1995 by Thor Universal Corporation

Copyright © 1995 by Brian Daley

Fordította Katona Attila

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

All rights reserved!

A címlapon az eredeti borító látható.

Tipográfia: Marjai Csaba

Műszaki szerkesztés: Zölley Imre

Hungarian translation © 1995 Katona Attila

Hungarian edition © 1995 Neotek kft.

ISBN 963 85475 1 0

A kötet kizárólagos terjesztője a TóthÁgas Könyvterjesztő Kft. 1047 Budapest, Perényi Zsigmond u. 15.

Kiadja a Neotek Kft. Felelős kiadó: A Neotek Kft. ügyvezető igazgatója.

Felelős szerkesztő: Héjjas Miklós. Korrektor: Hefelle Krisztina. Szedés, tördelés Neotek Kft. A nyomdai munkálatokat az Egyetemi Nyomda Kft. végezte.

A nyomdai megrendelés törzsszáma: 95.3832.

Felelős vezető: Sümeghi Zoltán igazgató.

Terjedelem: 19 ív

Készült Budapesten az 1995. évben.

I.FEJEZET: PRÓBÁK

A bonton határőrhajó szokásához híven megbújt az aszteroidamező fedezékében, pusztá kőként sodródva a galaktikus törmelékekkel. Funkcióit minimálisra állították, csak a létfenntartó és a megfigyelő rendszerek működtek, előbbiek a minimumon, utóbbiak maximális határfokon. A hatalmas bonton birodalom állandóan változó határain millió számra nyüzsögtek e vigyázó őrszemek. A személyzet nyugodtan várt, és figyelt. A fegyelmet beléjük nevelték, a türelmes várakozást ugyanolyan feladatnak tekintették, mint a kalandozást egy még felfedezetlen világban. Ahogy a hódító csapatok ellenállhatatlanul nyomultak előre, a határok egyre kijebb szorultak, de a belső vonal nagyjából állandó volt. A birodalom gyűrűként ölelte körbe a galaxis központját, de befelé nem terjeszkedett, mivel erre már túl sűrű volt a tér, így az a néhány civilizáció, amely errefelé létezett, viszonylagos nyugalomban élhetett, igyekeztek elkerülni a be-betévedő bonton „kirándulókat” nem ritka provokációit. A parancsnok és a másodpilóta jelenleg pihenőidejét töltötte, harmadik társuk figyelt. A műszerek halványsárga fényei teljes nyugalomról tanúskodtak, a rendszerek tökéletesen működtek, mint általában a bonton járműveken. Ezeket a járőrhajóhoz hasonlóan nagyon spártaian rendezték be, nem tűrtek meg semmit, aminek nem volt kézzel fogható haszna. Borítólemezeket nem használtak, a különböző vezetékek szabadon futottak a csupasz fémfalakon, s szürke volt minden berendezés. A virrasztó pilóta – társaihoz hasonlóan – abban reménykedett, hogy egyszer csak megütik a főnyereményt, azaz elkapnak egy olyan körözött személyt, akiért pénzjutalom, előléptetés és szabadság is jár. Voltak, akiknek a fejére valószínűs vérdíjat tűztek ki, elfogásukért akár egy standard év szabadság is járhatott. Eddig azonban nem sok határőr büszkélkedhetett ilyen teljesítménnyel. Éppen ezért nem akart hinni a szemének, amikor a nagy távolságú figyelőrendszer idegen hajót jelzett a szektorban, és ezt nagy valószínűséggel egy évek óta keresett bűnöző járművével azonosította. A kecses űrhajó tulajdonosa még nem vette észre a rá leselkedő veszélyt, sétatempóban haladt át a rendszeren. Gyönyörű példány volt, karcsú testét éjféketére festették, szinte sugárzott belőle a könnyedség és a gyorsaság. Az ellenpéldája volt a kicsi, mégis robusztusnak ható, szögletes, minden esztétikai érzéket nélkülöző vadásznak, amely csendben elindult, mellőzve minden messziről észrevehető mozgást vagy energia-kibocsátást. Ügyesen manőverezett a sűrűn elhelyezkedő sziklák között, pilótái, akik már mind a helyükön voltak, profi kiképzésben részesültek, különben, mint bárhol másutt a galaxisban.

Az üldözött a nyílt űrben haladt, jóval túl az aszteroidamező határán, és látszólag teljesen biztonságban érezte magát. Egy idő után a járőrhajónak is el kellett hagynia rejtekét, így könnyen észrevehetővé vált, ám prédája még mindig semmilyen reakciót nem mutatott. Gyorsan fogyott a távolság a gépek között. Mikor már csaknem elérte, a bonton űrhajó a határsértőhöz igazította sebességét és irányát. A szobor szépségű jármű hangszórójában felhangozhatott az üzenet, ha a rádió vételre volt kapcsolva:

– Idegen űrhajó! Ön elérte a Bonton Birodalom határát. Igazolja magát!

Válaszul az idegen olyan hirtelen kigyorsult, hogy a bontonok egy pillanat alatt szem elől veszítették. A nyomkövető azonban rajta volt, és a pilóta reflexei sem voltak utolsóak, így a határőr rögtön utána indult. A távolság egyre nőtt köztük, és ez három értelmes lényt igencsak nyugtalanított. Egy idő után azonban stabilizálódott a távolság, elég magas értéken, de a nyomkövetőnek ez éppen elég volt. A bontonok állandó készenlétben álltak arra az esetre, ha netán a hipertéren át is folytatniuk kellene a vadászatot. Közben szüntelenül járatták az érzékelőket, nehogy esetleg csapdába csalják őket, és valaki lecsapjon rájuk a hátuk mögül. Egyre inkább úgy tűnt, az üldözött csak játszik velük, de nem értették, miért tenne ilyet, hiszen ennyire vakmerő nem lehet. Megpróbálták gyorsítani, válaszként ellenfelük is gyorsított. Játszott velük, ehhez nem szoktak hozzá. Hirtelen a fekete űrhajó éles szögben hátrafordult, ezt a műveletet a bontonok sem tudták utánozni. Valami tiszteletfélét éreztek, ha voltak egyáltalán érzéseik. Az űrhajó számítógépe kétségbeesett erőfeszítéseket tett, hogy követni tudja az üldözött pályáját, nagy nehezen sikerült is neki. A manőverek folytán – mivel a másik közeledett – jóval közelebb kerültek a határsértőhöz, mikor ismét mögé értek. Két újabb forduló után annyira megközelítették, hogy szabad szemmel is tisztán láthatták. Ennek következtében azonban a negyedik hajtűkanyart követően jobban lemaradtak, mint az elején, mert a számítógép ehhez nem volt elég gyors. A bonton határőrök kezdtek elbizonytalanodni feladatuk végrehajtásának sikerében. Ellenfelük most közelebb engedte magához őket.

– Álljon meg! – szólt az üzenet standard galaktikus nyelven a kecses hajóban. – Ellenkező esetben kénytelenek leszünk fegyvereinket használni. – Az ismeretlen nem kételkedhetett abban, hogy fenyegetésüket be is fogják váltani.

A bontonok szerint ezzel kellett volna kezdeni, de hát most nem háborús övezetben voltak. Az üldözött megállt, majd újra elindult, elvégre ezt nem tiltották meg neki. Az éber határőrök nem értékelték az egyszerű logikát, elégük volt a macska-egérjátékból. Tüzet nyitottak a menekülőre, ám hasztalan, mert annak energiapajzsa hárította a nem éppen kis erejű lézersugarakat. A bontonok nagyobb energiára állították a fegyvereket, minek nyomában már folyamatosan izzott és szikrázott a határsértő láthatatlan védőfala, az mégsem próbált meg kitérni vagy visszatámadni, sőt a két űrhajó közötti távolság csökkent. Eközben már jócskán elhagyták a határzónát, gyorsan közeledtek egy elhagyatott naprendszerhez, amibe hamarosan be is hatoltak. Kívülről a harmadik bolygónak sűrű, átláthatatlan légköre volt, a szivárvány színeiben pompázó farú űrhajó efelé tartott, és egy hirtelen ívvel eltűnt üldözői elől. Azok, ha némi késéssel is, a nyomába eredtek, bár a bonton járművet nem kimondottan légköri repülésre tervezték. A minden kilátást megakadályozó, szinte tömörnek tűnő felhőrétegtől nem láthatták, amint leendő zsákmányuk furcsamód átalakul a lehető legkedvezőbb alakot felvéve az atmoszferikus repüléshez. Különleges típus volt, melynek szinte minden molekuláját egy szuperszámítógép vezérelte – természetesen nem közvetlenül, hanem áttételesen – , így a szilárd részek – kabinok, a vezérlő, a raktárak, a hajtóművek – némileg elmozdulhattak, amennyire összekapcsoló vezetékeik engedték, hogy ezzel is segítsék a képlékeny, de minden más fémötvözetnél ellenállóbb külső burkolat alakváltoztatását. A vezérlőprogram nem is volt bonyolult, csak a különleges pontok helyét kellett meghatároznia, mire a többi molekula felvette a memóriájukban tárolt alakzatok közül a megfelelőt.

– Ez meg mi a fene ?! – kiáltott fel egyszerre a három bonton, amikor a felhőtakaró alól kiérve megpillantották az ébenfekete testet, ami csak halványan emlékeztetett egykori önmagára. Széles, hátrafelé elnyújtott vezérsíkjai pár perce még „nem voltak”, ovális teste elnyúlt. A négy vezérsík X alakban helyezkedett el a hajó tengelyén, és szinte állandóan változtatták az általuk bezárt szöget, a jobb stabilitás érdekében. A szélörvényekben néha olybá tűnt, mintha madár csapkodott volna szárnyaival, csak lassított felvételen. A pilóta élvezhette a repülést, elvégre az A-grav meghajtásra is támaszkodhatott volna. Igaz, ekkor különös gondot kellett volna a gyakori szellőkésekre és légörvényekre fordítania, amint azt jelenleg üldözői tették. Magasságuk gyorsan csökkent, már tisztán kivehető volt az alattuk elterülő, végtelen, trópusi esőerdő. A magasságmérők mégis kétszer akkora távolságra jelezték a talajt, amiből az következett, hogy az erdő teteje legalább fél mérföld magasságban helyezkedett el.

– Ezt haladéktalanul jelentenünk kell a központnak – mondta a parancsnok, és pilótái helyeslően bólogattak. Létrejött a hipertéri összeköttetés a bázissal, és folyamatos kapcsolatban maradtak.

A látóhatáron feltűnt egy madár, ami lassú szárnycsapásokkal közeledett az egymással elfoglalt „fogócskázók” felé. A bontonok, eredménytelenségét látva, letettek arról, hogy szétlőjék az ismeretlent, emellett egyre jobban izgatta nem túl fejlett fantáziájukat a hajó felépítése, mivel ilyen űrhajó létrehozására még a birodalom – katonáknál fantáziával és tudással jobban megáldott – tudósai sem voltak képesek. Azt is szerették volna tudni, kié a körözött jármű, mivel számítógépük memóriájában csak egy nem túl tiszta hologram volt az űrhajóról, annak előző alakját ábrázolva. Mindenesetre valamit már megtudtak.

A szépen sikló gép azonban újabb meglepetést szerzett követőinek, akiket, úgy tűnt, nem is akar lerázni. Valószínűleg észrevette a szemből közeledő, egyre terebélyesebb testet, ami reakcióját kiváltotta. A bontonok csak annyit láttak, hogy a fekete hajó kámforrá vált. Először nem értették a dolgot, de a nyomkövetőt nem tudta becsapni ez a fajta álcázás. Ahogy jobban meresztették a szemüket a monitoron kinagyított képre, látták, hogy ellenfelük kaméleonként, de annál sokkal gyorsabban alkalmazkodik a környezet színeihez. A lassításon már a néhány századmásodpercnyi késedelmet is észre lehetett venni. Miközben a határőrök a színváltoztatás okára próbáltak rájönni, parancsnokuk észrevette a feléjük közeledő lényt, ami már nem lehetett messze – legalábbis így gondolta.

– Megijedt a ragadozótól – mondta társainak, akik erre kérdő tekintettel fordultak feléje. Szó nélkül előre mutatott, így azok is észrevették a lényt. Egyikük parancs nélkül bekapcsolta az eddig figyelmen kívül hagyott létforma-érzékelőt. Rögtön kiderült, hogy a közelinek tűnő lény igencsak távol van, ám méretei hatalmasak. Csaknem másfélszer akkora volt, mint a bonton űrhajó.

– A program nem tudja azonosítani – mondta a pilóta –, a bolygóról és a naprendszeréről sem tud semmit a koordinátákon kívül.

– Ilyen közel a határhoz? – kérdezte a parancsnok. – Bár végül is nemrég toltuk ki a biztonságosabb aszteroidamezőig az állomást... – gondolkodott el.

– Az az érzésem – mutatott a másodpilóta az előttük haladó, tulajdonképpen láthatatlan úrhajóra –, hogy a barátunk valamivel többet tud erről.

Társa vette át a szót.

– Kövessük a körözöttet, vagy térjünk vissza a megfigyelőhelyre? – kérdezte.

Meglepetésükre a központ vette át a szót.

– Túl értékes, kövessék.

Közben irányítók azt remélték, a hatalmas madárról is megtudnak valamit, bár ez a cél az ismeretlen elfogása mellett alárendelt szerepet játszott. Néhány – jó néhány – kellemetlen percet szerzett már a bonton hatóságoknak, általában más körözött személyek úgynevezett tökéletes csapdából történő kimentésével.

Ahogy a madárral szemben száguldottak, egyre jobban ki tudták venni annak alakját. Egy hatalmas hulló volt, most már szabad szemmel is láthatták, hogy másfélszer akkora, mint a járőrhajó, és akkor még nem számították a hatalmas szárnyakat. Lassú, de óriási szárnycsapásokkal haladt a lény, hihetetlennek tűnt, hogy képes fennmaradni a levegőben. Észrevette birodalma háborgatóit, és leplezetlenül feléjük tartott. Szemeit becsapta a menekülő álcázása, de a bontonoknak nem volt ilyen felszerelésük. Az ismeretlen nem is törődött a veszedelemmel, ami olyan közel húzott el a bonton hajó mellett, hogy a pilótáknak minden igyekezetükre szükség volt a remegő jármű megzabolázásához. Utána tüzet nyitottak a támadóra, ám vajmi kevés eredménnyel. Erősebbre állították a lézérágyúk teljesítményét, de nem okoztak szemmel látható kárt ellenségükben, mindössze rendkívül felidegesítették. A küzdelem nagyjából egyenlően alakult, mert a repülő gyík hatalmas csőrének – melyben ember nagyságú vagy még annál is nagyobb fogak sorakoztak – csapásai sem tettek kárt az úrhajóban. Amikor rárepült a gépre, látni lehetett a lézersugarak által megperzselt, pikkelyes bőrt, ami a szárnyak végén hártyavékonyságúra zsugorodott. Ezeken a helyeken néhol átlyukasztották a sugarak, de ez a lényt egyáltalán nem zavarta, mi több, eredménytelensége ellenére újabb és újabb rohamokat indított, ám az energiapajzsot nem veszélyeztette.

Ha lassan is, de tanult a hulló. Fejének csapásai helyett egyszer csak teljes súlyával „ráejtette” magát a bonton úrhajóra. A hajtómű dübörgését is túlharsogta fájdalomüvöltése, amikor teste az energiapajzzsal találkozott. Annyit viszont elért, hogy a túltelítődött pajzs felmondja a szolgálatot, és a lény testének több tonnás ütése közvetlenül a hajótestet érte, komoly kárt téve a mechanikus védőlemezekben és a köztük, illetve alattuk elhelyezett műszerekben. A jármű vészesen inogni kezdett, és pilótái igyekezete ellenére egyre közelebb került a lombréteghez, amit rövidesen el is ért. Egy darabon letarolta a fák koronáit, majd az A-grav meghajtó megmaradt egységeinek köszönhetően viszonylag biztonságosan földet ért. Utasai sértetlenül megúszták a kalandot, az úrhajó azonban repülésre alkalmatlanná vált. A kapcsolat a bázissal már a szörnytel történt ütközéskor megszakadt, így a bontonok most gondolkodhattak, hogyan hagyják el ezt az isten háta mögötti bolygót. Csak remélhették, hogy a hatalmas birodalmat foglalkoztató számtalan gond mellett jut egyszer pénz és idő arra is, hogy a megmentésükre gondoljanak.

Addig is jobbnak látták, ha megpróbálnak maguk valamit megjavítani. Ám ilyen mértékű sérülésnél a katonák tapasztalata és tudása nem biztos, hogy elegendő a szakavatott szerelőket igénylő beavatkozáshoz...

A hulló, jócskán megperzselődött hátsó felével és szárnyaival ott körözött még egy ideig prédája eltűnésének helyén, hangos üvöltésével felzavarva a vidék más élőlényeit. Később, látva, hogy nem állhat bosszút sérelméért, lassú szárnycsapásokkal eltávolodott a látóhatár felé.

A veszély elmúltával hirtelen elmosódtak egy helyen a falombok körvonalai, körülbelül fél másodperc alatt átrendeződtek a vonalak, egy karcsú ürrepülő alakját véve fel. A jármű lassan lebegett észak felé. és – bár ezt nem lehetett látni – érzékelőivel a talajt vizslatta alkalmas leszállóhelyet keresve. Ahogy szinte ráfeküdt a zöld szőnyegre, alakja fokozatosan kerekdedebbé vált, érzékelői visszahúzódtak, hogy ne sérüljenek meg a leszállásnál. Most ezüstös színben csillogott. Nagyon lassan süllyedt le a fák közé, szinte hangtalanul. Ahogy földet ért, majd kikapcsolta a landoláshoz használt A-gravot, roppant súlya alatt besüllyedt a talaj. Pillanatok alatt beleolvadt az erdőbe. Ennek rögtön kárát látta egy kisebbfajta emlős, ami nagy sebességgel nekirohant, majd elterült. Az űrhajó nagyjából ötméteres körzete kékes fényben felizzott, majd az energiapajzs teljes energián a járműhöz hasonlóan láthatatlanná vált. Furcsa látnivaló volt – már ha látta valaki –, ahogy több méter magasságban megnyílik egy személyzsilip, megmutatva egy sehova sem vezető folyosó egy részletét. Egy megtermett alak lépett a kijáráthoz, és letekintett a szinte növényzetmentes talajra. Halványkék, egész testét beborító páncélt viselt, melyen egyetlen illesztés sem látszott. Anyaga hasonló volt a hajóéhoz, de természetesen nem tudta elmozdítani a benne megbúvó ember tagjait – ellenben a hajlatoknál is ideális védelmet nyújtott a támadásokkal szemben. A fejét védő rész átlátszó volt, s egy jóképű rövid, barna hajú ember arcát fedte fel. Az utazó kilépett a semmibe, a ruhába épített mini A-grav segítségével leereszkedett a földre. Gyorsan a sérült állathoz sietett. Menet közben a testénél jóval terjedelmesebb védőöltözet megnyílt egy helyen, ebből tulajdonosa egy kis szerkezetet vett elő, amit végighúzott a macskaszerű lény testén. Ezután eltette a készüléket, és egy tubust vett elő. Ebből egy adag halványzölden fluoreszkáló kenőcsöt nyomott a tenyerébe, majd nagyon óvatosan néhány helyen az állat testébe dörzsölte. Az ernyedt, kábult test megelevenedett puskagolyó gyorsaságával robbant ki megmentője kezei közül, majd tőle öt méterre megállt és visszafordult. Okos szemeivel egy röpke másodpercig nézte a mozdulatlan embert, aztán korábbi sebességével elszelelt. A páncélos felállt, rosszállóan megingatta fejét, mint aki nem igazán helyesli ezt az iramot. Igaz, ami igaz, ebben a „növényzetben” elég gyorsan kell haladni annak, aki valami zsákmányt keresett.

A páncélos alak felemelte kezeit, megfogta sisakját, amely egy eddig láthatatlan vonal mentén elvált az öltözők többi részétől. Hóna alá kapta a fejfedőt, és mélyet lélegzett a kiváló minőségű levegőből. Egy kis séta után fellebegett a bejáráthoz, becsukta az ajtót, ezáltal úgy tűnt, mintha semmi sem változott volna az elmúlt egy órában. Kisvártatva ismét nyílt az ajtó, a hajó oldalából előbújt – az alakváltoztató molekuláknak köszönhetően – egy kis lépcső. A hajó vezetője most könnyű, finom vászonruhát és sarut viselt.

Rálépett a lépcsőre, ami fokozatosan „lefolyt” a hajó oldalán, majd a görbületet elhagyva egy tartórúdon egészen a talajig ereszkedett, és ott is maradt.

Az utazó nyugodt ritmusban ellépdelt a hajótól, és harci állásba helyezkedett. Nagyon lassú mozdulatokkal egy formagyakorlatba kezdett. Nagy területet bejárt, mire végzett a különböző ütés- és rúgáskombinációkkal. Ezután olyan gyorsan csinálta végig, hogy szemmel alig lehetett követni. Mély lélegzetet vett, és összekulcsolt lábakkal leült, meditációs transzba mélyedt. Hétköznapi érzékszervei szinte megszűntek, ehelyett egy más nézőpontból, másképpen érzékelte a körülötte lévő világot. Környezete elmosódott árnyként jelent meg „harmadik szeme” előtt, majd a koncentrálás elmélyülésével egyre tisztább képet öltött, mégsem volt ugyanaz. Tudata valami furcsát, oda nem illőt érzékelt, és ő megpróbált erre az érzésre figyelni. Aztán „meglátta” azt a nagyon finom rezgésű, műszerek által érzékelhetetlen félgömböt, ami egyfajta pajzsként borult űrhajója és annak fél mérföldes körzete fölé. Ezen túl minden érzékelése megszakadt, még sötétséget sem látott, számára a gömbhéjon túl az abszolút semmi volt. Lassan visszahelyezte tudatát a valós világba, és átkozta magát – bár végül is nem tehetett róla –, hogy mindössze néhány éve végezte e tudatélésítő gyakorlatokat. Akkor szintén egy eldugott, figyelemre sem méltó bolygón járt, ahol néhány remetével találkozott, és rendkívül érdekes dolgokat tudott meg tőlük. Azóta is visszatért hozzájuk néha, hosszabb-rövidebb időre, legfőképpen tanulni. Úgy döntött, felderíti a különös jelenség okát. Biztosnak látszott, hogy nem természetes képződmény...

Százalmas állapotú űrhajó feküdt megdőlvén a gigászi faóriások között. A megtépázott lombok „sebhelyein” át ragyogóan sütött a nap. Három alak mászott az űrhajó minden esztétikumot nélkülöző felületén. Nem tűntek vidámnak, a bontonok vastag, szürke bőre amúgy sem volt különösebben alkalmas érzelmek kifejezésére. Tar fejükön kis szarvak meredtek az égnek, kis füleiket ide-oda mozgatták. Nagyjából azonban emberszabásúak voltak. Szisztematikusan végigvizsgálták a hajó minden részletét olyan, kisebb hibákat keresve és találva, amelyeket a hajó számítógépe nem tudott jelezni. Ezeket könnyen kijavították, ám néhány sérülés komolyabb fejtörésre készítette őket.

– Egy hét alatt talán helyrehozhatjuk – mondta a parancsnok.

– Még szerencse, hogy épp a múlt héten töltöttük fel a raktárt pótalkatrészekkel – tette hozzá a pilóta.

– Az A-grav lesz a legnehezebb – csatlakozott hozzá társuk, a másodpilóta, aki magasabb fokú műszaki ismeretekkel rendelkezett.

Azzal kezdték, hogy különböző bonyolult szerkezeteket cipeltek le a raktárból, majd amikor ezzel megvoltak, szisztematikusan, jól begyakorolt mozdulatokkal összeszerelték őket. Csakhamar állvány került a hajó sérült lába köré, közepén egy emelővel. Ez feljebb segítette a hatalmas hajótestet, a bontonok pedig szorgalmasan aládúcolták azt. Több mint kétórás szorgalmas munkával vízszintesbe került a jármű alja. Az emelőre már nem volt szükség, így hát rögtön megtisztították és eltették. A hajó lábát, ha tudták, szétszerelték, ha a sérülés miatt ez nem volt lehetséges, lézervágóval „aprították”.

Közben kihordták a szükséges tartalék alkatrészeket, de már látták, hogy az egész napjuk rámege erre az egy munkára. Szinte szót sem váltottak, mindegyikük tudta, mit kell tennie. Nem véletlenül működött olyan jól és hatékonyan a bontonok hadigépezete.

A pillanatnyilag látható, áramvonalas űrhajó szegecsek és forrasztások nélküli, tükrösima felületéből kivált alul egy téglalap alakú rész, és a földre ereszkedett. Sarkain négy karcsú oszlop tartotta, melyek a hajófalból nyúltak ki, és folyamatosan nőttek vastagságukból mit sem veszítve. Az alaplapon egy furcsa, de szép jármű, egy „másfél” szintes terepjáró állt. Áramvonalas, nyolckerekű gép, illesztés nem látszott rajta. Tetején egész antennaerdő meredt az égnek. Elején és hátulján nagy teljesítményű fényszórósor helyezkedett el, illeszkedve a burkolatba. A panorámaablak által – a műszerekről nem is beszélve – a vezető akadálytalanul kiláthatott minden irányban. Alkalomadtán látását forgatható reflektorokkal segíthette, ha pedig rejtve akart maradni, az űrruhába építettekhez hasonló látásjavítókra támaszkodhatott. A terepjáró most minden hang nélkül elindult kelet felé. Nyomában az űrhajó gyomra becsukódott, majd az egész láthatatlanná vált.

A kis jármű különösebb nehézség nélkül, gyorsan elérte azt a láthatatlan, és fizikailag érzékelhetetlen falat, amit csak kiélezett elmével vehetett észre az avatott szemlélő. A terepjáró oldala az ablakkal együtt szétvált, és az űrhajós, ezúttal laza szerelésben, lemászott a hűvös, esti levegőre. Gyorsan alkonyodott, a névtelen bolygó egy standard napnál jóval gyorsabban fordult meg a tengelye körül. A magányos alak előresétált néhány lépést, felemelte kezét, aztán lassan, szinte szertartásosan a „pajzs” felé közelítette...

Látván a sötétség közeledtét, a bontonok összepakolták felszerelésüket. Sikerült megjavítaniuk a sérült lábat, és annyira hozzápiszkáltak a pajzsgenerátorhoz is, hogy az élőlények ellen csaknem biztos védelmet nyújtson. Az eszközöket ezért nyugodtan a szabadban hagyhatták, a hajó védelmében.

A pilótafülke mögött volt egy kicsiny, puritán, négyszemélyes hálókabin, hátuljában egy éppen bontonméretű zuhanyozófülkével. Víz természetesen nem folyt benne, pusztá sugárfürdő szolgálta a gyors és elégséges tisztálkodást. A három űrhajós nyugovóra tért, az űrhajó épen maradt megfigyelőrendszerei vigyázták álmukat.

Nyugalmuk nem tartott soká, diszkrét, de éppen megfelelő hangerejű csipogás ébresztette őket. A sok gyakorlatnak köszönhetően olyan éberek voltak, mintha egy teljes hét pihenő után, frissen álltak volna munkába. A létforma-érzékelő képernyője előtt csoportosultak, és érdeklődve figyelték az eseményeket. Az űrhajó körül, csaknem egy mérföldes távolságban, lazán elhelyezkedő, homályos foltok alkottak szabályos kört, és lassan közeledtek. A befelhősödött ég és a sűrű lombok miatt tökéletes sötétség uralta az erdőt, így még a fényerősítővel sem mentek szinte semmire, mindössze halvány foltokat láttak. A leghasznosabbnak az infravörös kamera tűnt, a hőkép alapján a bolygó lakói – mert a bontonok ezt tartották a legvalószínűbbnek – humanoidok voltak, valamivel kisebb termetűek, és vékonyabbak egy átlagos bontonnál.

Olyan ötven méterre közelítették meg a sérült járművet, már folyamatos sort alkotva, aztán egyszer csak eltűntek.

A három bonton megdöbbenésében még jó egy percig szótlanul bámult az üres képernyőkre, aztán leült.

– Hát ez a meglepetések napja – jegyezte meg a parancsnok.

– Úgy valahogy – csatlakozott hozzá a másodpilóta. – Először az a furcsa úrhajó, aztán a hatalmas hulló, most meg ezek a lények. Egyszerűen eltűntek.

Szerintem teleportáltak – mondta a pilóta. – Én nem tudok róla, hogy eddig bárkinek is sikerült volna, főleg minden segédlet, már úgy értem, gép nélkül. Elvégre a hiperúrugrás mégsem nevezhető teleportációnak.

– Csak azt a vacak hipertér rádiót sikerülne rendbe hozni! A parancsnokságon biztosan érdekesnek találnák ezeket a dolgokat. Miért mindig az megy tönkre legjobban, amire a legnagyobb szükségünk lenne? – kérdezte társa.

– A radar nemsokára készen lesz...

– Akkor legalább a szökevényt megtaláljuk.

– Ha el nem repült már – fűzte hozzá szkeptikusan parancsnokuk. – Pillanatnyilag, azt hiszem, fölösleges lenne a fejünket törnünk megmagyarázhatatlan jelenségeken, inkább folytassuk az alvást. Minden percet ki kell használnunk, ha mielőbb el akarunk kerülni erről a bolygóról.

Minden szükségesre kiterjedő, hosszú kiképzésük során nemcsak azzal a technikával ismerkedtek meg, hogyan ébredjenek teljesen frissen, hanem az ugyanilyen gyors és sikeres elalvással is. Két perc múlva ugyanolyan nyugalom honolt az úrhajón, mint ha semmi sem történt volna...

Ha odafenn sütött is még a nap, az erdő mélye már teljes sötétségbe borult. Azóta, hogy minden különleges érzés nélkül áthatolt a láthatatlan pajzson, monoton egyhangúsággal haladt előre. A terepjáró motorja halkan búgott, hangja és a lassú tempó nem utalt valódi erejére. A lehullott gallyak néha-néha megreccscentek kerekei alatt, de emberi szemmel észrevehetetlen volt. Fényt nem bocsátott ki, az egymástól független kereknek köszönhetően viszonylag simán gurult az egyre hepe-hupásabbá váló talajon. Ha rendkívül lassan is, de ritkultak a fák. A panorámaablak belül nagyon halvány, zöldes fénnel izzott. Az elmosódott kontúrok teljes nyugalmat mutattak, mintha nem is lennének éjszakai lények ebben a hatalmas erdőben. A jármű utasa ezt gyanúsak találta, de nem tett semmit, amíg nem észlelt veszélyt. Alapszabály: idegen világban nem szabad ellenségesen viselkedni, bármilyen támadásra ürügyet szolgáltatni. Ez sok helyen egyenértékű volt az öngyilkossággal. Bárhol élhettek rejtőző, vagy egyszerűen csak emberi szemmel észrevehetetlen lények, széles skálán mozogva a jóindulatútól a csak az ölés öröméért pusztítóig.

A halál – vagy éppen a segítség – érkezhett egy apró rovarról, egy hatalmas földalatti lénytől, egy bujkáló humanoidtól, az élet minden lehetőséget kihasználta, hogy terjeszkedjen, megkapaszkodjon, és fejlődjön, ezért az értelem a lehető legváltozatosabb helyeken és formákban jelent meg, egy ismeretlen planétán sosem lehetett tudni biztosan, mi micsoda.

Egy magányos utazónak még különösebb lehetősége sem volt előzetes vizsgálatokra, főleg, ha rendkívül sietősen kellett távoznia valahonnan.

Az ég közben teljesen befelhősödött, a nap is lenyugodott, ezért átkapcsolt infravörös érzékelőre, mivel ha nem volt fény, akkor azt objektíve erősíteni sem lehetett. Sokkal többet így sem látott, a jármű tetején elhelyezett kamera közvetítette képen viszont élénk mozgás látszott több száz méter magasban. Az éjszakai állatok azonban ügyet sem vetettek megfigyelőjükre, elvégre az ő territóriumukat nem zavarta. Az űrhajós megállította terepjáróját, és az állatok megfigyelésébe mélyedt, hátha értelmes lényeket talál. A vörösés-narancssárga foltok viselkedésében azonban egyetlen jel sem utalt erre. Álmosnak érezte magát – az elmúlt héten szinte semmit sem aludt –, ezért hátradöntötte kényelmes ülését, és hamar elszenderedett. A védelmi rendszereket természetesen nem felejtette el bekapcsolni...

Mire a sziréna vijjogására magukhoz tértek, a bonton határőrök máris az események sűrűjében találták magukat. Hatalmas csattanás, majd dörömbölés az űrhajó tetején, ez jelezte az energiapajzs csődjét. A zuhanás pedig, ami ezt követte, semmi jót nem sejtetett a tartólábak állapotával kapcsolatban. A földrengésszerű rázkódás és zaj elárulta, egész előző napi munkájuk hiábavaló volt. Kékre-zöldre zúzták magukat, mire elvergődtek a vezérlőig – amit pedig csak egy rövid folyosó és egy ajtó választott el tőlük –, és még csak azt sem tudták, mi támadta meg őket. Az, hogy a vészjelző elhallgatott, valószínűleg nem a veszély elmúltát, hanem egy újabb rendszer csődjét jelentette, a rengések ugyanis nem múltak. A széles ablakokon kinézve jobban láthatták, mi történik velük, mert a létforma-érzékelő képernyője sötétebb volt, mint a mélyűr. Hatalmas repülő hullók – ezek, úgy látszott, egy napot sem mulasztanak el társaságukban tölteni – megragadták a több száz tonnás hajótestet, és ha nehezen is, de a levegőbe emelték.

A parancsnok szólni akart, hogy foglalják el a helyüket, és indítsák el a még ép hajtóműveket – az A-gravra nem is gondolhatott –, de szó nem hagyta el a száját. Furcsa merevség vett erőt rajta, látta, pilótái is hasonlóképpen jártak. Képtelenek voltak megtenni azt az egy lépést, ami helyüktől és a műszerektől elválasztotta őket. El nem dőltek, mert a lassú vontatás hatására a járőrhajó helyzete kilengéseit tekintve stabilizálódott. Igen lassan átemelkedtek az előző nap általuk kiharított jókora résen, és nem sokkal a falombok felett haladtak kelet felé. A szörnyek szárnycsapásai felzavarták az erdei állatokat, ezek most fejvesztve menekültek a zaj forrásától lehetőleg minél messzebbre. A mozgásképtelen bontonok az ablak felé fordulva „dermedtek meg”, így láthatták a vonuló vadakat a helyenként több embert is meghaladó vastagságú ágakon.

Repülésük a végeláthatatlan őserengeteg fölött nem tartott sokáig, legalábbis úgy érezték. A fák ritkábbak lettek, néhány helyen hatalmas, többstadiionnyi méretű tisztások terültek el, otthont adva kisebb növényeknek a vastag fűrétgben.

A hullők lejjebb ereszkedtek, és négy-öt méter magasságban elengedték az űrhajót, ami hatalmas zökkenéssel a földnek csapódott. A „madarak” hangos, fülsértő vijjogással továbbrepültek, otthagya a mit sem értő bontonokat, akik a „leszálláskor” fadarabokként dőltek el. Annyi hasznát mégis látták, hogy ha minden tagjuk sajgott is, de újra képesek voltak beszélni és mozogni.

- Kezd elegendő lenni ebből a bolygóból – jegyezte meg a pilóta.
- Gondolod, hogy egyedül vagy vele? – kérdezett vissza társa.
- Nyugalom – intette rendre őket parancsnokuk.
- Inkább teszteljétek le a rendszereket, hátha működőképes maradt valami. Legalább a rakétahajtómű! Azzal fellőhetnénk magunkat orbitális pályára.
- Én is szívesebben javítanám a hajót az űrben, mint idelelni, ha nehezebb is.
- Gondolod, hogy az előhagyott műszereinket is utánunk hozták? Mert én nem igazán hiszek benne – hívta föl a nehézségekre társa figyelmét a másodpilóta.
- Az adó-vevőt megjavíthatnánk...
- Nem akarom megzavarni a vitát – szólt közbe parancsnokuk –, de mintha valami tesztelésről lett volna szó az előbb.
- Igenis – felelték a pilóták. Bajtársak voltak, ezért nem volt olyan szigorú fegyelem az űrhajón, mint általában a hadseregben, de vezetőjük időnként szükségét látta emlékeztetni társait helyükre a világban. Sosem kellett kétszer mondania. A pilóta olvasta a sort, a másodpilóta pedig mondta a tesztek eredményeit. Néhány rendszer állapotát ugyan tudták, de a főbb egységeket meg kellett vizsgálni.
- A-grav...
- Nem működik.
- Hipermeghajtás...
- Nem működik.
- Rakétahajtóművek...
- Sérült. Nem elegendő az orbitális pályára álláshoz.
- Ennyit a bolygó elhagyásáról. Energiaellátás...
- Sérült, de nyolcvan százalék teljesítményre képes, jelenlegi kihasználtsága hét százalék.
- Létfenntartó rendszerek...
- Épek.
- Burkolat...
- A raktár külső fala sérült. Helyrehozható.
- Megfigyelőrendszerek...

– Létforma-érzékelő, infravörös megfigyelő, éjszakai „szemüveg” tönkrement. A kamerák közül egyedül a fenti működik.

– Zsilipek...

– Épek.

– A főrendszerek tesztelve. Egyéb?

– Tizennégy képernyőre való hibalista a törött lábaktól kezdve a sugárfürdő vezetékének szakadásáig.

– Küldd át a monitoromra.

– Már el is küldtem.

– Azt hiszem, az az egyetlen esélyünk, ha megjavítjuk a hipertéri rádiót.

Furcsa volt a hirtelen beállt csend, amit végül is a parancsnok tört meg.

– Valakinek valami célja van azzal, hogy ide kerültünk. Lehet, hogy az a körözött hajó csalt ide minket, lehet, hogy nem, de amit ezek a szárnyas hullók művelnek, az már felettébb gyanús, a rejtélyesen eltűnő humanoidokról és a hirtelen cselekvésképtelenségünkről nem is beszélve.

– Kiderítjük, ki vagy mi az, ami ellenünk van – mondta a másodpilóta –, aztán elpusztítjuk. A fegyvereink elvégre teljesen épek az alsó lézerágyúkat kivéve.

– Nem hinném, hogy ez a taktika kifizetődő lenne. Bármikor ránk támadhatnak azok a dögök, és egy ilyen tudati béklyó alatt esélyünk sem lenne arra, hogy egyáltalán meghúzzuk a ravaszt. Várunk holnap reggelig, addig megpróbáljuk az adó-vevőt megjavítani. Ha nem jelentkezik senki, aki kapcsolatba akar lépni velünk, akkor elindulunk, és megkeressük. Az űrhajót elvégre még biztonságosan le tudjuk zárni. Legalábbis azt hiszem – tette hozzá. Ez volt az első alkalom, hogy nem érezte teljesen biztosnak magát a dolgában...

Már világos volt, amikor a magányos űrhajós felébredt. A gombnyomásra szétváló ajtón friss erdei levegő áramlott be a kabinba. A kiránduló hátravonult, és lemászott a terepjáró alsó szintjére. A jármű recirkuláló rendszere lehetővé tette, hogy a szűk zuhanyozófülkében igazi vizet használjon. A víz szeretete nem gátolta abban, hogy ruháit a jóval gyorsabb és nagyobb hatásfokú sugaras tisztítóba hajítsa, ezért fürdés után már egy teljesen tiszta szerelés várta. Visszakapaszkodott a vezetőülésbe, majd elindította az „autót”. A kerekek mozgása már nem tudta kiegyenlíteni a talaj egyenetlenségeit, egyre nagyobb gödrökön kellett átkelnie. A fák már olyan ritkán álltak, hogy nem takarták a tűző napot, az erdő és az egyre sűrűbb aljnövényzet is fényárban úszott. Ezzel párhuzamosan a levegő is nagyon felmelegedett, így a sofőr kénytelen volt az ajtót bezárva a lesötétített, légkondicionált fülke homályába visszahúzódní. Megtanult már odafigyelni megérzéseire, most pedig mintha vonzotta volna valami, ami miatt nem állhatott meg. A gödrök és bukkanók fokozatosan egyetlen, viszonylag egyenletesen emelkedő dombnak adták át helyüket, a tulajdonképpen erdő elmaradt, a fák is más fajtájúak voltak, még távolabb álltak egymástól.

Sűrű aljnövényzeten, magas fűvön és bokrokon tört át a terepjáró. Vezetője gyorsabb tempóra sarkallta járművét, így néhány perc múlva egy jókorát fékezett, hogy bele ne zuhanjon a szakadékba, ami az előző pillanatban mintha még ott sem lett volna. A nap ugyan magasról tűzött, fényének ereje mégsem volt elég ahhoz, hogy a kutató tekintet a bolygóköpeny repedésének mélyére lásson. A mindössze harminc-negyven méter széles, de a látóhatárig húzódó árok elég lett volna ahhoz, hogy feltartsa a terepjárót, ha az történetesen nincsen felszerelve egy mini A-grav hajtóművel. Ennek segítségével viszont léggömbként emelkedett fel, átlebegett a szakadék felett, majd kisvártatva leszállt a túloldalon, és folytatta útját. Negyed óra múltán az emelkedő véget ért, egy végeláthatatlan fennsíknak adva át a helyét.

A kisméretű bolygó nagy görbülete azonban torzított, ha a látóhatárnál véget ért a felföld, nem lehetett hosszabb, mint amennyi utat az idegen eddig már megtett. Magánál a fennsíknál azonban jóval érdekesebb volt a távolban csoportosan elhelyezkedő jó néhány kőépület, amelyek egy közepes méretű piramis körül csoportosultak.

Az utazó most már minden figyelmét az előtte elterülő terepnek szentelte. Elszórtan kisebb fák borították a fennsíkot, köztük hol ritkább, hol sűrűbb bokrokkal, magas fűvel. Talajművelésnek semmi nyoma sem látszott, utak nem vezettek a „falu” felé, mi több, a műszerek élőlényeket sem érzékeltek – bár a kisebbeket nem is figyelték. Az idegen, ha voltak is, nem látott csapdákat, eggyel sem találkozott. Rövidesen elérte a romos épületeket, amelyek már nagyon felcsigázták a fantáziáját. Minden kihaltnak tűnt, a házakban legalább száz éve nem lakott senki. A tetők elkorhadtak, megrogytak a falak, csak az alapok és a tartópillérek állták az elmúlás rohamát. Nem is pazarolta rájuk figyelmét, ha valaki rejtőzik mögöttük, azt úgysí kiszúrja az automata megfigyelőrendszer. A véletlenszerűen elhelyezkedő épületek közül mégis valami útféle bontakozott ki, nagyjából egyenesen vezetve a napsütésben vakítóan ragyogó piramis felé. A távolság csökkenésével egyre szemkápráztatóbbá váló csillogás ellen kénytelen volt szinte teljesen elsötétíteni az ablakot. Felkészült, hogy kiszálljon, és tüzetesen megvizsgálja az építményt, így mégiscsak pontosabb képet alkothatott róla, mint a biztonságos utastérből. Hagyatkozhatott volna a műszerekre is, de érezni akarta a hely atmoszféráját. Lemászott a szűk lépcsőn a tulajdonképpeni lakrészbe, és magára öltötte az űrruhát. Az varratmentesen összezáródott, bekapcsolva a létfenntartó rendszereket. Megnyílt a terepjáró oldala, és az űrhajós súlyát meghazudtoló fürgeséggel leszállt a talajra. Közvetlenül a piramis falánál állt.

A fennsík „mű” hófehér márvány falai – illesztés egy sem látszott – mértani pontossággal emelkedtek nagyjából negyvenfokos szögben, mígnem elérték a csúcst, ami önmaga is külön alkotás volt: nagyjából egy méter magas piramis tömör aranyból, csúcsán kicsiny, szintén piramis alakúra csiszolt drágakő – valószínűleg gyémánt –, ragyogott. Ha valaki szabad szemmel belenéz, az bizonyára megvakul. A robusztus alak néhány perc alatt körbejárta a csodálatos építményt, de esztétikus, molekulárisan simának tűnő falán sehol sem talált rést, bejáratot. Kénytelen volt terepjárójának műszereire hagyatkozni. A vizsgálat eredménye meglepte. A teszt azt mutatta, hogy a kőtömb teljesen tömör, nincs benne üreg, és kétszer olyan mélyre terjed ki a föld alatt – szabályos alakját megtartva –, mint amekkora felszín feletti magassága.

Bármik készítették is, munkájuk tökéletes volt. Valahogy nem tudott hinni ezeknek a „leleteknek”, megérzése, és józan logikája azt súgta, itt valami titok lappang. Úgy döntött, esti meditációja során más aspektusból is megvizsgálja a jelenséget, addig pedig tüzetesebben szemügyre veszi az omladozó házakat...

A hajtóművek megjavításával nem is foglalkoztak, hiábavaló lett volna a tartólábakkal próbálkozni is – az emelő nem volt képes az egész hajótestet megtartani. A kommunikációs egységekre szinte az egész napjuk ráment. Minden, helyben elvégezhető teszt, és a műszaki rajzok szerint is rendben volt, ám használni mégsem tudták. Amikor élesben kipróbálták, néma csend volt a válasz, még csak zaj sem hallatszott.

– Talán le vagyunk árnyékolva... – jegyezte meg a másodpilóta.

– Mivel? – kérdezte a parancsnok. – Ezeket a hipertéren át küldött hullámokat csak egy szupernóva, vagy egy fekete lyuk állítja meg!

A másik bonton erre csak vállat vont.

– A radart sem sikerült összehozni – folytatta –, jobb híján a személyes felderítés marad.

– Egy óra múlva indulunk. Nem várjuk meg a reggelt.

Nem is vesztegettek több szót a dologra. Ilyen feladatra nem készülven terepjáróval nem rendelkeztek, kénytelenek voltak gyalog nekivágni az útnak.

– Tulajdonképpen mit keresünk? – kérdezte a pilóta.

– Őszintén megmondom: fogalmam sincs – válaszolta parancsnoka. – Csak sejtem, hogy valami célja volt valakinek azzal, hogy ide hoztak minket. Túl sok itt a rejtély, én pedig utálok a megoldatlan problémákat. Gondolom, a parancsnokságon is kevesebbet kell majd magyarázkodnunk, ha valami eredményt tudunk felmutatni. Cserébe a tönkretett űrhajóért. Nem hiszem, hogy érdekelné őket. mennyi közünk volt tulajdonképpen hozzá.

– Ehhez előbb valahogyan el kell jutnunk a bázisra.

– Igazat szólsz. Majd meglátjuk.

– Azt mindenesetre tudják, hol tűntünk el.

– Csak az a kérdés, van-e pénz és szabad űrhajó a megkeresésünkhöz. Elvégre a vészjelzőnk sem működik.

– Irány? – tért át gyakorlatiasabb dolgokra a másodpilóta.

– Kelet felé hoztak minket – felelte a parancsnok, útközben semmi érdekeset nem láttunk, így semmi sem indokolja azt, hogy visszamenjünk. Elnézünk pár mérfölddel keletre, aztán, ha nem találunk semmit, teszünk egy kört, majd visszatérünk ide. A többit majd kigondoljuk utána. De az az érzésem, rábukkanunk valamire.

Még ritkábbak és kisebbek, más fajtájúak vették át a gigászi fák helyét, a talaj enyhén emelkedni kezdett. A hatalmas málhákat – műszereket, élelmet, egyéb felszerelést – cipelő bontonok szikár izmait rendesen megdolgoztatta a kaptató.

Bár bőrük vastag és kemény volt, nem túl érzékeny, mégis izzadni kezdtek a hűvösödő esti levegő ellenére. A csomagok mellett védőruháik is tekintélyes súlyt képviseltek. A páncélozott alkarvédők fedelei felpattintva álltak, kettős monitorként szolgálva a vizslató műszerek számára. Amellett, hogy rá-rápillantottak ezekre, még a talajt is figyelniük kellett, néha alattomos, hosszú indákba gabalyodtak lábaik.

Éjszakára ismét befelhősödött az ég, a hűvösség magával hozta a párás levegőt. Annyira azonban nem vastagodott meg a felhőtakaró, hogy itt, a galaxis belsejében sűrűn ragyogó csillagok ne szolgáltatassanak elegendő fényt a látásjavítók működéséhez. A „kirándulók” szemei hamar hozzászoktak a megváltozott fényviszonyokhoz. Nyugodt volt a táj, semmi mozgást nem tapasztaltak. Kétórás, szóltan „hegymászás” után elérkeztek az emelkedő tetejére.

– Rendben, pakoljatok le – mondta a parancsnok. Tartunk egy félórás pihenőt.

Összes szóváltásuk ennyi volt, tudták, a lehető legteljesebben ki kell használniuk e rövid szünetet, mivel nem sejthették, mikor jut rá idejük legközelebb. Bekaptak néhány élelmiszer-koncentrátumot, lazítottak kicsit, aztán a megállásra engedélyezett idő leteltével külön utasítás nélkül felcihelődtek, folytatták útjukat.

Alig néhány felhő úszott a fennsík egén, akkor is láttak volna, ha történetesen nincs rajtuk a fényerősítő, így viszont kopottabbak voltak a színek, ám szinte nappali a bontonok érzekelte világosság. Minden mozgást, apró dolgot észrevehettek. Űrhajóhoz szokott mozgásuk a magas aljnövényzet ellenére alig ütött zajt, bár egy erre érzékeny, természethez szokott fül akár csatazajként is értékelhette. Semmiféle lény nem támadott rájuk, még a rejtélyesen eltűnt humanoidok sem jelentek meg. Amikor kibukkantak egy kivételesen sűrűbb facsoport lombjai alól, meglátták az építményt s körülötte a romokat.

– Nem semmi ez a piramis – mondta a parancsnok, midőn szemüvegének távcső funkcióját használva jobban szemügyre vette. – Úgy néz ki, akár ha tegnap fejezték volna be az építését.

– Ugyanez nem mondható el a házakról – tette hozzá a pilóta.

– Eltelik némi időbe, amíg odaérünk – toldotta meg társa.

– Hamar oda fogunk érni – így a parancsnok. – Gyorslépés! – Aztán, hogy a parancs élet enyhítse, hozzáfűzte – Majd ott pihenünk.

Az erőltetett menet közben fejük szinte állandóan mozgott, nemcsak az előttük lévő, hanem az elhagyott és az oldalt elterülő tájat is figyelniük kellett: tudták, nem hagyatkozhatnak pusztán műszereikre. A tempótól eltekintve nyugodt útjuk volt, semmi sem zavarta meg vagy próbálta feltartóztatni őket. Már kezdtek halványodni a csillagok, mire a romvárosba értek, de a tájat még nem öntötte el a hajnal fénye. Minden idegszálukkal figyeltek, hiszen bármelyik leomlott fal mögül rájuk támadhatott valami, de a csend tartós maradt.

A piramist övező, nem túl széles területen nem álltak „házak”, így a kis csapat pihenhetett, mert belátták a terepet. Végigsimították a tükörsima felületet, és – bár a bontonok esetében ilyesmi felettebb ritkán fordult elő – némi tisztelet ébredt bennük azok iránt, akik ilyen építmény emelésére voltak képesek.

A másodpilóta felállított egy készüléket, amivel megvizsgálta a piramist.

– Tömör kőtömb az egész, a csúcsot kivéve – mondta. – Az szintisza, tömör arany, és a gyémánt is valódi a csúcson.

– Mi értelme lenne egy ekkora kődarabot ideállítani? – kérdezte parancsnoka.

– Nem tudom, egyáltalán úgy állították-e ide...

– Ezt meg hogy érted?

– A kétharmada a föld alatt van, és a műszer szerint ugyanolyan sima és tömör, mint amit láthatunk belőle.

– Kezd elegendő lenni a rejtélyekből.

– Bemegyünk? – kérdezte a pilóta.

– Valahogy mégiscsak a dolgok végére kell járnunk!

– Szeretném megjegyezni – alkalmatlankodott a másodpilóta –, hogy teljesen tömör a kőtömb, bejáratnak, belső üregeknek nyomuk sincs.

– Akkor kénytelenek leszünk a logikára hagyatkozni – mondta a parancsnok. Társai kérdően néztek rá.

– Ugyebár – folytatta –, nincs értelme egy ekkora és ilyen építménynek. Legföljebb egy jelzőtorony lehetne, akkor meg miért építették – tegyük fel, hogy építették – tömör márványból, hiszen egy egyszerű domb is elég lett volna. Vagy ha csak a figyelem, felkeltésére szolgált, miért van a kétharmada a föld alatt?

– De a műszer...

– Fenébe azzal a műszerrel! Mi működik normálisan ezen az átkozott bolygón? Nem kámforrá váltak a humanoidok is? Pedig a műszerek is jelezték őket! Valami manipulál a tudatunkkal, ahogy például megbéklyózott minket, amikor a hullók ideszállítottak, vagy ez is. Érzem, hogy van valami ebben a piramisban.

Társai fontolóra vették, nem ártott-e meg a sok rejtély parancsnokuknak az elmúlt napokban, de hát mégiscsak a vezetőjük volt, aki nagyobb tapasztalattal is rendelkezett náluk.

– Akkor most mit csinálunk? – kérdezte a pilóta.

– Mint már említettem, bemegyünk. De ne kérdezzétek, hogyan, majd csak találunk valamit. A lényeg, hogy nem szabad mindent feltétlenül elhinnünk, amit látunk, vagy amit a műszerek mutatnak...

Jó kis séta volt az összes romot átvizsgálni. Az ilyenre mondják általában, hogy a befektetett munka nem áll arányban az elért haszonnal. Néhány felriasztott gyíkon és egyéb állaton kívül ugyanis semmit sem talált. Közben ráesteledett, ideje volt visszatérni a terepjáró nyújtotta kényelembe és biztonságba. No meg kíváncsian várta az esti meditáció eredményét is. Először evett valamit, de nem terhelte meg túlságosan gyomrát. Kényelmesen elhelyezkedett, és lazított. Kellemes zsibbadtság árasztotta el testét, az érzékszervei érzékelték környezet képe kiűszott tudatából, átadva helyét a végtelen ürességnek.

Figyelmét lassan fókuszálta, felidézve magában a romváros és a piramis képét. Ezek most egy furcsán kopár színárnyalatban jelentek meg előtte, a kontúrok nem jelentkeztek élesen. Lassan, ahogy mélyebben elengedte tudatát, eltüntette a romokat, majd a talajt is, hogy tisztán maga előtt lássa a márványtömböt. A test élei halványkék ragyogást árasztottak magukból, oldalai tompán fénylettek. A vizslató tudat megpróbált áthatolni a falakon. Azok ellenálltak, be-behorpadtak, szinte már hullámozottak a mentális csapások alatt, melyek azonban gyengének bizonyultak. Egy kezdőtől nem volt rossz teljesítmény, de ez nem vigasztalta az úrhajóst. Már abba akarta hagyni a meditációt, mikor a piramis falai megfeszültek – mintegy megmutatva, valójában mit is jelentettek neki a próbálkozások –, és egy mély hang szólalt meg tudatában. Amikor a nevére szólították, már meg sem lepődött.

– Kiálltad a próbát, Den Bonrah. A hang szünetet tartott.

Miféle próbát? – kérdezte gondolatban Den Bonrah.

– Egy ideje figyelünk téged, tetteidet és tudatod fejlődését.

– Kik vagytok?

– Megtudod, ha eljön az ideje. Azért vagyunk, hogy segítsünk neked és a hozzád hasonlóknak. Egyelőre ennyit kell tudnod.

– Ezért kerültem erre a bolygóra?

– Az események, nevezheted sorsnak, ebbe az irányba mutattak, mi csak kihasználtuk a lehetőséget. Hosszú utat kell még bejárnod, próbákat és veszélyeket kiállnod, mire elérheted azt, amit a sors lehetővé tett számodra.

– A jövőbe láttok?

– Inkább látjuk a lehetőségeket. Bőven lesz esélyed elbukni, bár, hogy így lesz-e, az csak rajtad múlik.

– A próbák...

– Nem fogod tudni előre, legfőlőbb megsejtheted, merre sodornak az események, és felfedheted a kapcsolódási pontokat.

– Hogyan léphetek kapcsolatba veletek?

– Majd megtalálod a módját, ha sikerrel veszed az akadályokat, melyekhez képest eddigi életed akár kéjutazásnak is tűnhet. Pedig tudjuk, nem volt az. Magadra hagyni nem fogunk, még ha úgy is érzed közben. Megoldani nem fogjuk helyetted a problémákat.

– És a „fejlődésem”?

– Már rég ráléptél az útra, csak követned kell. Minden megingás azonban veszélyes lehet. Most kapsz tőlünk egy ajándékot, ha elfogadod. Lásd a piramis belsejét! – azzal a szilárdnak tűnő piramiskép falai alig látható derengésnek adták át helyüket, a „hang” pedig olyan ürességet hagyott maga után, ami nyilvánvalóvá tette: tulajdonosa befejezettnek tekinti a beszélgetést. A szinte érzékelhetetlenül vékonyra és átlátszóvá váló falakon keresztül lassan kivehetővé váltak a kontúrok, egy bonyolult folyosóhálózatot fedve fel.

A halvány, zöldes fényű labirintusban vörös izzás mutatta az utat az egyik terembe, ahol egy világító, sárga pont jelzett valamit – valószínűleg az ajándékot. Megpróbálta közelebb hozni a képet, de nem sikerült. Igyekezett minél jobban eszébe vésni az útvonalat, ami a labirintussal ellentétben nem volt túl bonyolult. Aztán hozzákezdett az „ébredéshez”. Időérzékét teljesen elvesztette meditáció közben, így meglepetésként érte, hogy mire visszatért a valós világba, már hajnalodott...

Három tömzsi alak – alacsony bontonok vaskos harci szerelésben – vizsgálgatta műszerei segítségével a romokat, de ők sem jártak több eredménnyel, mint aki az előző nap itt kutatott. Visszatértek a piramishoz, melynek falán legnagyobb megdöbbenésükre egy széles bejárat tátongott. Semmi nem utalt arra, hogy itt előzőleg ajtó állt, a márvány egy helyen egyszerűen eltűnt. Ameddig a kelő nap fényében beláttak az alagútba, annak anyaga megegyezett a piramis többi részével. Mintha ugyanúgy egy tömb lett volna az egész, csak most egy járat vezetett a belsejébe.

– Bemegyünk? – kérdezte a másodpilóta.

– Nekem úgy tűnik, mintha várnának ránk – mondta a parancsnok. – Tudom, hogy valakit kinn kellene hagyni őrőségben, de ezen a bolygón, úgy látszik, minden megtörténhet, és külön-külön sebezhetőbbek lennénk. Együtt maradunk. – Kis szünetet tartott, aztán egy megadó sóhaj kíséretében intett várakozó társainak. – Gyerünk befelé!

Néhány lépés után teljes sötétség borult rájuk, kénytelen-kelletlen felkapcsolták sisaklámpáikat. Ez ugyan könnyű célponttá tette őket, de legalább láttak, így nem jelentettek potenciális veszélyt saját magukra. Az alagút egyenesen haladt előre, néhol oldalágak váltak el tőle, de a fő irány változatlan maradt.

– Megnézhetnénk az oldaljáratokat is – jegyezte meg a pilóta.

– Minden jel arra mutat – felelte a parancsnok –, hogy valaki beszélni akar velünk, és a találkozásnak a lehető legbonyolultabb módját választotta. Végigmegyünk ezen a folyosón, és ha nem találunk semmit, ráérünk a többivel foglalkozni.

Mire e szavakat kimondta, el is értek az alagút végére. Pontosabban szólva egy kanyarhoz, ám ez a forduló egy függőlegesen a mélybe vezető akna volt.

– És most? – kérdezte a másodpilóta.

– Lemegyünk.

– Hogyan?

– Világítsatok le!

Mintegy három méterrel lejjebb keskeny perem futott körbe a falon.

– Ez elég nehéznek látszik... – akadékoskodott tovább a másodpilóta.

– Hát a kiképzés alatt mit csináltatok? – kérdezte parancsnoka.

– Nem sziklát másztunk, ráadásul nem tükörsima falút.

– Megpróbálhatunk rögzíteni egy kötelet, de szerintem ebbe az anyagba nem fog menni – mondta a parancsnok.

Igaza volt. A fűrőhegy – ami pedig a bonton ipar egyik csúcsterméke volt – meg sem karcolta a márványt.

– Adj egy tapadókorongot! – jutott eszébe egy másik ötlet.

A sima, pormentes felületen a fizika törvényei szerint kitűnően meg kellett tapadnia a mikrochip vezérelte elmés kis szerkezetnek, ám ez a próbálkozás sem járt eredménnyel. Bár a bontonok harci bakancsai szilárdan tapadtak, a műtűrke, melynek piciny képernyője tökéletes tapadást jelzett, jégkorongként csúszkált ide-oda.

– Valaki tarthatná a kötelet – mondta a pilóta.

– És az hogyan jönne le? – kérdezte társa. – Egyikünk visszajön, hogy tartsa neki a kötelet?

Ezen a kérdésen kissé felvidultak. A parancsnok jókedve azonban hamar elszállt, mert dilemma elé került.

– Tényleg azt akarják, hogy váljunk szét. Most már csakazértis együtt maradunk. Reménykedjünk, hogy lesz kijárat is, mert különben rendesen meg fogunk izzadni visszafelé.

A másodpilóta ment elől. Lefüggeszkedett az akna pereméről, de lábai még így is több mint egy méterre lógtak a keskeny gyilokjáró fölött. Megpróbált nem kilengeni, és elengedte magát. Majdnem elvesztette az egyensúlyát, de – hála a kitűnő lábbelinek – fogást talált, és még idejében nekinyomta testét a hideg falnak. Kifújta magát, és lenézett.

– Gyertek! – szólt társainak. – Óvatosan, mert olyan mély ez a „kút”, hogy még lámpával sem látok a fenekére.

Lesegítette társait, aztán váltottak. Mindig más mászott elsőnek, a másik kettő „pihenhetett” addig. Kisebb volt így annak a veszélye, hogy az első egyszer csak elfárad és leesik. Az akna teteje elmaradt tőlük, már felfelé világítva sem látták. Mászásuk végtelennek tetszett, akármennyit is haladtak, mintha még mindig ugyanott lettek volna. Belefásultak mozdulataikba, és a parancsnok ezt észre is vette. A bajt megelőzendő leállította a csapatot.

Pihenő! Együnk valamit, kifűjjuk magunkat, aztán folytatjuk. Mutatnak már valamit a műszerek?

– Még mindig tömörnek jelzik a piramist, pedig hát benne vagyunk – felelte a másodpilóta, aki a gépet kezelte. – Legalábbis úgy tűnik. Lassan már látnunk kéne az alját, ha ugyan van.

Fél óra lazítás után folytatták a fárasztó mászást, és valóban, már látták az akna végét. Azt azonban a legalsó párkány miatt nem tudták kivenni, vezet-e tovább valamerre a járat.

– Tudnám értékelni, ha lenne folytatása – jegyezte meg a másodpilóta.

– Reméljük.

Megkönnyebbülten ugrottak le a talajra, és körülnéztek. Mindenütt a fehér márványfal vette körül őket, egy boltíves, embermagas bejárat várt rájuk hívogatóan abban az irányban, amelyről eredetileg jöttek. Bevilágítottak a folyosóra, amely a sötétségbe veszett.

– Csak óvatosan – mondta a parancsnok, és megindultak előre. Pár lépés után már látták az alagút végét, de nem örültek meg különösebben a látványnak. A járat ugyanis minden átmenet nélkül tömör falban ért véget.

– Ez egy bejárat kell, hogy legyen. – A pilóta hangjából valahogy nem érződött magabiztosság.

Körbetapogatták a falat, de ezzel is csak annyira jutottak, mint a műszeres vizsgálattal: semmire.

– Észrevettétek, mennyire megváltoztunk, amióta lejöttünk erre a bolygóra? – kérdezte a másodpilóta.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezett vissza társa, miközben leültek pihenni.

– Pontosan nem is tudom. Valahogy mintha könnyedebbek lennénk, nem olyan katonások, merevek.

– Újabban filozofálsz is? – kérdezte a parancsnok.

– Nem, csak próbálom megfogalmazni a dolgot. Nem lehet, hogy ti nem vettétek észre!

– Észrevettem. És felettébb károsnak tartom a hadsereg moráljának szempontjából. Szerencséd, hogy jobban ismerlek. Van olyan parancsnok, akinél már valószínűleg egy sötét zárka mélyén csücsülnél.

– Úgy látom – folytatta rövid szünet után –, meg kell maradnunk a szabályzat előírásainál, nem engedélyezhetek lazítást.

– Igenis.

A parancsnok helyreállította a rendet. Volt benne valami ellenérzés, de neveltetésének köszönhetően végül is alapvetően helyesnek gondolta a döntést. Emlékek tolultak fel benne, amiket akkor érzett, midőn kadét éveiben vizsgák után bizonytalan volt azok kimenetelében, de nem értette, miért jönnek elő, és kizárta őket magából. Belső egyensúlyát visszanyerve megszólalt.

– Át kell jutnunk ezen a falon.

Mintha csak valami varázsigét mondott volna, a járatot elzáró márványfal hangtalanul félrecsúszott. Mögötte halvány fény sugárzott a folytatódó folyosó falaiból, minden látható fényforrás nélkül.

– Gyerünk!

Ő ment elől. Fegyvereiket készenlétben tartották, hogy elhárítsák a rájuk leselkedő veszélyeket. Hiába, a sokéves beidegződéseket végül nem tudták levetkőzni magukról. Ismét megjelentek az oldalfolyosók, de most ezek is ki voltak világítva.

– Ez az a folyosó, amin bejöttünk – szögezte le a pilóta.

– Úgy tűnik. Csak nem vettem észre, hogy visszamásztunk volna – felelte társa.

– Pedig annak kell lennie. Ott a kijárat – mutatott előre.

– Csak egy újabb rejtély – mondta parancsnokuk. Nem szívesen gondoltak az újabb gyalogtúrára, de nem volt más választásuk. Kértek a folyosóról, és visszafordultak, hogy még egy pillantást vessenek minden magyarázatot nélkülöző kalandjuk színterére. Pedig volt magyarázata, tanulsága, és következménye is, csak már nem vették a fáradságot, hogy elgondolkodjanak rajta. Ismét a régiek voltak.

A márvány, mintha valami lágy anyag volna, összefolyt a bejárat helyén, és öt másodperc múlva már semmi sem utalt arra, amit rejtett. A bontonok számára a piramis is a régi volt, tömör, áthatolhatatlan kötömb. Elindultak visszafelé vezető útjukon...

A világosságban úszó folyosón magányos alak lépdelt harci páncélzatában. Tudta, hogy nincs mitől félnie, de nem hághatta át a saját maga megszabta biztonsági határokat. Ha nem is jegyezte volna meg a meditáció alatt látott útvonalat, a többenél fényesebb alagút magáért beszélt. Nemsokára egy terembe ért. A hideg márványfalak mintha maguk sugározták volna a fényt, szinte vakítottak. A teremnek a közepén álló oltárszerű kötömbön kívül semmiféle berendezése nem volt. Ezen egy körülbelül húsz centiméter vastag, ugyanennyi széles, és mintegy egy méter hosszú, áttetsző, halványkék fényben csillogó kristálytömb feküdt, melynek vége egy ősinék tűnő kardmarkolatot foglalt magába.

A markolatot gyönyörű, miniatűr sárkányokat ábrázoló, aranyozott vésetek díszítették. Felemelte a nehéznek látszó tömböt, és majdnem hanyatt esett. Az ajándéknak ugyanis szinte alig volt súlya. Egyelőre nem tudta, mihez is kezdjen vele, de, gondolta, idővel biztosan rá fog jönni. Visszanyerte egyensúlyát, még egyszer körbepillantott, aztán határozott léptekkel megindult visszafelé. Terepjárója közelében lépett ki a piramisból, melynek csúcsán a gyémántkristály vakítóan ragyogott a délelőtti napsütésben. Beszállt a járműbe, és elindult űrhajójához. Tudta, ezen a bolygón végzett elintéznivalójával. Űrhajója estefelé már el is hagyta a planétát, és eredeti alakját felöltve nemsokára ezt az ismeretlen naprendszert is...

Újabb nap telt el, mire visszaértek a roncsokhoz. Útközben nem is szóltak egymáshoz.

– Végre – mondta a pilóta, amikor megérkeztek, és társaival együtt kifújta magát. Ekkor azonban furcsa bűgást hallottak, mely egyre erősödött.

– Gyorsan! – kiáltotta a parancsnok. – Befelé a hajóba...

A műszerek – már ami épen maradt – megmutatták, hogy a bugás csak része egy általuk nagyjából érzékelhetetlen hangorkánnak.

– Ez megint mi a fene? – kérdezte a másodpilóta, de kérdésére társai helyett – akik szintén igencsak tanácstalanok voltak –, az események adták meg a választ. Körülöttük elmosódott a táj, az ablakokon át már csak homályos foltokat, majd teljes ürességet, csillagtalan mély űrt láttak. Aztán ők is eltűntek az űrhajóval együtt...

II.FEJEZET: REJTÉLY

A tuningolt Porsche csaknem háromszáz kilométeres óránkénti sebességgel száguldott a nyílegyenes autópályán, a többi autó, melyeket elhagyott, állni látszott. A tájat a sofőr csak elmosódott foltnak látta, minden idegszálával a vezetésre, a hatalmas tempónál ugyancsak szűknek tűnő, szürke betonszalagra összpontosított. Kilencszáz lóerő sívított fülhasogató hangerővel a háta mögül, a zaj – inkább a rezgés – némileg a füldugókon is áthatolt. A merevített, kiszélesített, szárnyakkal és spoilerekkel „felcicomázott”, az eredetinel is mélyebbre ültetett karosszéria bírta a próbát. A 380 milliméter széles hátsó gumik mintha ragasztóval tapadtak volna az útfelületre. A kormányzás nagyobbbrészt az első kerekekre hatott, ezek rendesen megdolgoztatták a vezető izmait, hogy egyenesen tartsa a járművet. A szervó csak minimális mértékben segített, különben elvette volna a vezetés, az autó – és ereje – fölött való korlátlan uralom érzését, akárcsak egy automata sebességváltó. (A félautomata őst valaha a Forma 1-ben kísérletezték ki, azóta szinte valamennyi, magára valamit is adó sportkocsigyártó használta egyre tökéletesebb változatait.) Ennél a tempónál a legenyhébb ívű kanyar is élesnek számított, most az ülés mutathatta meg, mit tud. Alakja egyébként is szinte körbeölelte, szorosan tartotta a testet, de ilyenkor kissé megdőlt, hogy felfogjon valamit a testre ható erők támadásából. Feladatát kitűnően ellátta, mint minden az autóban. A legkisebb hiba is nagy veszélyeket rejtett magában, sokszor halálosakat.

Normál tempóban haladt a városban, mikor a 100 kilométeres próbaút végére ért. Lassan bekanyarodott a tuningműhely tiszta udvarára, innen pedig a laboratóriumszerű szerelőcsarnokba.

– Nagyszerű munkát végeztek – mondta a rá várakozó, fehér overallos alkalmazottnak.

– A lehető legjobbat nyújtjuk, uram. A hírnevünk megköveteli.

– Akkor térjünk át az anyagi dolgokra.

– Fáradjon utánam.

Egy lépcsőn felmentek az irodába, ahonnan a plexiablakokon keresztül körbe lehetett látni a műhelyben folyó serény munkát. A berendezés mindössze egy páncélszekrényből, két kényelmes székből és egy íróasztalból állt, melyen egy szinte minden elképzelhető perifériával felszerelt számítógép várta, hogy használják.

– Foglaljon helyet!

– Köszönöm. Parancsoljon, a hitelkártyám.

Az eladó a leolvasóba helyezte a műanyag lapocskát, majd néhány gombnyomás után a képernyőn megjelent egy Los Angeles-i bank lógója. A bank visszaigazolta a hívást, és átutalta az összeget a kis német cég számlájára. Ezt a németországi bank egy percen belül visszaigazolta.

- Parancsol még valamit?
- Szeretném használni a terminálját.
- Kérem...

A vevő gyakorlott mozdulattal hívta biztosítótársasága modemszámát, majd a járműmenüben található különböző szerződések közül kiválasztotta a számára megfelelőt. A bankszámláról átutalta a biztosítási összeget, a nyomtató pedig röviddel az eladási szerződés után a biztosítást is kinyomtatta.

- Köszönöm.
- A kártyája, uram.

Az eladó lekísérte, és jó utat kívánva elbúcsúzott.

Nem sietett az autópályáig, nem kellett bizonyítania, hogy milyen gyors kocsija van, ez mindenki számára magától értetődő volt. Az autópályára érve aztán nekieresztette a ménest, kedvükre tomboltak az elszabadult lóerők. A többi, lassabb autó, ha előzésben volt is, kihúzódott a külső sávok valamelyikébe. Akadálytalanul, szinte percek alatt elért a repülőtérhez vezető lehajtóhoz, innen azután igazodnia kellett a nagy forgalom diktálta lassabb tempóhoz. A teherszállító óriásgép nem sokkal a menetrend szerinti személyszállító előtt indult, de jóval később ért célhoz. Feladta a „poggyászt”, és a váróterembe ment. Hogy eltöltse az időt, vett néhány folyóiratot. Az őt pillanatnyilag felettébb mozgásban tartó ügyről nem írtak semmit, és ezt kedvező jelként értékelte.

A hangosbemondó a kijáráshoz invitálta az utasokat, erre beállt a várakozó sorba. A két, teljesen átlagos kinézetű férfi – kiket előzőleg már „kiszúrt” – lassan elindult az ellenkező irányban, a csarnok felé. Csak akkor tűntek el a szeme elől, mikor már benn járt a géphez vezető folyosóban. Biztosra vette, hogy Los Angelesben is hasonlóan diszkrét „bizottság” tünteti majd ki figyelmével. Ebben foglalkozását és jelenlegi elfoglaltságát tekintve nem is talált semmi különöset. Egyelőre helyet foglalt ülésében, majd a felszállás után feltette a fejhallgatót, aztán az előtte lévő ülés hátuljába épített szoftver segítségével kiválasztott egy kalandfilmet, és nézni kezdte. Közben kikapillantott az ablakon, figyelte, ahogy eltűnik a gép mögött az óvilág. Miután megnézte a filmet, rendbe szedte gondolatait, összegezte a gyűjtött anyagot, majd relaxált és elaludt. Ekkor már egy párizsi, majd egy londoni kitérő után az óceán felett járt a gép. New York előtt ébredt fel, de még hátra volt a kontinens feletti repülőút. Kissé megviselte a fél világot átszelő, folyamatos utazás, álmosan kászálódott ki az ülésből – pedig jóval hamarabb ideért, mint akár ötven évvel ezelőtt tehette volna. Hazataxizott, ledőlt a heverőre, és már aludt is. A légkondicionáló által keltett enyhe, hűvös légmozgás játékonyan hatott fáradt testére.

Hajnalba tért magához, odakint még alig világosodott. Csendes, önműködő járművek öntözték az utcák betoncsíkjait, és a környező növényzetet. A perzselő nappali hőség pillanatok alatt felszárítja majd a vizet, amit a pázsit, a fák és a virágok „elfelejtettek” beszívni. Egyelőre azonban kellemes hűvösség áramlott a szobába. A hőmérséklet növekedésével nemsokára bekapcsol a légkondicionáló, hogy egész nap elviselhető legyen a házban a légkör. Egy kellemes zuhany után megreggelizett, felöltözött, és rendelt egy taxit.

Hátrafordulva látta, hogy egy krómszegélyekkel díszített Pontiac követi a sárga autót, de nem szólt a sofőrnek. „Védőőrizetével” ráér majd akkor foglalkozni, ha olyan lépésre szánják el magukat, ami káros lehet az egészségére. A repülőtéren kiszállt, elindult az őrzött parkoló felé, ahol autója várta. A formások elintézése nem tartott soká. A városi forgalomban nem számíthatott arra, hogy lerázza követőit, a száguldáshoz sok volt a jármű, a lámpák kihasználásához viszont kevés. Kényelmes tempóban hazakocsikázott, de érezte, hogy az autó száguldani akar. Ezt mindenesetre el kellett halasztania. A videofon a megbeszélrt időben csörgött, képernyője üres maradt.

– Tessék...

– Megszerezte? – kérdezte a tompított hang.

– Igen.

– Hol van?

– Jobb szeretném személyesen...

– Nem lehet! Már mondtam magának, nem érti?

– Értem, csak nem tartom túl biztonságosnak a telefonvonalakat. Amit az ember bekódol, azt az ember meg is tudja fejteni.

– Ebben igaza van, de ezt a kockázatot vállalnom kell.

– Akkor annyit elmondhatok, egy csomagmegőrzőben hagytam. Mikor óhajtja átvenni?

– Nem akarom átvenni.

– A megállapodásunk szerint...

– Nézze el nekem, hogy eltérek a megállapodástól. Azt hiszem, ezzel a megbízással egyikünk sem jár rosszul. Nekem az a fontos, hogy elérjem a célomat. Ha ez megkívánja, hogy eltérjek az eredeti tervemtől, akkor ezt kell tennem. Ellenőrizze a bankszámláját. Láthatja, a megállapodásunkon felül is utaltam át még némi pénzt. Ehhez a további költségei fedezésére bármikor hozzáférhet. A munkadíját is...

Az eddig sötét computermonitor kivilágosodott, ahogy tulajdonosa üzemmódot váltott. A „beszélő képe” a bal felső sarokba húzódott vissza, miközben a bankmenü megjelent a képernyőn.

– ...átutaltam. Láthatja, hogy nem hívhatom vissza, de ön is csak akkor férhet hozzá, ha érvénytelenítem a védőkódot. A további ajánlatomat is megtalálta, ugye? Ez egyelőre csak feltételes fedezet. Ha vállalja továbbra is a munkát, folyamatosan megy át a számlájára tényleges tőkeként.

– Szintén levédve.

– Természetesen.

– Úgy látom, ez valamivel nagyobb összeg. Mit kell tennem?

– Vállalja?

- Előbb mondjon valamit.
 - Már észrevehette, hogy nem akarom kihasználni. Nem értem a bizalmatlanságát...
 - Azt sem tudom, kinek dolgozom...
 - Ez nem is fontos. Én ismerem magát. Megbízom önben, elmondom, mit kell tennie. Olvassa el, amit megszerzett. El fog tartani egy ideig, még ha talál is valakit, aki lefordítja. Vigyázzon, kinek adja a kezébe! Tudtommal ezen kívül csak három példány létezik, az eredetit pedig nem látta senki.
 - És ha elolvasom?
 - Talán a régi írást meg tudja fejtetni – vigyázzon, kivel! –, és meglátja a lényegét. Nekem az kell, amiről írnak. Töredékes információim szerint elég pontosan meghatározzák a helyét. Nem leszek hálátlan, ha megtalálja, részese lehet a csodának.
 - Ugye tudja, hogy nem igazán hiszek az ilyesmiben?
 - Semmit nem számít, hogy hisz-e benne. Majd fog. Tíz éve még én sem hittem volna.
 - Követnek. Tud ezekről valamit?
 - Nem fizetném meg ilyen jól, ha veszélytelen lenne a vállalkozás. Nem tagadom, tudok róla, hogy más is keresi, nem éppen békés szándékkal, egy tudományos kutató kíváncsiságával. Nem tudom, mire akarják felhasználni, de sejtem. És az senkinek nem lenne jó.
 - Honnan tudhatnám, hogy ön milyen célra használja fel?
 - Még mindig a bizalmatlanság... – sóhajtott a hang. – Próbáljon megérteni! Ha közelebbi kapcsolatba kerülnénk, rám is kiterjedne a gyanújuk, és én nem lennék képes megvédeni magamat tőlük. Nyolc emberemet vesztettem el, mind voltak olyan hűségese, hogy nem árultak el, pedig néhányuk rájött, ki vagyok. Kívánom, hogy minél később lépjenek kapcsolatba magával. Nem szívlelné a módszereiket. De nem akarom kényszeríteni. Nézze meg, feloldtam a zárolást, nyugodtan hozzáférhet a pénzhez. Egy darabig élhet belőle.
- Az összeg eddig piros színe zöldre váltott, és értékével megnőtt a számlaegyenleg is.
- Vállalom.
 - Köszönöm. Sok sikert. Pihenjen pár napot... – a hang kis szünetet tartott. – Bár jobb lenne, ha most rögtön hozzáfogna, nem akarom sürgetni. A nem teljes figyelem gyakran vészhelyzetet okoz. Legközelebb akkor jelentkezzen, ha teljesítette a küldetést. Ha plusz költségek merülnének fel, tudja fedezni. Utólag megtérítem.
 - Rendben van.

A vonal megszakadt.

„Dávid Smith, te teljesen bediliztél!” – gondolta. Két hónapja még kinevette volna magát azért, amilyen munkát most elvállalt. Annyira irracionálisnak tűnt az egész, mégis valami azt súgta, van benne valami. Végül is megfizették, ez volt a fő. De amit ismeretlen vetélytársairól megtudott, nem növelte a biztonságérzetét.

Minden jel arra utalt, hogy a titokzatos ellenfélnek jóval bővebbek voltak az anyagi lehetőségei. Délután háromra találkozót beszélt meg egy „bedolgozójával”, aki a nagyobb ügyekhez szükséges kisebb munkákat megfelelő díjazásért elvégezte.

A kávézó zajos volt és zsúfolt: ideális hely egy megbeszéléshez. Az okkersárga overallos férfi nem keltett feltűnést, ahogy a rá váró, kopottas szerelésben a sarokban üldögélő másik sem. A sűrű füst és a gyér világítás miatt kétasztalnyi távolságból már a beszélgetők körvonalait is nehezen lehetett kivenni.

– Az árnyékom még mindig a túloldalon parkol, két házzal lejjebb – mondta az overallos, ahogy letelepedett a nyomozó mellé.

– Az csak a fél árnyékom. A másik fele a hátsó bejáratnál vár. Nem tudják, kivel találkozom, mert elég nagy itt a forgalom, azt meg nem engedhetik meg maguknak, hogy bejöjjenek. Mit tudtál meg?

– Szinte semmit. A telefon, ahonnan hívt, titkos, és olyan szigorúan védett, hogy nem sikerült kiderítenem. Lenyomoztam tizenhárom, a közelmúltban történt erőszakos vagy annak tűnő halálesetet. Ezek első ránézésre különbözőek voltak, de egy-egy gyanús motívum összekapcsolt néhányat. Esküszöm, van már némi gyakorlatom, de még számítógéppel is alig jöttem rá ezekre. Valaki igen profi módon, úgy intézte a gyilkosságokat, hogy látszólag egymástól teljesen függetlenek legyenek. Meg kell hagyni, jó munkát végzett. Általában az alapján sikerült összefüggéseket találnom, hogy az előző egy-két napban valami szokatlan történt az áldozatokkal. A részletek, gondolom, nem érdekelnek, de összeállítottam egy listát arról a nyolc emberről, akikről úgy gondolom, kapcsolatban álltak egymással – bár nem mindenki mindenkivel – és egy roppant titokzatos ismeretlennel. Erre az ismeretlenre szinte csak egy-két telefonhívásból lehetett következtetni, de itt ugyanazokkal a behatolásvédelmi rutinokkal találkoztam, mint a te hívód esetén. Drasztikusabb feltörőprogramokkal nem kísérleteztem, mert nagyon megnőtt volna a lebukás veszélye. Arról nem is beszélve, hogy a riadóra leblokkolhatják a rendszert. Segít ez valamit?

– Nem sokat, de legalább igazol néhány dolgot. Kösz.

– Nehéz lesz, de azért rajta vagyok az ügyön. Értesítelek, ha adódik valami.

– Oké. Valamikor most vagy a jövő héten el fogok utazni, nem tudom, mikor érek vissza. Remélem, azért élve megúszom.

– Komoly a dolog?

– Szerinted mit jelent az a nyolc hulla?

– Nincs szükséged segítségre?

– Itt van szükségem segítségre. A többit megoldom. Elvégre van némi gyakorlatom.

– Igaz. Akkor hogyan oldjuk meg a kapcsolatfelvételt?

– Azt hiszem, ezt el kell felejtenünk a következő néhány hétben. Ha visszatértem, üzenni fogok. Csak figyeld az apróhirdetéseket.

– A megszokott újságban...

– Igen.

Az overallos férfi biccentett, mikor a másik felállt, és kifizette a kólát. Smith angolosan távozott.

– Egy kávét – mondta informátora a pincérnőnek. Az rámosolygott ötven évének, három kiló arcfestékének és hiányos fogsorának minden bájával.

– Rögtön...

Úgy gondolta, árnyékainak most már nem kell tudniuk, hová megy, ezért szinte egy rakéta gyorsulásával vágott ki Porschéjával a parkoló autók közül. A némmel mögötte parkoló üldöző jó reflexszel, de annál kisebb gyorsulással követte, a csúcsforgalomban azonban eleve veszített helyzetben volt. Három háztömbbel arrébb keserűen be kellett látnia legyőzetését. Egy éles kanyarral megfordult, és kényelmes tempóban elindult visszafelé.

A garázsajtó automatikusan felnyílt az autó közeledtére, majd bezáródott utána. Az utca másik oldalán, jó ötven méterrel arrébb két éber szempár követte tekintetével. Azt azonban már nem láthatták, ahogy a magánnyomozó a ház másik oldalán, a hátsó bejáraton át távozott. Erre voltak társaik, akik jelentették a megfigyelt személy távozását. Ők a sárga taxi után eredtek, a terep szabad volt. Valódi kilétükre csak sötét napszemüvegeik utaltak, a drága öltönyök helyett egyszerű farmerszerelést viseltek. Úgy mentek a bejáratához, mintha régi ismerősök lennének.

– Menni fog? – kérdezte egyikük.

– Mikor nem ment?

– Oké, oké, csak csináld.

A zár halkán kattant, a riasztó vijjogása elmaradt. Profik voltak, ellenkező esetben már nem lettek volna az élők sorában. A tágas, szellősen berendezett nappali egy kis pihenésre csábította őket, de ezt a luxust nem engedhették meg maguknak. Rögtön látták, hogy itt nincs mit keresni. Egyikük a fürdő, másikuk a dolgozószoba felé vette az irányt. A fürdő tiszta volt és rendezett. A betörő minden lehetséges rejtekhelyet átvizsgált, de nem bukkant titkos széf nyomára. Társa ugyanígy járt a dolgozóban. Számítógépet nem találtak, a szekrény és a fiókok csupa értéktelen, semmitmondó iratot tartalmaztak.

– A fenébe!

– Nézzük meg az emeleten...

Óvatosan fellépkedtek a lépcsőkön, hátha másodlagos riasztórendszereket találnak, de azok vagy nem léteztek, vagy nagyon jól elrejtették és kikapcsolták mindet. Két hálósobát, és egy tágasabb fürdőt találtak a tetőszinten, csak a legszükségesebb berendezésekkel. Néhány váltás ruha, fehérneműk a szekrényekben, semmi fölösleges.

– Se széf, se más, hol a jó életben tartja a dolgait, amikor bankszéfje sincs?

– Biztos vagy benne?

– Arra a melóra is profikat állítottak.

- Az a baj, hogy a „vizsgálati alany” sem piskóta.
- Ha mi nem találtunk itt semmit, akkor más sem fog. Leadjuk a jelentést, aztán az *agyasok* majd eldöntik, mihez kezdenek vele.
- A kocsit megvizsgáljuk?
- Megnézhetjük, de szerintem nem érdemes. Vadi új. Az ilyen autókat nem csomagszállításra vagy megőrzésre tervezik, hanem hogy minél gyorsabbak legyenek, egy rejtett fiókra való szabad hely nincs benne. Ha egy ilyenből valamit még kiveszel, már biztos, hogy nem tudsz vele elindulni. Azt meg nem hinném, hogy az ülésen hagyná a cuccát.
- Közben leértek a földszintre. A garázsajtó a dolgozószobából nyílt, a zárja pedig egy széfére emlékeztetett. Ez végül is magától értetődőnek tűnt a bent tárolt értéket figyelembe véve.
- Ez el fog tartani egy darabig.
- Azért vannak a társak, hogy figyelmeztessenek, ha valami közbejön.
- Akkor lássunk hozzá...

Ez a reggel már előrevetítette az eljövendő nap árnyékát, de ő még nem tudott róla. Az egész a vekkerrel és annak halálával kezdődött. A nagyszüleitől örökölt, régimódi, felhúzos ébresztőóra hangos csörömpölésére ébredt. A tegnapi naptól olyan kimerült volt, hogy szinte szemét sem bírta kinyitni, nemhogy a kezét felemelni. Ennek következtében lendületesen leverte a zajongót, ami miszlikbe törött az este ott felejtett tálcán. Igaz, hogy az ósdi szerkentyűt minden nap be kellett állítani, de mégiscsak egy emlék volt. Mire feltápáskodott, elfelejtette – vagy már az elején sem fogta föl –, hogy este már nem volt ereje kivinni a tálcát, így egyenesen annak az élére lépett. Feljajdult a fájdalomtól, és dühösen szitkozódott. Úgy érezte, mintha minden tagja érzéketlen ólomtömb lenne.

„Fel sem kellene kelnem” – gondolta, és nem is tudta, ezzel az ötlettel mennyire fején találta a szöget. Sajnos azonban felkelt, és ez döntően meghatározta a sorsát. Alig látva kibotorkált a fürdőbe. A tükörbe bele sem nézett, már így is elég oka volt az öngyilkosságra – legalábbis így érezte. A hideg csapvíz nagyjából annyira hatott rá, mint halottra a szentelt víz. Megnyitotta a zuhanyt, majd amikor bő sugárban megindult a víz, összeszorított fogakkal és megfeszített izmokkal – már amennyire képes volt rá – alálépett. Fölsikoltott, de a következő pillanatban már mozogni kezdett, mintha minden tagját kicserélték volna. Nem bánta, hogy hosszú haja is csurom vizes lesz, élvezte a frissítő nedűt, ahogy végigfolyik a testén, felfrissítve minden porcikáját. Megmozgatta minden izmát, bőre megfeszült, energia járta át. Leakasztotta tartójáról a zuhanyozó rózsját, hogy az erős vízszugárral végigmasszírozza testét. Arcát, nyakát, hátát, melleit, hasát, fenekét és lábait, isteni érzés volt. Úgy érezte, hogy ezen a napon jobb nem is történhet vele. Igaza volt.

Elzárta a vizet, és a törölközőért nyúlt. Jó erősen végigdörzsölte magát, felpeszdült a vérkeringése. Leült a tükör elé, már bele mert nézni. Meglepetésére szemei nem voltak karikásak, arca kimondottan frissnek és üdének hatott. Haja ugyan még csapzottan lógott, de ez már nem maradt így soká.

A fésű és a hajszárító szinte csodát művelt. A hosszú, világosszőke haj ál-kócosan omlott a vállára, most már elégedett volt. Sminket nem használt, nem szerette, és nem is volt szüksége rá. Alkalmakra egy kis halvány szemfesték, esetleg gyenge rúzs, de ezt bőven elegendőnek találta. Rendszeresen sportolt, ez karbantartotta. Sokan irigyelték alakját, de a legtöbben nem tették volna meg azt, amivel elérte, több év kemény munkáját.

Mindig kilógott a sorból intelligenciájával, és ez magányossá tette. Mindenben az első akart lenni.

Már a középiskolában évfolyamelső volt, és az egyetemen sem adta alább. Sikerült az ősi nyelvek szakértőjévé válnia. Közben rájött, hogy nem elég csak a szellem fejlődéséről gondoskodni, elvégre az ember összetett lény. Amióta sportolt, tényleg teljes embernek érezte magát. A múzeumban nem sok hozzá hasonló fiatal volt, az ő osztályukon pedig csupa idősebb tudós, akiktől viszont még rengeteget tanulhatott, és tanult is. Szeretett ott dolgozni, régmúlt idők titkait megfejteni. Hosszú, megerőltető munka volt, de annál többet ért az eredmény. Persze a számítógépek hihetetlen munkabírása nélkül már lehetetlen lett volna mindez, annyi információ – és jó része megfejtetlen – halmozódott fel az elmúlt évszázad folyamán.

Elkalandozó gondolatait visszazökkentette a valóságba. Most már frissen átsétált a konyhába, szerény diétás reggelit ütött össze magának. Gyorsan megette. Sportcipőt és farmersortot húzott derékig érő, laza pólóval. A melegben ez volt a legelviselhetőbb, a múzeumban meg nem szóltak érte, hiszen úgymint munkaköpenyt viselt.

Felpattant tizenkét sebességes versenykerékpárjára – legújabb modell, súlya mindössze 4 kg –, és elindult. A jól kiépített kerékpárutakon nem kellett félnie rodeózó autósoktól, ahol meg az útestre szorult, óvatos volt. Nem hajtott gyorsan, nem akart izzadságszagúan munkába élni, mindig csak hazafelé sprintelt egyet. Saját kóddal ellátott kerékpártároló jutott az intézmény minden drótszámmal közlekedő dolgozójára. Beütötte jelszavát, és bilincsek kattantak a járműre, annak minden fontos alkatrészére. Már érződött az elkövetkező nap forrósága, éppen idejében ért be a hűs, légkondicionált épületbe. Másodiknak érkezett a „műterembe”, ahogy ők nevezték. Az öreg Frank bácsi mindennap a reggeli portással érkezett, és egész napját idebenn töltötte.

– Jó reggelt, Mel! Vár a nagyfőnök – mondta.

– Nem tudod, mit akarhat?

– Fogalmam nincs, öt perce üzent, és csak ennyit.

– Remélem, nem tettem valami rossz fát a tűzre!

– Te?! Ugyan! – intett Frank bácsi.

– Köszönöm – nevetett a bókra.

Frank bácsi olyan volt, mint egy jóságos nagyapó, ő volt a csapat lelke.

A lány visszalépett a folyosóra, és a lifthez sietett. A negyedik emeleten szállt ki, mikor diszkrét bim-bam csengő hangja mellett félrecsúszott az ajtó.

Az elegáns, XIX. századi ízlés szerint berendezett folyosón puha, bordó színű szőnyeg futott a végén lévő igazgatói irodáig. Ő azonban az osztályvezetőhöz igyekezett, akinek az irodája a harmadik volt jobbra. Közeledtét optikai szenzorok jelezték a számítógépnek, és mivel várták, a párnázott bőr borítású, hangszigetelt ajtó félrecsúszott a falba. A titkárnő kedvesen intett neki.

– Gyere, Mel! Semmi félnivaló.

Melanie közben belépett az irodába, amely extrém keveréke volt a XIX., XX. és XXI. századi stílusoknak és berendezési tárgyakkal.

– Tudsz valamit? – kérdezte a belépő fiatal tudós. A titkárnők általában mindenről tudtak.

– Csak annyit mondhatok, érdekes kutatómunka vár rád, ha elfogadod.

– Ez sejtelmesen hangzik...

– Majd meglátod. Menj csak be.

Ezúttal a kilincset kellett használnia. Bent az „ofő” és egy jóképű, 28 év körüli ismeretlen férfi várta.

Beléptére mindketten felé fordultak...

Dávid Smith látta, hogy követik.

– Ha akar egy kis borraivalót keresni, kérem, tegye meg nekem azt a kis szívességet, hogy levakarja rólunk azt az élősködőt – mondta.

A taxisofőrnek jó szeme volt.

– A zöld Pontiacra gondol, uram? – kérdezte Smith válaszul biccentett. Ahogy a taxis gázt adott, követőjük szintén gyorsított. Aztán a sárga autó a szélső sávból nagy ívben balra kanyarodott, a belső sávokban haladók és a szembejövők dudálása és szitkai közepette. Éppen átfért a szűk résen. A vezető vagy nagyon jól számolt, vagy hazardírozott, és pizok nagy szerencséje volt – Smith az előbbi remélte. A Pontiac még átfért két autó között, de egy szemből közeledő furgon elkapta az orrát. A két kocsi megpördült, és a reggeli csúcsforgalomban jókora káoszt okozva még néhányan beléjük rohantak.

– Köszönöm.

– Igazán semmiség, uram. Mindjárt megérkezünk.

Jókora, de nem túl sok borraivalót hagyott a taxinál. Biztos volt abban, hogy az nem is fog utasára emlékezni.

– Jó reggelt – köszöntötte a portás, amikor belépett a kellemesen hűvös előtérbe. Ez a hátsó kapu volt, nem olyan elegáns, mint a főbejárat.

– Jó reggelt! Van néhány régebbi iratom, de nem tudom lefordítani őket. Meg tudná mondani, kihez fordulhatok?

– Warren Daily az illetékes osztályvezető...

– Warren Daily?! Ötven év körüli, kopaszodó, és monoklit hord? – kérdezte meglepetten a nyomozó.

– Ismeri talán?

– Nyelvtantanárom volt a középiskolában. Szóval ide került.

– Már öt éve itt dolgozik. Bejelentem.

A portás telefonált, majd visszafordult Smithhez.

– A liften menjen föl. Negyedik emelet, harmadik ajtó jobbra.

– Köszönöm – mondta, és magában arra gondolt, milyen furcsák is a véletlenek. Néha a legrosszabbkor jönnek, néha a legjobbkor.

A puha szőnyeg elnyelte léptei zaját, bár a zselébetétes sportcipő tulajdonosának kifinomult járásával kőpadlón sem csapott volna nagy zajt.

– Jó reggelt – köszönt, amikor belépett az irodába. A nem túl fiatal, de csinos titkárnő leplezetlenül végigmérte, és megfelelőnek találhatta, mert elmosolyodott.

– Fáradjon be, az osztályvezető úr már várja. Benyitott.

– Micsoda kellemes meglepetés! – állt fel hatalmas íróasztala mögül a testes ember, és kezét nyújtott. Még mindig ugyanazt a monoklit hordta, ami most leesett szeméről, és egy aranyozott láncon himbálódzott. Elválaszthatatlan volt tőle ez az anakronizmus.

– Tanár úr... Kezet fogtak.

– Mi járatban vagy, Dávid? Ahogy ismertelek, biztosan nem szentimentalizmusból kerestél meg. Mit csinálsz mostanában?

Dávid Smith ismerte tanárát, így jobbnak látta kissé udvariatlanul a szavába vágni, semmint megvárja, hogy még huszonöt kérdést feltegyen.

– Elvégeztem a katonai akadémiát, szolgáltam több helyen, köztük a különleges erőknél, aztán magánnyomozó lettem.

– És milyen ügyhöz kellhet az én segítségem?

– Egy különleges, nagyon bizalmas és veszélyes ügyhöz...

– Öreg vagyok én már ahhoz! Nem mondom, húsz éve még... de hát az régen volt.

– Ugyan, nem közvetlen közreműködésre gondoltam. Csak egy kis hozzájárulásról lenne szó.

– Akkor talán tudok segíteni. Mi a probléma?

– Nem fog tudni róla senki más?

– Ha meg tudom oldani magam, akkor nem. De ha specialistára van szükséged, kezeskedem a munkatársaimért.

– Akkor rendben. Birtokomba került egy iratsomag, ami valószínűleg több ezer éves. Valahonnan Dél-Amerikából származik. Nem papír, nem véset, de kemény lapokból áll, hasonló egy könyvhöz.

Ha azt nézem, a lapok milyen állapotban vannak, azt mondanám, legfeljebb száz-kétszáz éves. Ahonnan viszont előkerült, ott állítólag legalább kétezer éve nem járt senki.

– Ez érdekesen hangzik. Láthatnám?

– Biztonságban kell lennie, ugyanis mások is kutatnak utána. Egyelőre talán halasszuk el...

– Megértelek. Ha azt sem tudni, mi van benne, miért ez a nagy felhajtás?

– Más is rájöhetett sok egyéb utalásból, amelyek az indián legendákból megfejthetőek, hogy mi lehet ez a könyv.

– És mi lehet?

– Istenek látogatásával és távozásával kapcsolatos, áttételes utalások szerint igen részletes leírás az istenek cselekedeteiről.

Egyesek szerint a maya civilizációból származik, de sokan jóval régebbire datálják, persze ismét csak egyéb forrásokból következtetve, mert az eredetit senkinek sem sikerült eddig megszereznie, én pedig nem árurom el, hogyan került hozzám. Legalább eggyel kevesebb szál vezet az ügyködésemmhez.

– Megértelek. Van egy fiatal kollégám, aki nagyon jól ismeri a régi indián nyelvjárásokat. Az elmúlt ötven évben nagyon sokat haladt e téren a kutatás.

Warren Daily megnyomott egy gombot a telefonon.

– Küldje fel kérem Fox kisasszonyt. Köszönöm.

– Kisasszonyt? – csodálkozott Smith.

– Kit vártál?

– Az ember azt hinné, egy múzeumban öreg tudósok vizsgálgatják a régi, poros iratokat...

– Ők vannak többen, elhiheted, és mindegyik jól végzi a munkáját, de mindenkinek más a szakterülete. Ami neked kell, az pont Fox kisasszonyé. Szerintem tetszeni fog – cinkosán volt tanítványára kacsintott.

– Házasodni még nem szándékozom... – nevetett Smith. A középiskolában gyakran hívták Dailyt Mr. Boronának, mert kedvenc időtöltése volt szerinte egymáshoz illő párokat összeboronálni. A művelet meglepően gyakran sikerült is neki, mintha érzéke lenne az ilyesmihez. A póru jár alanyokon aztán jót röhögtek a haverok és a barátnők, egészen addig, míg legközelebb esetleg éppen őket szemelte ki Mr. Borona.

Elévődtek egy darabig, mikor egy kis lámpa villant fel Daily íróasztalán. Smithnek majdnem leesett az álla, amikor az ifjú tudós nő belépett a szobába, de aztán koncentrált, és gyorsan magához tért. Nem egészen így képzelte el. Bár testét fehér munkaköpenye térdig eltakarta, így is látszott, hogy akár fotómodellként is megállná a helyét.

Az arca pedig valami angyali ártatlanságot sugallt. Smithnek újra erősen összpontosítania kellett, hogy kivonja magát a hipnotikus hatás alól. Eddig sikerült elkerülnie az ilyen csapdákat, és egy ideig még szeretett volna nem belekerülni egybe. Bár roppant valószínűnek tartotta, hogy pillanatnyilag nem ellenségei mesterkednek ismét ellene – volt már rá példa –, mégsem akarta, hogy bármi elvonja a figyelmét a munkájáról. Ennek ugyanis a dolgok jelenlegi állását tekintve halálos következménye is lehetett. Warren Daily felállt és előresétált.

– Fox kisasszony, bemutatom Dávid Smitht. Melanie Fox kezét nyújtott.

– Melanie Fox – mondta.

– Tartom szerencsémnek, hogy megismerhetem.. Önmagát is meglepte, amikor kezét Csókolt a lánynak. Melanie-t szintén.

– Bocsássa meg neki – kért elnézést Smith helyett Daily. – Úgy látszik, ragadt rá némi régmódiség a középiskolában, ott tanítottam.

Az osztályvezető intett, hogy foglaljanak helyet. Pont jókor tette, ugyanis sem Smith, sem Miss Fox nem tudott hirtelen megszólalni. Aztán a fiatal nő szedte előbb össze magát.

– Akkor visszajöjtek később? – kérdezte.

– Nem, Melanie, éppen ezért hívtam. Melanie csodálkozva nézett, mit akarhat tőle ez a jó kiállítású, de mégis ismeretlen férfi.

– Az úr magánnyomozó... – folytatta Daily, és a lány most már tényleg nem értette, mibe csöppent bele, de tudta, az ofő el fogja mondani.

– Látnom kellene azt a könyvet – jegyezte meg, amikor végighallgatta a „történetet”.

– Ezt már beszéljük meg egymás között, az én szerepem itt véget ért.

Smith kinyitotta az ajtót Melanie előtt, miután elbúcsúztak Dailytől. Kiléptek a folyosóra.

– Ugye nem iszik kávét? – kérdezte a nyomozó.

– Eltalálta. Miből gondolta?

– Sportol, igaz?

– Igen.

– Kerékpár, fitness, egy kis testépítés...

– A címemet és a telefonszámomat is tudja az életrajzommal együtt? – kérdezte nevetve a lány.

– Nem, az nem, olvasható le első látásra a külsejéről, személyi aktákba pedig nem szokásom belenézegetni. Csak ha nyomozok valaki után. Egy narancslére meghívhatom?

– Ez az ára, hogy láthassam az úgynevezett könyvét?

– Egyáltalán nem.

– Mikor hozza el?

– Nem válaszolt a meghívásomra – célozgatott hamis tekintettel Smith.

– Jó, rendben – mosolygott Melanie –, szóval mikor hozza el?

– Mindig ilyen rámenős, ha valami felkelti az érdeklődését?

– Szigorúan csak szakmai dolgokban.

– Tulajdonképpen merre van a büfé?

– Az előző szinten.

Beszálltak a liftbe. Smith kért két nagy adag dzsúsz, aztán helyet foglaltak az egyik asztalnál.

– Elmondaná nagy vonalakban, miről van szó?

– Arról beszélgettünk eddig – korholta a nyomozó a lányt.

– Úgy értem, közelebbit.

– Hát, ha meg tudnám fejteni a jeleket, nem lenne szükségem egy csinos segítségre...

– Csinosra vagy segítségre? – kacérkodott Melanie.

– Segítségre – hűtötte le Smith, de miután látta, hogy a lány nem kimondottan örül a válasznak, vagy csak úgy tett, hozzáfűzte –, persze, az egyéb szempontok sem megvetendőek... sajnos.

– Sajnos?

– Hát, egy morcos vénembernek biztosan nehezebben adnék ki információt, mint önnek...

– Köszönöm – nevetett Melanie, és kortyolt a narancsléből. – Most, hogy az udvariassági formulákon túlestünk, térjünk vissza a tárgyra.

– Szerintem azt akarja kérdezni, mikor láthatja a „könyvet”...

– Ördöge van.

– Az az igazság, hogy szeretem biztonságban tudni. Ha most azt mondanám, este jöjjön el hozzám, lehet, hogy félreértené...

– Gondolja?

– Amiket hallani manapság...

Melanie Fox nem hagyta beugratni magát.

- Megbízom önben.
- Fél órája sem ismer.
- Akkor mondjuk úgy, megbízom az öregben. Ő ismeri.
- Van valami programja délután?
- Ha szerencsém van, hamar el tudok szabadulni, kis edzés van utána, de hét után valószínűleg ráérek.
- Oké, várni fogom.

Melanie megmondta a címét, megitták a narancslét, majd elbúcsúztak. Ki-kí ment a maga dolgára...

Elbíbelődtek egy jó darabig a biztonsági zárral, mire kikódolták, és a kulcsot is sikerült helyettesíteniük. A garázsban az autón kívül csak nélkülözhetetlen szerszámokat találtak, a jármű pedig üres volt.

- Gyönyörű...
- Nem a műélvezetért jöttünk ide!
- Ha már nem találtunk semmit, ezért megérte. Felkerregett az adóvevő.
- Jön a sofőr.

Ez az egyszerű mondat startpisztolyként indította útjukra a kíváncsiskodókat, nem hagytak nyomot maguk után.

Gyanútlanul lépett be az ajtón, semmi rendellenességet nem tapasztalt. Szokásához híven letelepedett a kényelmes, süppedős fotelbe, és bekapcsolta a tévét. A műsor helyett azonban a számítógép jelentkezett. Ez nem jelentett jót, nem véletlenül volt a rendszer annyira elrejtve. Amikor a jelet meglátta, nem várt tovább, átment a dolgozóba.

- Komputer! – mondta.

A saját hangjára beállított mechanizmus, működésbe lépett.

- Igazolja magát – kérte egy meleg, kedves női hang.

Smith az asztalhoz lépett, és egyik kezével rátámaszkodott. Tenyerét szorosan a fának tűnő asztallapra szorította. Miután a számítógép végzett az azonosítással, tulajdonosa kényelmesen elhelyezkedett a karosszékekben.

A látszólag egyenletes, sima asztallap bűgő hangot adott, és több részletben mozogni kezdett, ahogy a csak mikroszkóppal észrevehető illesztések elváltak egymástól. A közepe fel-, majd hátrabillent, egy nagyméretű, lapos képernyő volt alulról. Ennek helyére szintén fafényezésű billentyűzet emelkedett ki az asztal belsejéből. Kicsit ez is megdőlt a memóriában tárolt szövegnek megfelelően, hogy ideális hozzáférhetőséget nyújtson.

- Egér.

Kezétől jobbra egy kisebb rész megfordult, egy forgatható gömb és három gomb volt rajta. A képernyőn megjelent egy menüsor, a különböző funkciókat kis ikonok jelezték. A képernyő bal felső sarkában álló kis nyilat a videó üzemmódra vitte a gömb megforgatásával, majd megnyomta a bal oldali gombot. A kis ikon megnyúlt, kiszélesedett, egy pillanat alatt betöltötte az egész képernyőt. Most a biztonsági rendszer ikonja következett, az előbbihez hasonlóan lefedte a képernyőt.

Kiválasztotta a visszacsévézés funkciót – ez a régi videomagnóktól örökölt elnevezés volt, hiszen a számítógép memóriájának nem volt szüksége szalagokra. Ott állította meg, amikor a rendszer érzékelte a behatolókat. A gondosan elrejtett kamerák olyan tisztaságú képet készítettek, mintha az egész felvétel pusztá komputeres szimuláció lett volna. A megfelelő ikonra vitt nyilacska és a gomb megnyomása után kis rés nyílt oldalt az asztallap és a fiókok között. A következő percben már a nyomozó kezében volt a felvétel fénykép élességű nyomata. A keresőprogrammal rögzítette a betörők arcképét, majd bezárta a futó program képernyőjét. A főmenüből következett a becsatlakozás a rendőrségi adatbázisba. A keresőprogram a fotók alapján nyolc perc alatt azonosította az elkövetőket, akik már rendelkeztek némi „előképzettséggel”. Kilistázta kapcsolataikat is, ezek fényképeit. Néhányat felismert a ráállított követők közül. Gyorsan összeállított egy jelentést jó ismerősnek, a városi rendőrkapitánynak, csatolva hozzá a bizonyítékokat. A biztonságosan levédett állományt „összecsomagolta”, így az jóval kisebb helyet foglalt, és ezzel együtt rövidebb lett az elküldési idő, illetve annak díja is. Tudta, hogy más terhelő bizonyítékok is a rendőrség birtokában vannak már – egyet-kettőt ő gyűjtött össze szorgalmas munkával –, ezért néhány alak egy időre kikerül a forgalomból. Ez megkönnyíti munkáját, és ami fő, jelentős csapást mér az ismeretlen ellenségre.

– Vége – mondta, mire az asztál gyorsan összezsugorodott, már semmi sem különböztette meg egy hétköznapi társától.

Melanie Fox már alig várta az estét. Daily rendes volt, és előbb elengedte.

– Ha úgy találja, érdekes dologra bukkant, kutatási szabadságot engedélyeztem a számára, Miss Fox.

– Ez nagyszerű...

– ...indokolt esetben – tette hozzá az osztályvezető, de közben sejtelmesen mosolygott. Melanie úgy döntött, ha már szerencséje van, figyelmen kívül hagyja az erőltetett célzást.

– Köszönöm.

– Viszontlátásra!

Elbúcsúzott. Jókedvűen leszaladt a parkolóba, kiszabadította kerékpárját a bilincsek biztonsági őrizetéből, aztán tempósan elindult hazafelé. Várja az edzés, aztán a szimpatikus nyomozó a még szimpatikusabb, rejtélyes „könyvével”. A délutáni forróságban megizzadt. A második emeleti lakásban csak felkapta az edzőfelszerelést, és már hajtott is tovább. Az edzés utáni hideg zuhany jobban esett neki, mint a reggeli „pancsolás”. Otthon igyekezett a legcsinosabb ruháját felvenni – tulajdonképpen egyiket sem találta igazán megfelelőnek –, aztán végül is egy egyszerűbb, sportos viselet mellett döntött. Bő, színes nadrág, hasonló szín-összeállítású, laza ing, a smink helyett mindössze kevés arclemosót használt, s diszkrét rúzs. Hét előtt öt perccel kinézett az ablakon: Smith nem volt ott. Ahogy figyelt, látta, hogy a magánnyomozó szinte másodpercre pontosan érkezik. Lesietett a lépcsőn.

Smithnek el kellett ismernie, hogy bár munkaköpenyben is volt valami határozottan bombasztikus a lányban, de ebben a szerelésben ellenállhatatlan volt. Emlékeztetnie kellett magát, munkája megköveteli az alapvető óvatosságot. Aztán azon kapta magát, hogy a fiatal tudós már valószínűleg jó néhány másodperce furcsálló tekintettel néz rá.

– Ööö... Jó estét! – köszönt végre.

– Helló – mondta Melanie Fox. – Van valami programja estére, vagy itt óhajt állni a lépcső előtt, amíg le nem megy a nap? – kérdezte pajkos pillantással.

– Elnézést. Az utcában nem találtam parkolóhelyet, de innen nem messze álltam meg. Ha meghívhatom vacsorára...

– Mondjuk igen.

– Mehetünk?

– Mehetünk – válaszolta a lány, és határozott léptekkel elindult. Smith erőltetett köhentésére azonban megállt és visszafordult. Kérdőn nézett a férfire.

– Öö. csak azt akarom mondani, hogy tulajdonképpen arrafelé álltam meg – mutatott az ellenkező irányba.

– Ó... – nevetett a lány, és remélte, hogy nem látszik rajta, mennyire ostobán érzi magát a blamázs miatt. Végül is nem vörösödött el teljesen. Smith jót mulatott a dolgon, de nem sokáig. Erről azonban már nem ők tehetek.

Amikor átmentek az utcán, csak a nyomozó – és a volt kommandós – kitűnő ösztönei mentették meg őket a biztos haláltól. Az úttest közepén járhattak, amikor eszeveszett tempóban egy Cadillac kanyarodott be az utca végén hangos gumicsikorgással. Ez nem is lett volna baj, ha a túlsó sarkon történik, ám innen csak tizenöt méternyire járhatták. Smith oldalra vetődött, és magával rántotta a lányt. Alulra hemperedett, és fogta Melanie-t, hogy tompítsa az ütdés erejét. A Cadillac vezetője oldalra kapta a kormányt, és ha nincs a két parkoló autó, amik közé bevetették magukat, már nem élnek.

Nem egészséges, ha egy kéttonnás limuzin áthajt az ember testén. Hatalmas csikorgás és szikraeső kíséretében a támadó végighúzta az út szélén álló járművek oldalát, majd fékezés nélkül elkanyarodott a következő sarkon. Zaja is elhalt nemsokára. Smith óvatosan elengedte a lányt, és csak most engedte ki tüdejéből a levegőt.

Melanie Fox feltápáskodott, és megigazította ruháit. Smithnek hála egyéb baja sem neki, sem nadrágjának és ingének nem esett.

– Lehengerlő modora van – próbálta oldani a feszültséget.

– A szakma teszi – mosolyodott el a nyomozó.

– Köszönöm.

– Mit?

– Hát, hogy megmentette az életemet.

– Ugyan! – legyintett Smith. – Ha nincs az a könyv, ami miatt megkerestem, ez az egész nem történik meg.

– Akkor is. Még arra is vigyázott, meg ne üssem magam.

Ez igaz volt, de Smith nem gondolta, hogy a lánynak is feltűnik.

– Estem volna magára?

– Miért kibebbíti az érdemeit?

– Nem vacsorázni indultunk? – kérdezte Smith, hogy más irányba terelje a beszélgetést. Nem szerette az érzelgősséget, ettől valahogy minden kiképzése ellenére gyengének és sebezhetőnek érezte magát. Azt hitte, sikerült ezt lepleznie a lány előtt. Tévedett. Most Melanie mulatott rajta.

Elindultak a kereszteződés felé, amelyen túl a Porsche várt rájuk. Azonkívül három megtermett férfi. Mindegyikük legalább százkilencven centi magas volt, és csupa jól kidolgozott, vastag izom. A nyomozó szerencsére óvatos volt. Megállította Melanie-t, kilesett a sarkon, így előbb észlelte leendő kísérőit – vagy gyilkosait? –, mint azok őt. Visszahúzta a lányt.

– Nem a mai a szerencsenapom – mondta.

– Mi történt? – kérdezte a lány olyan ártatlanul, hogy Smith büntudatot érzett, amiért belekeverte a nyomozásba. De hát honnan tudhatta volna?

– Kicsit később megyünk vacsorázni.

Melanie nem értette, ez nem volt csoda a magyarázat hallatán. Kérdőn nézett Smithre.

– Három kellemetlen alak ólálkodik a kocsim körül, és bármibe lemerném fogadni, hogy ránk, de legalábbis rám várnak.

– Most mi lesz?

A férfi látta a lányon, hogy valóban megijedt.

– Maradj itt – mondta, s mielőtt Melanie válaszolhatott volna, kilépett a sarkon.

A három megtermett fickó felé fordult. Arcukról a jó szándék leghalványabb jelét sem tudta leolvasni.

Fegyvert nem vettek elő. Ez két dolgot jelenthetett: vagy nem akarják megölni, vagy úgy gondolják, hárman puszta kézzel is elbánnak vele. Hiába remélte, hogy az előbbi feltevése helyes, ha tippelnie kellett volna, az utóbbit választja.

– Jó estét! – köszönt rájuk, amikor a közelükbe ért. Azok fenyegetően megindultak feléje.

– Neked ez az utolsó – szólt a szakállas, amelyik a vezetőjüknek látszott.

– Mit követtem el? – kérdezte Smith szemrebbenés nélkül. Megpróbálta az értetlent játszani, nem sok sikerrel.

– Sokat szaglászol – kötekedett a kopasz, csupasz képű. Feje tetejére egy keselyű alakú robotot tetovált egy ügyes kezű mester.

– Sajnos a munkámmal jár – mondta a nyomozó.

– Rossz foglalkozást választottál. – Csettintés. Ez lehetett a jel, mert a harmadik, akinek hosszú, zsíros, megállapíthatatlan színű haja volt, rögtön ugrott. Ha egyszerre hárman támadnak, talán lett volna esélyük. Gyakorlott verekedők voltak, de Smith kiképzésével nem vehették fel a versenyt. A nyomozó elegánsan kilépett az ellenkező oldalra, hogy a másik kettő ne férhessen hozzá, hagyta a támadó ütés- és rúgáskombinációját elzúgni maga mellett. Megfogta a hajzuhatagot – a mocsoktól majdnem kicsúszott a kezéből –, és hátrarántotta. A verőlegény megtántorodott, fogva tartója elkapta, és laza mozdulattal eltörte a nyakát. A másik kettő még csak ekkor indult, úgy látszik, a figyelmeztetés nem volt elég nekik. Összehangoltan mozogtak, Smith nem látott rést a védelmükön. Ahogy elengedte a halottat, annak ruháiban finnyásán megtörölte a kezét, és a szakállasnak lökte a testet. Az egy ívelt rúgással félretaszította azt az útból, és társával együtt ellenállhatatlanul jött előre. Smith tudta, a saroknál nem hátrálhat tovább, mert ott már Melanie van. Eszébe jutott, hogy szólhatott volna neki, rejtőzzön el, de a futó gondolatnál most nem jutott többre ideje. Villámgyorsan előrecikázott a két támadó között, de nem úszta meg sérülés nélkül. Érezte, ahogy a kopasz rúgása nyomán megreped egy bordája. Ha telibe kapja, képtelen lett volna folytatni a harcot, a fájdalom azonban így is átjárta testét. Koncentrált, hogy ne érezze. A rúgás lendületét csillapítva megpördült, ezáltal távolabb került támadóitól.

– Csak erre vagy képes? – kérdezte a tetovált fejű.

Válaszul Smith elrugaskodott a támasztó lábáról, csinált egy rúgócselt, ezzel vakvágányra terelve a kopasz védekezését, közben baljával blokkolta annak ütését, jobbról pedig bevitt egy egyenes ütést a védtelenül maradt fejre. Ez kizökkentette a támadót ritmusából annyi időre, hogy oldalt állon rúgja a szakállast. Csont reccsent, amaz elterült a földön. A nyomozó oldalra pördült, ezért elzúgott mellette a tetovált fejű következő jobb egyenese, a rákövetkező balos azonban eltalálta. Megszédült, de gyorsan hátraugrott, mielőtt végzetes találatot kapna. Nem volt tiszta körülötte a világ, elesett. Odébb gurult, és feltápáskodott. Homályosan látta, hogy sikerült némileg távolabbra kerülnie ellenfelétől, de az már egy tank ellenállhatatlanságával közeledett. A szakállas valami drogot nyomott be magának, valószínűleg a törött állkapocs okozta fájdalom enyhítésére.

Smith megrázta fejét, látása kitisztult. Látta előző ütésének eredményét, a kopasz szeme bedagadt, nem is látott vele, fejét félrefordítva tartotta.

Nem várta meg, amíg eléri. Most gurulva lépett előre, megpördült, és lendületből szétrúgta a szakállas jobb térdét. A másik fejbe akarta rúgni a térdmagasságban támadót, de a nyomozó már a levegőben volt, egy ívelt, jól irányzott ütéssel bezúzta a fickó ádámcsutkáját. Az nyüszítve összeesett, agóniába görnyedt, két perc alatt kiszenvedett.

Smith kifújta magát. Szakállas támadója próbált elvergődni a kocsijukig. Most már félt. A nyomozó elé lépett, útját elzárva ezzel.

– Megmondhatod, kinek dolgozol – mondta a nyomozó.

– Dögölj meg – nyögte a fickó, és kiköpött.

– Nem talált – közölte nyersen Smith. – Úgy fest, te fogsz megdöglenni, ha nem beszélsz.

– Soha...

A következő pillanatban neki szegezett pisztoly sem térítette jobb belátásra.

– Nem használhatod fegyvertelen ember ellen, nyomozó – próbált valami nevetésfélét kicsikarni magából. Nem igazán sikerült.

Két lövés csattant. A golyók a leendő áldozat jobb és bal füle mellett csapódtak a betonba, megpörkölvén és törmelékkel terítve be füleit.

– Megörültél?! – üvöltötte a szakállas gorilla.

– Nem – jött a higgadt válasz. – Pusztán kíváncsi vagyok.

– Jól van, beszélek...

Újabb lövés, ezúttal Smith háta mögül. A szakállas homlokán tátongó véres lyuk örökre elnémította a fickót.

„A francba!” – gondolta a nyomozó, és megfordult, az előbb elővett pisztolyt maga elé tartva.

Egy legalább kétméteres és száznegyven kilós gorilla állt néhány méterrel előtte, vastag, izmos baljával magához szorítva Melanie-t. A lány szinte sokkos állapotban volt. Az óriás mellett teljesen törékenynek és kiszolgáltatottnak látszott. Az is volt. A gorilla jobb kezével ugyanis egy pisztolyt tartott a halántékához. Melanie reszketett.

– Itt ér véget a játékod – mondta a gorilla. Amilyen sötét tekintete volt, Smith nem gondolta volna, hogy képes beszélni, vagy bármilyen más, némi intelligenciát igénylő feladatot végrehajtani.

– Gondolod? – kérdezte a nyomozó, és szorosan markolta a fegyvert. Minden szándéka ellenére erősen izzadt a tenyere. Ez nem szokott előfordulni. Tudta, mitől van most mégis, és ez nem tetszett neki. Az érzelmek nem tesznek jót az ember egészségének. Főleg ebben a szakmában.

– Most szép lassan leteszed a fegyvert.

- Miért kellene ezt tennem?
- Mert különben lelövöm a barátnődet.
- Nem a barátnőm – világosította fel Smith.
- Ez most részletkérdés! Valaki szeretne beszélni veled.
- Közölhette volna egy meghívóval is. Akkor most nem feküdne három embere holtan az utcán.
- A tervek változnak az idők során.
- Ha elengeded a lányt, beszélhetünk.
- Lehet, hogy az a parancs: öljem meg.
- Akkor meghalsz – jelentette ki higgadtan a nyomozó. Sikertelenül úgy beszélnie, hogy ne remegjen a hangja.
- Tévedsz. Ő hal meg, aztán te. Mert most szépen leteszed végre azt a fegyvert.
- Ha elengeded, elmehetsz élve.
- Fenyvegetsz? Nem akarsz, hogy meghaljon, ugye? Pedig vagy öt találod el, vagy megölöm, mielőtt én meghalnék.
- Biztosan ezt akarsz?
- Dobd el a pisztolyt, elegendő van a szójátékból! – kiabált dühösen a gorilla.

Smith tudta, nem várhat tovább. Meghúzta a ravaszt. Mintha lelassult volna az idő. Szinte látta a golyót repülni a levegőben, látta, ahogy élete utolsó töredékpillanatában a támadó felfogja, vesztett. A lövedéknél azonban nem lehetett gyorsabb, az pontosan a homloka közepén fúródott a koponyájába. Vér és agyvelődarabok fröccsentek Melanie Fox arcára és ruhájára. Ahogy a mázsás test eldőlt, a lány a fejéhez kapott, és sikított. Térdre rogyott, és zokogni kezdett. Most tört ki rajta az elmúlt percek feszültsége.

A nyomozó tudatában még ott visszhangzott a lány sikolya, mikor időérzéke végre visszaállt a normálisra, és odalépett Melanie-hoz. Felsegítette a lányt, és átkarolta. Az úgy kapaszkodott belé, mintha ő lenne az univerzumban az egyetlen biztos pont. És sírt.

– Miért, Dávid? – kérdezte. – Miért?

– Nyugodj meg, már vége.

Smith végigsimított a lány fején. Melanie görcsösen próbálta meg visszanyerni önuralmát. Smith elengedte. A lány megpróbálta zsebkendőjével letörölni a ráragadt mocskot, de inkább csak elkennie sikerült. Dicséretre méltóan nem sírt el magát újra, bár lehet, erre csak azért nem került sor, mert nem nézett tükörbe.

– Ugye megérted, ha most nem megyek el vacsorázni veled.

– Persze, visszakísérlek. És bocsáss meg, hogy belekevertelek.

– Ugyan, én tartozom köszönettel. Már nem is élnék, ha nem vagy itt.

– Akkor nem is támadtak volna meg.

– Persze, persze – mondta Melanie. Nem akarta kényelmetlen helyzetbe hozni a férfit, az előbb is zavarta a hálálkodása.

– Mehetünk?

– Igen.

A lány a férfi segítőkészen felajánlott karjára támaszkodott, és szipogott.

– Szörnyen nézek ki, ugye? – kérdezte, hogy oldja a feszültséget.

– Ugyan! – felelte Smith. Nem tudta, most mit kellene mondania. Talán azt, hogy így is gyönyörű? Még ha igaz is, ez már megint felesleges érzelmösséghez vezetne. Végül annyit mondott:

– Azért otthon először a zuhany alá menj, és csak utána a tükörhöz.

Melanie elmosolyodott.

– Kösz. Mi volt ez az egész? – kérdezte.

– Majd elmondom. De most menj és pihenj.

– Oké, jó éjt!

– Jó éjszakát!

Melanie kinyitotta a kaput, és eltűnt a lépcsőházban. Még visszaintett a nyomozónak, aztán fölszaladt a lépcsőn.

Már hallatszott a rendőrautók szirénája. Smithnek ugyan jó kapcsolatai voltak a rendőrséggel, mégis jobbnak látta most eltűnni. A környéket ismerte, tudta, egyetlen tanú sem fog jelentkezni, Nem ment messze, csak annyira, ahol a rendőrök már biztosan nem keresik. Benne még nem oldódott a feszültség. Szemöldökén a felszakadt bőrnél már megalvadt a vér, mégis fájt a sérülés. Repedt bordája tompán sajgott. Ha végigvette a lehetőségeket, el kellett könyvelnie: olcsón megúsza. A lányt azonban nagyon sajnálta. Ez nem az ő világa volt, most mégis valami olyasmibe keveredett, ami egész lényével ellentétes. Smith nagyot sóhajtott. Milyen szépen is indult ez a nap, és mi lett belőle!

Egy óra múlva végeztek a rendőrök, és a Porsche most Melanie háza előtt állt meg. Smith magára maradt a gondolataival, félt, hogy voltak még bűntársak a közelben, akik esetleg bosszúra szomjasan visszatérhetnek.

Melanie felvászorgott a lépcsőn, úgy érezte, mázsás terhet kell cipelnie. Gondosan bezárta maga mögött az ajtót, és mintha a világ legutálatosabb dolga lenne, undorodva leszórta magáról a ruhát, pedig az egyik legkedvesebb darabja volt. Megfogadta Smith tanácsát, a tükörbe sem nézve egyenesen a zuhany alá sietett. A meleg vizet is hidegnek érezte egy ideig, és amikor már rég tiszta volt, azután is görcsösen síkálta magát, mintha ezzel lemoshatná az emlékeket. Haja össze volt ragadva, rengeteg sampont elhasznált, és hiába tudta az eszével, hogy tiszta, mégis beszennyezettnek érezte magát. Mikor kilépett a zuhany alól, és megtörülközött, az órájára nézett. Több mint fél óráig volt a zuhany alatt, mégis kevésnek találta. Megszárította, kifésülte a haját, de a szemén még látszott az átélt sokk és sírás. Igaza volt a nyomozónak, pihennie kell. Valahogy nem tudott haragudni a férfir, aki belerángatta ebbe az életveszélyes játszmába. Hiszen vigyázott rá, mint a hímes tojásra.

Fájt a feje, ezen nem segített a fürdés. A szobába sétált, és hanyatt feküdt az ágyon. Próbálta ellazítani a testét, de csak nagy nehezen sikerült. Végre elernyedtek az izmai, idegeinek feszültsége is engedett, elaludt. Nem volt benne köszönet. Álmában forgott vele a világ, kétméteres gorillák próbálták szétszakítani a testét, és nem volt ereje felébredni. Aztán megjelent a kétméteres „állat”, és fejbe lőtte.

Arra ébredt, hogy hangosan síkít. Teste verítékben fürdött, szíve örölmén kalapált. Mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon. Felült, lábait felhúzta, és térdére hajtotta a fejét. Megnézte a szekrényen világító órát, nemsokára éjfél. Miután pulzusa visszaállt a normálisra, felkelt. Nem érezte képesnek magát arra, hogy újra elaludjon, az izzadságot sem bírta. Még egy hideg zuhany. Kezdett eleget lenni ebből a napból. Ami azt illeti, már rég eleget volt belőle. Eddigi élete, úgy érezte, összetört. Visszaballagott a szobába – még mindig nem kapcsolta fel a lámpát –, és kinézett a szélesre tárt ablakon. Odalent egy magányos alak támaszkodott egy futurisztikus kinézetű Porschénak, és az utcát figyelte. Látszott rajta, hogy nem is látja, ami az utcán történik – egyébként nyugodt volt minden –, annyira el van foglalva gondolataival. Melanie Fox mindenesetre biztos volt abban, ha történik valami, a férfi észreveszi. Hirtelen megsajnálta, hiszen annak ellenére, hogy bár szándéka ellenére, de ő keverte a lányt a slamasztikába, az mégis kolonc volt a nyakán, akire vigyáznia kellett.

Nem sokat gondolkozott, elővett egy hálóinget, magára kapta, felvette köntösét, belebújt papucsába, és leszaladt az utcára.

– Dávid – szólította meg a nyomozót. Az éppen az ellenkező irányba figyelt, és gondolatban nagyon messze járt. Nem reagált. Melanie odasétált hozzá, és gyengéden megérintette a vállát. Smith olyan hirtelen fordult felé, hogy megijedt, és hátralepett. A nyomozó köszöbor merevségű ábrázata egy pillanat alatt megenyhült.

– Ne félj – mondta. Mást nem tudott kinyögni.

– Megijesztettél.

– Nem akartam, bocsáss meg.

– Miért álldogálsz itt?

Na most erre mit mondjon? Mondja meg neki, hogy félti, vigyáz rá?

– Elmélkedem. Nem tudok aludni.

Melanie azonban sejtette az igazságot, ahogy egy nő megérzi az ilyesmit. A férfi felelősnek érzi magát a történetekért.

– Nekem sem sikerült, rémálmaim voltak.

– Megértem, sajnálom.

– Hagyd már! Megtörtént, túléltek – mondta Melanie, és magában ugyanazt gondolta, amit Smith: bárcsak ilyen egyszerű lenne!

– Ühüm – dünnyögte a nyomozó.

– Nem lenne kényelmesebb odafönn, mint itt a hűvösben?

– De, talán.

„Ez is megvolna” – gondolta a lány, és elindult. Felment a lépcsőn, de amikor visszanézett, azt látta, Dávid még mindig az autó mellett tűnődik valamin.

– Gyere már! – nógatta mosolyogva.

Smith elindult utána. Melanie nem gyújtott villanyt, ledobta köntösét, és bebújt a könnyű takaró alá. Jobban szeretett hálóing nélkül aludni, de hát most mégsem tehetette. A nyomozó, mint egy alvajáró, besétált a szobába, és csak állt.

– Sajnos nincs még egy ágyam, de a fotel nagyon kényelmes. Kényelmesebb, mint az utcán ácsorogni.

– Köszönöm – mondta Smith, és leült, elmerült a gondolataiba. Melanie nem zavarta. Nyugodt volt, biztonságban érezte magát. Álmát olyan férfi vigyázta, akiről eddig csak álmodott. Félt, hogy ez csak a látszat, úgy döntött, az időre bízza a dolgot. Elaludt, és most nem gyötörték rémképek, pihent a teste és a lelke is.

Smith elnézte az ágyon alvó lányt. Eddig nem hitte, hogy létezik ilyen nő, és most, hogy megtalálta, mit tett vele? Tönkrezúzta az életét, most már egyik nap sem alhat nyugodtan, nem érezheti magát biztonságban. Gyűlölte magát ezért. Legszívesebben elment volna a világ másik végére, de nem hagyhatta magára. Nem, amíg ez az ügy nem zárult le megnyugtatóan. Elővette zsebéből a „könyvet”, és nézegette a beszűrődő fényben. Nem tudta, gyűlölje-e, vagy hálát adjon neki. Az biztos, hogy gyökeresen megváltoztatta az életét. Melanie nyugodtan lélegzett. Mint egy ártatlan gyermek – gondolta Smith.

Különös dolog vonta magára a figyelmét, ahogy ismét a könyvre pillantott és kinyitotta. A betűk halványzöld fényben fluoreszkáltak, és meg mert volna esküdni rá, hogy beszéltek hozzá. A tudata mélyén biztos volt benne, értelmes beszédet hall, mégsem értette meg. Minél jobban összpontosított, annál inkább „elúszott” a hang. Végül belefáradt, és eltette a könyvet. Nagyon furcsán érezte magát, és most nem a nyomozás és Melanie miatt. Elszenderedett.

Furcsa álma volt. Homályba burkolódzott, emberszerű, de mégsem ember lények forogtak körülötte, és ő nem tudott mozdulni. Kezét hátrakötötték, és érezte, hogy valaki hozzá van kötözve. Fejét nem tudta mozgatni, mégis tudta, hogy Melanie áll ott. Hátukat egymásnak vetették, és valami konok elszántság sugárzott belőlük. Ezt már kívülről érezte, és látta is magukat. Egy nagyobb barlangban álltak. Hátul, szintén elmosódottan egy fényes, kerek tárgy állt, olyan volt, mint egy ufó. Hirtelen vakító villanás következett, melybe a szem és a tudat is belefájdult. A lények felszívódtak, ők kiszabadultak, de vakon botorkáltak körbe, mikor találkoztak, átölelték egymást. Aztán újabb villanás, és ők is eltűntek.

Friss hajnali levegő áramlott a tüdejébe, amikor magához tért. Elgémberedett az összes tagja, alig bírta megmozdulni. Első mozdulata az volt, hogy megnézzze, mi van a lánnyal. Melanie békésen szuszogott, szorosan ölelve a takarót. Az oldalára fordult, és kinyitotta a szemét.

– Jó reggelt – mondta a nyomozó.

– Helló.

Melanie először azt hitte, Smith átvirrasztotta az éjszakát.

– Most ébredtem én is.

A férfi felszisszent, amikor mosolyogni próbált, belé hasított a fájdalom. A szemöldöksebe volt az.

– Jaj – mondta, amikor felkelt, és az oldala is mért rá egy ütést. Visszarogyott.

A lány gyorsan felpattant, és mielőtt Smith egy pillantást vethetett volna áttetsző hálóingére – bár esze ágában sem volt –, felkapta köpenyét, és Davidhez szaladt.

– Csúnya seb – mondta. – Miért nem szóltál este, nem is láttam a sötétben.

Kérdésére tudta a választ, de hogy ne hozza kényelmetlen helyzetbe a férfit, folytatta.

– Gyere ki a fürdőbe, rendbe szedlek. Smith újra felnyögött.

– Mi az? – kérdezte Melanie. – Az oldalam...

Mielőtt Dávid még egyet szólhatott volna, a lány felhúzta a pólóját, és szörnyülködve nézte a kék zöld foltokkal tarkított, ámde izmos mellkast.

– Jól elbántak veled – mondta.

– Azért én jobban elbántam velük – élcelődött a férfi.

– Lemosom az arcodat, aztán kapsz erre egy kis borogatást.

Nagyon finom, óvatos mozdulatokkal vette kezelésbe a bedagadt homlokot.

– Ápolónő is voltál valamikor? – kérdezte Smith.

– Nem. Maradj nyugton!

– Szzzz...

– Csak egy kis fertőtlenítő! – nevetett Melanie. – Na, készen is vagyunk.

- Ez nagyon jólesett.
- Most pedig lefekszel... – De...
- Nem hagyhatod úgy a bordáidat!
- Pár dolgot még el kellene intéznem – próbált tiltakozni Smith.
- És ha megint megtámadnak, mit fogsz csinálni?
- Egyből lövök.
- Annyit még én is tudok, hogy nem teheted.
- Sajnos.
- Lássunk neki.

Közben Melanie rendbe rakta az ágyat, és lefektette a nyomozót. Mint egy kisfiú, akit nem hagynak játszani – gondolta.

- Melanie... – szólt Dávid, amikor elkészült a „pakolás”.
- Igen?
- Csak azt akarom mondani, hogy... izé... köszönöm.
- Nincs mit.
- Van itt neked valami – folytatta Smith, és átnyújtotta a könyvet.
- Ez az?
- Igen.

Melanie végigsimított a borítón.

- Csodálatos.
- Vigyázz vele – figyelmeztette a nyomozó.
- Miért, harap?

Smith elmesélte, mi történt vele az éjjel.

- Titokzatos.
- És veszélyes – tette hozzá Dávid, az álmáról azonban nem tett említést. Régebben nem tulajdonított jelentőséget az álmoknak, ám az elmúlt néhány hét megváltoztatta az erről alkotott véleményét. – Ki tudsz belőle hámozni valamit?
- Nem igazán. Első látásra csak annyi bizonyos, hogy valami egészen idegen dolog. Ismétlődő jeleket látok, de minimum egy számítógépes elemzés szükséges ahhoz, hogy elinduljunk.
- Akkor induljunk... au!

Smith megpróbált felülni, de a mellkasába hasító fájdalomtól visszaesett. Most kezével megtámaszkodott, így már könnyebben ment a dolog.

- Inkább pihennél – korholta Melanie.

– Nem bírom a semmittevést.

– Gondoltam. Elmegyek átöltözni, aztán mehetünk.

Gyorsan kicsinosította magát a fürdőszobában, s mire végzett, a nyomozó is felöltözött. A sebhelytől eltekintve legfeljebb kissé bepiszkolódott ruhája utalt az előző napi küzdelemre.

– Gyönyörű ez az autó – mondta Melanie, amikor beszálltak.

– Azért a szépség nem minden – Smith beletaposott a gázba, de csak óvatosan. A lány így is majdnem elájult a gyorsulástól, a kanyarban pedig csak a kagylóülés tartotta meg, kapaszkodni sem volt ideje.

– Nem mehetnénk egy kicsit lassabban? – kérdezte.

– Ne haragudj. Meg akartam mutatni, hogy tud is valamit. Egyébként mindjárt ott vagyunk.

Melanie Fox felmutatta igazolványát a portán, aztán az irodájába mentek, köszöntek a legfrissebbnek.

– Szervusz Mel, jó reggelt! – fogadta őket Frank bácsi. – Bemutatnál a barátodnak?

– Munkatársak vagyunk – javította ki a lány.

– Persze, persze – legyintett az öreg, mint aki jobban tud mindent.

– David Smith vagyok – mondta a nyomozó.

– Szólítson csak Franknek. Melyik egyetemről jött?

– Magánnnyomozó vagyok.

– Egy ókori bűntényben nyomoz? – csodálkozott Frank bácsi, és nem is tudta, mennyire fején találta a szöveget.

– Tulajdonképpen csak meg kell vizsgálnom egy régebbi írást.

– Abban Mel a szakértő. Jó szórakozást!

Az egyes munkatársak asztalait paravánok választották el egymástól, mindenkinek egy kisebb szoba méretű iroda jutott. Melanie-é az utolsó volt, a sarokban.

– Foglalj helyet – mondta a lány, és egy széket gurított Smithhez. – Isten hozott a kis birodalmamban.

– Olyan rendben tartod, mintha legalábbis itt laknál...

– Szeretem otthonosan érezni magam itt is. Jobb a kedvem. Na nézzük, miből élünk.

Kivilágosodott a számítógép monitora, a főmenüből gyorsan haladtak tovább.

– Tedd a könyvet a szkennerbe.

Smith kinyitotta „kincsét”, és óvatosan a leolvasóba helyezte. Jó ideig eltartott, míg laponként beolvasták az egészet. – Mennyire biztonságos a rendszer? – kérdezte.

– Csak a tenyérleNyomatom aktiválja, más nem férhet hozzá, és jelszót is kér.

– Akkor vegyük úgy, hogy biztonságban vannak az adatok.

Mikor végre végeztek a beolvasással, a komputer nekilátott az elemzésnek. Már csak az eredményt kellett megvárni.

III.FEJEZET: A HÓDÍTÓK

A birodalmat megtestesítő Kradomah a bontonok több milliárd éves szülőbolygója volt, és a civilizációnak köszönhetően már rég nem emlékeztetett egykori önmagára. A valaha gyönyörű, virágzó planétát a világegyetem egyik gyöngyszemeként tartották nyilván. A bonton társadalom fejlődése során mindinkább kihasználta, pusztította a természetes örökséget, lassan kipusztult rajta minden életforma – uralkodóit kivéve. Égbeszökő fémtornyok, acél épületkolosszusok milliói lepték el a bolygó szinte teljes felszínét, a tengerek vize olajos-mocskosan hordta a szemetet áramlataival. A levegő szennyezettsége miatt szkafander nélkül lélegezni a szabad levegőn egyenértékűnek számított az öngyilkossággal. Többek között ezért is épültek össze a házak, a közlekedés alagutakban történt. Aztán az alagutak fölé is épületeket húztak, ezek fölött újabb utakat építettek, egyre nőtt a gigantikus gépezet, a bonton adminisztráció mégis könnyedén megbirkózott a napról napra gyarapodó információözzönnel. Nem véletlenül voltak hatékonyak: egész életükben erre nevelték őket. Azokon a helyeken, ahol a sorsnak valami különös szeszélye folytán még látszott az anyaföld, legtöbbször hatalmas szeméthegek tornyosultak, tele szivárgó, párolgó vagy csak egyszerűen veszélyes anyagokkal. A Kradomahon minden a szürke különböző árnyalataiban pompázott, a bontonok már réges-rég elszoktak a színekkel teli világtól.

Tompa villanással tíz, kisbolygónyi méretű ezüst szivar jelent meg az űrben. Elmosódott vonalaik kitisztultak, ahogy kiléptek a hipertérből, és lelassultak. Messze előttük apró, szürke golyóbis látszott, az otthonuk. A galaktikus közlekedésre – és leginkább háborúskodásra – tervezett cirkálók sohasem szállhattak le egy bolygóra, hatalmas tömegük és belső felépítésük ezt lehetetlenné tette. A Kradomah sötétszürke felhői sohasem szakadoztak fel, így a távoli, felületes szemlélő pusztá fémgolyónak láthatta. Akik nem ismerték, könnyen hihették azt, hogy egy légkör nélküli, simára koptatott égitest került útjukba, annyira szilárdnak tűnt az összefüggő felhőtakaró.

A hadihajók orbitális pályára álltak, és vártak. Kilencen körbevették – pontosabban gömbbe – nagyobbik társukat. A csaknem másfélszer akkora parancsnoki hajó alján „kis” rés nyílt, ahogy félrecsúszott két ajtószelvény egy hatalmas hangár alatt. Valami fénycsíkot húzott a sötétségbe, majd a hajó árnyékából kiérve láthatóvá vált egy leszállóegység. Három vezérsíkja és kis méretű hajtóművei alkalmassá tették a légköri repülésre, csapatszallító társait az úgynevezett „partraszállásra”.

A két pilóta nem átkozódott, hogy az orrukig sem látnak, műszereik nagy része is megzavarodott a különböző erős mágneses és elektromos hatások közepette. Katonák voltak, tudták, mi a dolguk. A központ által sugárzott megfelelő vezetősugárra álltak, amelynek segítségével minden légörvényt és repülő tárgyat kikerültek. A mostoha viszonyok ellenére ezen a bolygón számított szinte legbiztosabbnak a földet érés. Persze a pusztulás is, a bonton hatóságok engedélyével nem rendelkezőknek.

Várákozniuk a szokással ellentétben nem kellett, hiszen a bonton hadsereg egyik első számú – ha nem legfőbb – hadurát szállították az uralkodóhoz. A megbeszélés tárgyát talán csak a király ismerte, ám mindenki más sejtette. A komp nagy zajjal landolt a leszállópálya betonján. Kisvártatva egy légibusz süvített mellé, és hozzákapcsolódott, hermetikusan zárva. A sofőr tisztelegve fogadta a vendéget, aki után még vagy tíz testőr zsúfolódott be. Maga az utas is tudta, hogy ezzel túlterhelik a járművet, de a Kradomah gyilkos hatalmi harcai közepette csak biztosra mehetett. Abból, hogy a sofőr nem szólt, kitalálta, valószínűleg olyan parancsnoka van, aki a legkisebb neki nem tetsző cselekedetet is keményen megtorolja. Sok ilyen bonton parancsnok létezett, és legtöbbjük csak egyetlen büntetést ismert: halált. Ő nem tartozott közéjük, mindig is hasznosabbnak tartott egy esetleg fegyelmezetlen, de élő bonton katonát egy fegyelmezett halottnál. Némelyik beosztottjának rendkívül jó meglátásai voltak, és ő támogatta is ezeket. Elvégre segítségükkel maga is előrébb léphetett a ranglétrán, bár most már nem volt előtte több lépcső. De ki tudja, nem dönt-e úgy az uralkodó, hogy egy kézben összpontosítja a katonai hatalmat? És miért ne lehetne az ő keze ez a kéz? Ezek a gondolatok jártak a fejében, miközben megérkeztek a város belsejébe, a királyi rezidenciát körülölelő, tíz emelet magas falhoz.

Az acélfal üreges volt, rengeteg irodának, és másnak adott otthont. A bejárat a felső szinten volt. Az örök tudtak az érkezőről, igazoltatás nélkül beengedték. Bent ismét zsilipeltek, a tábornok testőreivel együtt elhagyta a járművet. Mindannyiukon a szokásos, bonton katonai egyenruha feszült makulátlanul, csak vezetőjük rangját jelezte néhány fekete jelvény. Az idegen meg sem tudta volna különböztetni őket egymástól, a kissé hátul elhelyezkedő, de előreforduló fülek, a lapos orr, a vonásszerű száj, és a két szarv annyira elterelte a figyelmet az egyéb, apró jellegzetességekről. Itt már igazoltatták őket, de a gyors azonosítás után rögtön továbbmehettek. Szinte meg sem álltak. Még néhány forduló, és meglátták a szélesedő folyosó végén magasodó hatalmas, domborművekkel díszített acélkaput: a királyi lakosztály bejáratát. Ez volt az egyetlen díszített dolog az egész bolygón. Az ajtó jobb és bal oldalán egy-egy őrszázászt, bárdjaikat keresztben összezárták az érkezők előtt. Az ősi fegyvereket sokak szerint csak díszként tartották, ám a tábornok biztosan tudta, ha közelharcra kerülne sor, az elit testőrség tagjainak nem sok igazi ellenfelük akadna. Jómaga is soraikban szolgált egykoron.

– Ő királyi felsége, Norrak Deteléb már várja önt – szólt egyikük, és elvették az útból fegyvereiket. A kapu két szárnya tiszteletet parancsoló robajjal becsúszott a falba.

Kísérőit maga mögött hagyva a tábornok belépett az ajtón. Acél boltívekkel tartották a tágas, üres csarnok mennyezetét, a lámpák éles, fehér fényt árasztottak magukból. Nem pazarlásból építették ezt a helyiséget, a király egyik fő védelmeként láthatatlan érzékelősugarak pásztázták végig az érkezőt, akinek talán csak a gondolatai maradhattak titokban. Bármilyen gyanús jelre lézernyalábok özöne fúródhatott testébe. A terem túlsó végében egy kisebb ajtó állt, a magas rangú bonton most efelé tartott. Az ajtó előtt történt meg az utolsó ellenőrzés. Géptekintetek még egyszer megvizsgálták, nincs-e nála elrejtve fegyver vagy más eszköz, amivel az uralkodó életére törhet. Nem volt. Kisvártatva az ajtó kinyílt. Egy, az övéhez hasonló, ám rangjelzés nélküli egyenruhába öltözött ajtónálló várta, hogy bejelenthesse.

– Felség – fordult a trónterem másik felét eltakaró vastag függöny felé. – Varronk Debulla, az egyes bonton flotta parancsnoka van itt.

– Kéretem – válaszolta nagyon lassan egy mély hang a függöny mögül. Norrak Deteléb csak nagyon kevés bontonnak engedte meg, hogy lássa, és az ajtónálló nem tartozott ezek közé, Varronk Debulla azonban igen. A „fogadóbizottság” tudta kötelességét, és diszkréten távozott egy oldalajtón át. A tábornok levette katonasapkáját, féltérde ereszkedett, és majdnem a földig hajolt. A sötétbordó függöny, amely előtt térdelt, üde színfolt volt a Kradomah szürkeségében.

– Felség? – szólalt meg Debulla alázatos hangon. A király volt az egyetlen a galaxisban, akinek hatalma volt felette, akitől félhetett. Másokkal azt tehette, amit akart, de néhány kollégájával ellentétben ezzel sohasem élt vissza. A királyt mélyen tisztelte, és ez kölcsönös volt.

A függöny megrezzent, lassan szétnyílt. A vendég tudta, hogy itt is ezernyi érzékelő vigyázza a király életét. Az aranyozott trónszék a tábornoknak háttal állt, de egy rejtett szerkezet megfordította az orvosi műszerekkel telezsúfolt alkalmatosságot, és Debulla hirtelen szemben találta magát Norrak Detelébbel, minden bonton és a behódolt rengeteg rendszer uralkodójával.

– Állj fel – intett a király. Megtört teste ellenére a hangja szinte sugározta magából a tekintélyt és a hatalmat. A trónszék ülését és támláját is ideális szögben hátradöntötték, hogy az öreg uralkodó a lehető legkényelmesebben érezze magát. Szüksége is volt rá. Már elmúlt százéves, és csak orvosai és azok műszerei tartották életben. Leszármazottai különböző fontos központokat irányítottak a birodalomban, hogy tevékenységük alapján majd kiválaszthassa közülük azt, akit érdemesnek talál a trónra.

Norrak Deteléb arcát alig lehetett kivenni a sok ráncból, pedig a bontonok vastag, ellenálló bőre még öregkorukban is alig gyűrődött meg. Az öreg király már rég megvakult, de a fejére helyezett szerkezet segítségével mégis látott. A műszer egy fejhez simuló napszemüvegnek látszott, ám ennél sokkal finomabb volt. Részegységeit bevezették az agyba, összekötve a látóközpontot a miniatűr érzékelők millióival. Ennélfogva tulajdonosa már sohasem vehette le. Az öreg és beteg uralkodó lassan, vontatottan beszélt.

– Tábornok... – kezdte.

– Igen, felség?

– Úgy döntöttem, hatékonyabbá teszem a hadseregünket.

Varronk Debulla már rég várta ezt a lépést, de csak remélni merte, hogy teljesülhet leghőbb vágya.

– Közös parancsnokság alá vonom a flottákat – folytatta Norrak Deteléb. – Megítélésem szerint te vagy a legalkalmasabb az egyesített haderő főparancsnokságára.

– Köszönöm, felség – vette tudomásul Debulla. Nem kérdőjelezte meg a döntést.

– Szeretném, ha felgyorsítanád a terjeszkedési folyamatot. Tudom, hogy így is gyorsan haladunk, de – bár lehet, csak hiú vagyok – szeretném megélni a pillanatot, amikor a miénk lesz az egész galaxis.

– Minden tőlem telhetőt megteszek. Már csak elszórtan létezik néhány válsággóc az előző hadjáratban elfoglalt területeken, ezekkel hamar leszámolunk, utána teljes erőnkkel a hódításra koncentrálhatunk. Akkor majd megtudja mindenki, ki az úr, és kinek kell szolgálnia!

– Tábornok! – szólt mérgesen a király. – Ne ragadtasd el magad! Nem ezt várom tőled. Ezek a népek nem alárendeltek, de amíg nem értik meg a céljainkat, amíg nem tudjuk megtanítani nekik, hogyan tartsák fenn származásuk civilizációikat, kénytelenek vagyunk uralkodni fölöttük. Nézd meg, mind egymással civakodnak. Csak egy erős hatalom képes összefogni őket, és ezek mi vagyunk.

– Ők hódítóknak látnak minket, akik leigázzák őket, és elveszik a szabadságukat.

– És nincs igazuk?

– Lehet, hogy igen.

– Gyermekek még, csak a saját jólétük érdekli őket! Nem értik meg, ha egy másik galaxisból ránk támadnak, szétforgácsolt erővel esélyük sincs! Nem hiszik el, hogy a saját védelmük érdekében tesszük, amit teszünk, csak azt látják, úgymond kizsákmányoljuk őket, meg elpusztítjuk a bolygóikat. De hát a Kradomahon is meg lehet élni! Valaminek táplálnia kell a gazdaságot. Sajnos szentimentálisak, képtelenek elviselni, hogy megváltoztatjuk a környezetüket, pedig ilyen iparral ők is erősek lehetnének. Elfecsérik az erőforrásaikat holmi környezetvédelemre, meg egyéb ostobaságokra. Puhányok.

Varronk Debulla engedelmesen hallgatott.

– Elfáradtam, tábornok, elmehetsz. Kísérje szerencse vállalkozásunkat.

– Köszönöm, felség.

Az egyesített bonton flották főparancsnoka ismét meghajolt, féltérdre ereszkedett. A trónszék visszafordult, összehúzódott a függöny. Végzőra az ajtónálló is megjelent, és kikísérte Varronk Debullát. A kapunál csatlakoztak a tábornokhoz testőrei, és visszamentek a zsilipnél várakozó légikocsihoz. Kirepültek a királyi rezidencia kapuján, és pár percen belül már a leszállópályára értek. Az irányítóközpont habozás nélkül megadta a felszállási engedélyt, így fél óra múltán Debulla már saját zászlóshajójának parancsnoki hídján adhatta ki a parancsot: az összes szabad bonton zászlóalj gyülekezzen a Kradomah körül.

Néhány nap telt csak el, és a bontonok központi rendszerében csak úgy hemzsegték a gigászi fémmonstrumok. Mindegyik flotta megkapta a saját, pontosan kidolgozott menettervét. Átlagosan egykét standard hét állt rendelkezésükre egy-egy fejlett, lakott rendszer elfoglalásához. A gyakorlatuk megvolt benne. Sorra indultak az egységek, nemsokára kitisztult az úr a Kradomah térségében...

A Grotot senki nem nevezhette üdülőparadicsomnak. Nedvességtartalma rendkívül magas, szárazföldjeinek nagy része mocsaras, a nap egész évben legfeljebb néhány órára látható. A néhány elszórt városban élő csekély számú lakosság a dlokotok nevű gyümölcs termesztésével foglalkozik, amely galaxis szerte keresett volt.

- Tűnj innen!
- Büdös, áruló kutya!
- Nem szégyelled idedugni azt a mocskos képedet?
- Bontonbérenc!
- A galaxis pestise vagy!
- Átkozott púpos!

A szitkok mind egy emberre irányultak, akárcsak a kiabálók által hajigált kőzápor. Ramlar Dagorrah igyekezett mielőbb elhordani az irháját. Alacsony, torz, gonosz lény volt, elárulva bolygóját a bontonokhoz szökött, ahol az évek során egyre jobban „bejárta” magát, már közvetlen bizalmasa volt a hadsereg vezetősége néhány tagjának. A Grot mocsárvilágában született ismeretlen apától törvénytelen gyerekként, anyja elhagyta. Egyik lába kurtábbra nőtt, mint a másik, de ennek ellenére közepes szintű vívó lett belőle. Céllovőnek sem volt rossz, sokszor sikerült már harctudásával megmentenie nyomorult életét. Élete delén járt, arcára mégis mély barázdákat szántottak az évek és az ezek során átélt viszontagságok. Szája elferdült, orrát még gyerekkorában félreverték. Mindenkit gyűlölt, csak a bontonokat tűrte meg maga körül. Ezek lélekben hasonlítottak hozzá.

Néhány kő eltalálta, ilyenkor felszisszent, de nem adta meg üldözőinek azt az örömet, hogy jajkiáltásait hallják. Valami fedezéket keresett magának. Már kiért a városból, amikor az úttól nem messze meglátott egy kidőlt fát. Éppen ideje volt, ellenségei ugyanis kezdtek vésszesen közel kerülni hozzá. Elkanyarodott, és beugrott a védett helyre. Üldözői megtorpantak. Semmi kedvet nem érzett, hogy visszatérjen erre az istenverte bolygóra, de Varronk Debulla ragaszkodott hozzá. Már nem lenne az élők sorában, ha nem engedelmeskedik. Korrektnek tartotta a tábornokot – már amennyire egy bonton az lehet –, de úgy ismerte, szükség esetén elég meggyőző tud lenni.

Kámzsája alól előráncigálta lézerfegyverét, és néhányat a túlvilágra küldött az üldözők közül. A többiek erre megfutamodtak, így végre kifújhatta magát. Őszintén remélte, hogy többé nem kell a Grotra jönnie. Nem ő tehetett arról, hogy mégiscsak ekképpen alakult. Körülnézett, s mivel nyugalmasnak találta a terepet, feltápászkodott. Tovább ballagott az úton. A tábornok megígérte, hogy küld érte egy kompot, ha leadja a jelzést. Ezt már megtette, csak a találkozó helyére kellett eljutnia. Átvágott a ritkás erdőn, ügyesen kerülgetve a süppedősebb helyeket.

A köd homályába burkolódzó ragadozó már szinte jóllakottnak érezte magát, amikor meglátta a zsákmányt. Látott már néhányat a fajtájából, és tudta, hogy veszélyesek, ám ez gyengének tűnt, és villámló botot sem látott nála. Azért óvatos volt. Még egyet sem támadott meg, de most már jó ideje nem került zsákmány a karmai közé, s így a gyomrába sem. Ismét az áldozatra fordította minden figyelmét, és egyre közelebb lopódzott hozzá.

A púpos úgy tett, mintha nem vette volna észre a megtermett, kutyaszerű állatot. Nem lett volna esélye vele szemben, de amikor régen magányosan kóborolt a vadonban, volt „szerencséje” találkozni néhányal a fajtájából. Bőre kemény, szőrtelen, nehéz rajta sebet ejteni, talán csak a nyakán nem. Lézerpisztolyát nem akarta használni, legfeljebb a végső esetben. Tetszett neki a játék. A ragadozó egyre magabiztosabb lett, Dagorrah csak a szeme sarkából vetett rá néhány pillantást. Előre ki tudta számolni, mikor érik el az összecsapás ideje.

Pontosan abban a pillanatban vetette magát oldalra, amikor az állat végre elszánta magát a támadásra. Ismerte annyira, hogy bizonyos legyen benne, amaz reflexszerűen követi, ezért rögtön elrugaszkodott hátrafelé, majd oldalra gurult, és felpattant. A dwongoth meglepődött, és elbizonytalanodott, de ösztönei nem hagyták, hogy megálljon. Folyamatosan mozgott, de mindig éppen lemaradt a zsákmányról. Egyszer már azt hitte, tényleg jóllakhat, de mire összecsattintotta hegyes tépőfogakkal teli pofáját, az előbb még állkapcsai közé keveredő végtag már nem volt ott. Mintha az áldozat – de már ebben sem volt biztos – előre tudta volna minden mozdulatát. Erős ütést érzett a fején, és megingott. Ilyen még nem fordult elő vele. Mire magához tért volna, elvesztette lábai alól a talajt, és éles fájdalom hasított mellső lábaiba. Két reccsenés, és a végtagok hasznavehetetlenné váltak. Ramlar Dagorrah ellépett a megsebesített, dühtől toporzékoló állattól. A dwongoth hiába próbált felállni és támadni, nem tehetett. A púpos tudta, most a legveszélyesebb, ezért mindig éppen „lőtávolon” kívül maradt az acsargó kutyalénytől. Amikor az végre feladta a küzdelmet, közelebb lépett. Látszott az állaton, hogy megértette helyzetét: életében először és utoljára veszített. Már várta legyőzőjétől az utolsó döfést! Nem kapta meg, a gnómot nem olyan fából faragták. Hagyta, hadd szenvedjen ki, ezen a világon úgyis néhány napon belül vége. Élvezte a lény fájdalmát, elvégre az kereste magának a bajt.

Ismét eszébe jutott az a rengeteg alkalom, amikor ő volt mások kénye-kedvének kiszolgáltatva, és nem érzett sajnálatot. Igazából már régóta nem érzett semmit.

A tisztásra hamar elért, nemsokára a kompnak is meg kellett érkeznie. Akadt mit jelentenie a tábornoknak, vagy éppen nem – ez csak az elképzeléseitől függött. A bontonok sok mindenhez gyávák voltak. Például ahhoz, hogy eljőjenek a Grotra. Neki sikerült néhány alvilági elemmel találkoznia, akik ugyan ismerték, de hazájuknál jóval többre becsülték a saját hasznukat. Ramlar Dagorrah pedig bőkezű információvásárlónak mutatkozott. Az már más kérdés, hogy a két fickó többé már valószínűleg senkit sem fog tájékoztatni a világ történéseiről, és a kapott pénzt is – teljesen szándékukon kívül – visszajuttatták a púposnak.

Fehér fénypont jelent meg az égen – a bontonok hadi csúcstechnikájának nem jelentett gondot átsiklani a Grot ugyancsak lyukas biztonsági hálóján, amit még akkortól fogva nem sikerült helyreállítani, hogy az egyik azóta elfoglalt bolygó nagykövetét meggyilkolták, és jó néhány várost is leromboltak. Dagorrahnak nagy része volt azoknak az adatoknak a kiszolgáltatásában, melyek lehetővé tették az áttörést az akkor még jól működő védelmi vonalakon. A kradomahiak ugyan nem szívesen jártak a galaxisnak ezen belső, elég sűrű régiójában, de azt a diplomáciai lehetőséget nem hagyhatták ki. Miután megmutatták, mire képesek, az illető bolygó vezetői már nem tanúsítottak különösebb ellenállást.

A négyszemélyes komp profi pilótái könnyedén letették a gépet a kis tisztásra, amely alig volt nagyobb járművüknél. Nem fogadták szívesen az utast, de ezt nem is várta el tőlük senki. Egyáltalán nem volt ínyükre egy lenézett grotit furikázni, amikor számos ennél kellemesebb feladat is akadt az univerzumban. Dagorrah mindezek ellenére kényelmesen elterpeszkedett – már amennyire ez lehetséges volt – az ülésben, és jót mulatott a pilóták próbálkozásain, akik minden elképzelhető manővert kipróbáltak, hogy kizökkentsék nyugalmából. Ő is nagyjából annyira kedvelte őket, mint azok őt. Vele ellentétben azonban a két bonton nem tehetett ellene semmit, egyszerű közkatonák voltak, ha pilóták is.

Csendesen landolt a komp a hatalmas csillagcirkáló egyik dokkjában. Ez nem azt jelentette, hogy a bontonok valami fatális véletlen folytan feltalálták a hangszigetelést, mindössze az űr vákuumja nyelt el minden rezgést, így az egyébként dobhártyarepesztő hajtóműzajt is. A kapu bezárult, és hangos sziszegéssel visszatért az előzőleg kiszivattyúzott levegő. A műszerfalán felvillanó jelzésre a pilóta kinyitotta a zsilip mindkét ajtaját.

Ramlar Dagorrah kiszállt, és örült, hogy megszabadult útítársaitól. Ezzel az érzéssel nem volt egyedül. A bontonok nem szóltak hozzá, ő sem hozzájuk, és ez a felállás mindhármuknak megfelelt. Most lesántikált a keskeny fémpallón, körülnézett, majd elindult a folyosón. Szürkeség vette körül, a bontonok szokásuk szerint nem vették a fáradságot, hogy legalább esztétikus belsőt kölcsönözzenek az űrhajónak. Persze amúgy sem volt fogalmuk a szépségről. Sehol egy műanyag borítólemez, csövek, vezetékek serege futott a falra rögzítve mindenfelé. Néhány forduló és liftezés után a groti eljutott az első űrszemig. Az természetesen rosszallóan nézett rá, és ugyancsak elcsodálkozott, amikor az érkező senkiházi Debulla tábornok személyes parancsát mutatta fel. Kénytelen kellett lenni továbbengedte, pedig legszívesebben kitekerte volna a nyakát, hiszen ő egészséges bonton léte csak idáig vitte.

A gnóm nem idegeskedett, kezében meglóbálta igazolványát, és gúnyos tekintettel a következő, megtermett őrszem orra alá dugta, annak pedig minden erejére szüksége volt, hogy ne tépje szét a púpost. Társaival pihenőn gyakran dolgoztak ki különböző hosszan tartó kivégzéseket a groti számára, de még nem jött el az ő idejük. Várták, hogy a kellemetlen kis alak hibát kövessen el. Dagorrah nem szerezte meg nekik ezt az örömet. Még két ór, hosszú gyaloglás, még egy lift, és célhoz ért. A parancsnoki híd bejáratánál álló őrszemnek nem volt elég a parancs vagy az igazolvány, személyes belépőkártyát kért. A groti odaadta, és átnyújtotta fegyvereit is. Tudta, mi a szokás. Az ór végighúzta a szürke műanyag lapot egy leolvasó előtt, és amikor a jelzőfény sárgáról világos fehérre váltott, beengedte a látogatót.

Dagorrah meglátta a tábornok alakját, és egyenesen felé tartott. A személyzet végezte munkáját, rá sem pillantottak.

– Üdvözöllek, Dagorrah – mondta hidegen Debulla. – Mire jutottál?

– Még nem kell – felelte tömören az áruló.

– Fogalmazz értelmesebben, groti, mert dühös leszek, és elárulom, hogy akkor nem vagyok ilyen kellemes társalgópartner. Vagy esetleg egy rövid ürsétát vágysz tenni a hajóm felszínén szkafander nélkül?

Dagorrah tudta, a bontonoknak még sokáig szükségük lesz egy ilyen mindenre elszánt, alattomos kémre, hiszen az emberekben távolról csak sajnálatot ébresztett, amikor pedig közelebbről megismerték, már késő volt. Nem táplált illúziókat saját személyét illetően, tudta, hogy a galaxis söpredékéhez tartozik. Erre azonban másokkal ellentétben büszke volt, és azt sem tartotta megvetendőnek, amit elért. Lenézett mindenkit – a bontonokat is beleértve –, és mindent elkövetett, hogy ezt éreztesse is. Egyelőre megtehetette, nélkülözhetetlensége védeltséget biztosított számára. Viszont ismerte a tábornokot, és szeretett volna élni egy darabig.

Debullát bosszantotta, hogy a szemtelen kis alak nélkülözhetetlennek érzi magát, ám el kellett ismernie, ez valóban így volt.

– Elmondod végre? – kérdezte teljesen nyugodt hangon, hogy ijedtségéből magához térítse a kémet.

– Az én véleményem szerint egyelőre nem érdemes elfoglalni a Grotot.

– Miért? Csak mert a szülőbolygód? Tudod jól, mit kaptál tőlük.

– Természetesen tudom, de most a személyes érzéseket félretéve, stratégiaileg szemlélem a dolgot. Tudja, hogy gyűlölöm őket, de ez pillanatnyilag nem számít. A két évvel ezelőtti támadásunkból még mindig nem tértek magukhoz. A dlokok exportja a minimumon van, a hajóparkot próbálják felfrissíteni. A védelmi rendszer szinte nulla, ráadásul félreeső szektorban is vannak, a mag felé...

– Azt azért még tudom, hol van a Grot.

– Bár az igaz, a hiány miatt felment a gyümölcs ára...

– Nem a piacon vagyunk, hé!

– Elnézést, eltértem a tárgytól. Megkapja majd az írásos jelentésemet is, de a végkövetkeztetésem az, hogy meg kellene várni, amíg megerősödnek, elvégre még azt találná mondani valaki, hogy ez a hatalmas birodalom csak egy elgyengült kis bolygót mer megtámadni. Ettől meg felbátorodna a többi rendszer, és, ugye, ezt nem akarjuk. A csapásunk sokkal többet ér majd, és sokkal több kárt fog okozni, ha várunk még néhány évet. Addigra természetesen busásabb lehet a haszon is.

Debulla elgondolkodott. Most ugyan erre járt a flotta, de az ütemterv szerint a következő héten már máshol lesz dolguk. Nem akart lemaradni egy eldugott kis bolygó miatt, uralkodója kedvében akart járni.

– Meggyőzőnek hangzik, amit mondasz – szólt kisvártatva. – Mindenesetre átolvasom a jelentést. Ha valamit el akarsz intézni, tedd meg, mert rövidesen indulunk a Dandonhoz.

– A Dandonhoz? – kérdezte Dagorrah.

– Elmulasztottál néhány dolgot, amíg távol voltál.

– Igen?

– Igen, történt egy s más.

– Megtudhatom?

– Ő királyi felsége kinevezett engem az egyesített bonton flották főparancsnokának, és már új ütemterveink vannak. A Dandon a következő célpontunk.

– Ó, miről le nem maradtam! – Csodálkozott a púpos. – Gratulálok. De engem is vinni akar?

Debulla nem válaszolt, ismét elgondolkodott, aztán mégis megszólalt:

– Még nem tudom, mi lesz a feladatod, de az az érzésem, nem árt, ha rövid pórázon tartalak. Elmehetsz.

Ramlar Dagorrah lehorgasztott orral távozott. Egy ideje szeretett volna már szabadságra menni, de mivel a bontonok nem ismerték ezt a fogalmat, esélyei a pihenésre roppant csekélynek tűntek. Kisétált az ajtón, és elindult „lakosztálya” felé. Ez egy nagyobb kabin volt, olyan, amilyen alacsonyabb rangú tiszteknek járt, és tulajdonosa néhány színes emléktárggyal is kidíszítette. Nem volt párja a bonton seregben. A falakon háromdimenziós képek lógtak. Amit ábrázoltak, azt a legtöbb ember undorítónak találta volna...

A Dandon stratégiai volt fontos rendszer, gazdaságilag nem állt előkelő helyen. Vékony réteget alkotott az uralkodó arisztokrácia, a lakosság túlnyomó többsége szegény parasztokból tevődött össze, akik közül sokan vándoroltak ki az eredetileg lakatlan, nemrég gyarmatosított bolygók bányásztelepeire. A mostoha körülmények nem zavarták őket, valamiből meg kellett élniük. Éppen a mezőgazdasági termelés megóvása miatt nem csatlakoztak a bonton Birodalomhoz, akik válogatás nélkül tönkretették bármelyik meghódított bolygót, ha a szükség úgy kívánta. Ezekre még annyira sem ügyeltek, mint a Kradomahra.

Nemcsak a rendszernek, hanem a névadó fő planétának sem volt erős, ütőképes hadserege. Ez is az űrflottában koncentrálódott, hogy a kalóztól – akik galaxis szerte felbukkantak – megvédjék a kereskedelmi útvonalakat. Magán a Dandonon központi erő hiányában a földesurak seregei biztosították a rendet. E tevékenységükbe aztán sok minden belefért.

A főtanács tagjain eluralkodott a feszültség és a kétségbeesés, mikor megtudták, mi vár rájuk. Már akkor érezték a bajt, amikor sietve összehívták az ülést. Mikor mindannyian helyet foglaltak kényelmes székeikben a hatalmas, fényes, fekete asztal körül, elcsendesedtek. Az elnök emelkedett szólásra.

– Szomorú hírt kell tudatnom önökkel, uraim – kezdte, majd rövid szünetet tartott. – Mint tudjuk, néhány éves szünet után a galaxis belsejében nemrég ismét mozgolódni kezdett a telhetetlen bonton Birodalom. Leverték a belső felkeléseket, és most egységesen, újult erővel, ellenállhatatlanul támadnak minden irányban. Eddig csak a szerencsénknek köszönhetjük, hogy elkerültek minket, hiszen alig tizenöt fényévnire van tőlünk a határ. Az egyes számú bonton flotta szándéka leplezése nélkül felénk tart. Sokáig nem tudjuk feltartani őket, de szerintem ez hazafias kötelességünk. Várom a véleményüket – fejezte be, és helyet foglalt.

Valaki folytatta a megkezdett gondolatsort.

– A galaxis népei egymás ellen hadakoznak, másokkal mit sem törődve, pedig ha összefognánk, legyőzhetnénk azokat az átkozott bontonokat! Fekélyükkel beteggés teszik, elpusztítják az egész galaxist! Mostani terjeszkedésükkel nem kell hozzá harminc év, és övék az egész galaxis, a még feltáratlan rendszereket is beleértve.

Azért akadt ellenvetés is.

– Nem hiszem, hogy a végtelenségig lehetne folytatni a sort. A történelem során egyetlen civilizáció sem volt örök életű. Lehet, hogy kint az ismeretlenben a bontonokat egy ugyanilyen erősségű hatalom fogadja. Az lesz ám az igazi vérontás!

– Ha az is ilyen birodalom lesz, nem lesz benne köszönet.

Az elnök megpróbálta az elkészülő gondolatokat visszatéríteni a valóságba.

– De uraim!

A vitatkozók elhallgattak, egy harmadik társuk vette át a szót.

– Nem gondolják, hogy kissé eltértek a tárgytól? Mielőtt a bontonok a világegyetem méreteiben kezdenének gondolkozni, még ezt a galaxist is meg kell hódítaniuk! Ez még az ő erejüket is meghaladja.

– Miért?

– Csak rájönnek a még szabad rendszerek, hogy össze kell fogniuk.

– Ne nézzen ki belőlük ennyi ész! Mi is csak most tartjuk fontosnak az összefogást, eddig a kisded gondjainkkal voltunk elfoglalva. Akárcsak a többiek. Mire a nyakunkon a baj, már késő. Szerintem igazából mindenki olyan távolinak tartja a veszélyt, hogy nem hiszi el, ő is áldozatul eshet.

– Most már tényleg a válság megoldásáról kellene döntenünk, nemdebar, uraim? – kérdezte az elnök erélyesen, amikor látta, hogy a vita mindenre irányul, csak a problémára nem. – A javaslatokat várom, mit tegyünk.

– Adjuk meg magunkat – javasolta valaki. A többiek lehurrogták.

– Ezt nem gondolja komolyan!

– Hazafias kötelességünk védeni magunkat, amíg nem késő!

Az előbbi javaslat felvetője megpróbálta védeni álláspontját.

– Semmit sem érünk el azzal, ha védekezésünkkel felbosszantjuk a bontonokat! Első rohamuk elsöpri állásainkat, azután pedig véres megtorlások következnek.

Halk moraj zúgott fel a teremben, aztán valaki hangot is adott a többség véleményének. Magas, gazdagon öltözött férfi intette csendre társait, és gúnyosan megjegyezte:

– Barátom, ön sem honfitársait, sem a bontonokat nem ismeri!

– Miből gondolja?

– A bontonok ugyanolyan pusztítást végeznek, akár megadjuk magunkat, akár nem. Azokat legalább becsülik valamennyire, akik felveszik velük a harcot. Őket a harc élteti. Egyébként ha a közvélemény megtudja, hogy megadtuk magunkat, egyből bukna a kormány.

– A kormánynak így is, úgy is annyi!

– Rendben, ebben igaza van. De ha megadnánk magunkat, a tömegek nem az egységes védekezéssel törődnének, hanem csoportokra szakadnának, és egymás ellen fordulnának. Ekkor beszállnának a ringbe a földesurak katonái is, hogy rendet teremtsenek, de ezzel csak még nagyobb lenne a káosz. Bolygó méretű, értelmetlen vérengzés lenne a vége.

– Azt hiszem, sikerült meggyőznie.

– Tehát ebben végre egyetértünk. – kérdezte az elnök. – Most meg kell oldanunk az evakuálás problémáját. A bárók és grófok már menekülnek vagyonukat mentve kis magán jachtjaikon, magukkal vonva seregeik egy részét. Az urakkal tehát nem kell törődnünk. A bolygó tartalékainak nagy részét szerencsére galaktikus bankházak kezelésére bíztuk, sok tehát nem veszik, abból is megpróbálhatunk elszállítani valamennyit. De mi legyen a néppel? Nincs elegendő úrhajónk; és hiába kérnénk más rendszerektől segítséget, az már nem lenne elegendő.

– A gyerekeket és a nőket mentsük elsősorban – javasolta valaki.

– De őket meg is kell védeni! Férfiakra is szükség van, hogy elvégezzék a szükséges munkákat, nemcsak az úrhajókon, hanem ott is, ahol esetleg befogadnak minket.

– Sorsoljuk ki a szerencséseket.

– Ez elég igazságtalan, de azt hiszem, nincs más megoldás. Szerencsére a bontonok annyira magabiztosak, hogy már távol a rendszertől kiléptek a hiperútból, hogy legyen időnk átélni legyőzetésünket. Addig talán még megoldhatjuk ezt a feladatot. Ugye, önök közül senki nem akar távozni?

Senki nem akarta, hogy gyávának nevezzék. Tudták a kötelességüket. A nép választotta őket, nekik köszönhetően élhettek eddig jó módban, vállalniuk kellett a felelősséget.

Harmadnap virradóra a Dandon úrvadászai felsorakoztak egy széles síkságon. Végláthatatlan seregnek tűntek, pedig elenyészően kevesen voltak egy hadicirkálóhoz is, nemhogy egy egész flottához. Ennek a porszemnek volt feladata némi reményt önteni az elkeseredett szívekbe. Maguk sem bíztak a győzelemben, de szülőhazájukért készek voltak meghalni. A főparancsnokság egy földalatti bunkerben rejtőzött, itt volt a legkisebb a valószínűsége, hogy a bontonok felfedezik.

A szédítő zuhanás után a lift megállt. A hírvivő a dekódolt jelentéssel az admirális műszerekkel telezsúfolt asztalához sietett. A levegőben a naprendszer és a hadseregek háromdimenziós, kivetített képe vibrált.

– Jelentsen! – mondta a parancsnoka.

– A határvédő flotta üzenete a dekódolás alapján: „A bontonok ideértek. Felvettük a harcot, de óriási a túlerő. Esélyeink egyenlők a...”

– Miért hagyta abba?

– Ennyi az üzenet, uram.

– Nullával – morogta maga elé a vezérezredes, aki a térképet szemlélte.

– Tessék? – kérdezte az admirális.

– A nullával egyenlők az esélyeik, azt akarták üzeni.

– Akárcsak a mieink.

– Igaza van.

– Ha lehet, ne terjessze, ezredes. Nem akarom tovább rontani az embereim közérzetét.

– Szerintem azok után, hogy tudják, mi vár rájuk, nem is lehet.

– Ne legyen cinikus! Az egy dolog, hogy ismerik a sorsukat, de ha ezt még a parancsnokság is elismeri, az kész katasztrófa.

– Megbízhat bennem.

A számítógép képernyőjén rövid felirat villant fel. Az ezredes tájékoztatta az admirálist.

– A közelünkbe értek, uram.

– Szálljon fel a flotta. Támadás az előzetes megbeszélés szerint. Legalább hamar túl leszünk rajta.

A vezérezredes kiadta a parancsot, ettől kezdve már csak a jelentéseket kellett várniuk, és ezek alapján módosítani a stratégiát. Sok tennivalójuk már nem akadt.

– Talán egy fél óra múlva már össze is csapnak – mondta az admirális.

A vadászok számítógépei a távoli, ellenséges flottát piciny pontnak mutatták csupán, szabad szemmel az úr nyugodtnak, békésnek tűnt. Észvesztő sebességgel száguldott pusztulásába a dandoni flotta. Kísérőhajó nélkül támadtak, ilyenekre már nem telt a költségvetésnek.

A fémszörnyetegek minden útjukba kerülő akadályt elpusztítottak eddig, és ezután sem tervezték másképp. Ezt a flottát maga Varronk Debullá, az egyesített bonton flották főparancsnoka vezette. A tábornok a parancsnoki hídon, a vezérlőpult előtt üldögélt, és felettébb unatkozott. Semmiség volt elpusztítani a rendszer gyenge védősáncát. Nem kedvelte az ilyen egyenlőtlen küzdelmeket, bár azt sem lehetett mondani, hogy nem örült nekik. Ez csak erősítette az elszántságot, a hadsereg legyőzhetetlenségébe vetett hitet, ami a bonton hadsereg egyik alappillére. A még szabad rendszerekre gyakorolt pszichológiai hatást sem becsülte le. Az ilyen kis csetepatékat legfeljebb mészárlásnak nevezhette, aminek köze sem volt egy igazi háborúhoz. Ha harc, legyen harc – gondolta. Azt hitte, jóval nagyobb ellenállásba ütközik majd, de csalódnia kellett.

A szabad rendszerek megosztottak voltak, nem értette, miért nem fogtak össze már régen. Akkor legalább igazi háborút kellene vezetnie, nem csak holmi unalmas pusztító hadjáratot. Előrehaladásához képest az ütemterv nagyon szerénynek tűnt. Az uralkodó boldog lehetett, milyen erősek és gyorsak csapatai, no és hogy milyen kiváló vezetőjük van. Ezt szerénység nélkül állíthatta.

Gondolataiból zajos csizmakopogás riasztotta fel. A futár nem sietett, tudta, olyan magabiztosnak kell lennie, mint maga a bonton flotta. Csak két szinttel lejjebbről érkezett, ott volt az információs központ. A számítógépes hálózaton is szólhatott volna, de az etikett így kívánta meg. Vészhelyzetben persze más lett volna a helyzet.

– Mi az? – kérdezte Varronk Debullá komoran.

– Őfelsége beszélni óhajt méltósággal.

– Kapcsolja a képernyőmre.

– Őfelsége odalenn kíván beszélni önnel, ahol minden kíváncsi szem és fül előtt láthatatlanok.

– Megyek – mondta a tábornok mintegy magának. Levette az asztalról keresztbe vetett lábait, és felállt. Alacsony volt, akárcsak a többi bonton, de csaknem egy fejjel a személyzet fölé magasodott. Számára ez volt az ideális helyzet, mert szerette, ha nem kell felnéznie másokra, hanem – nemcsak rangjánál fogva – ő nézhet le bárkit. Természetesen Norrak Detelét kivéve. A futárral együtt ment le a liften, de lakosztályába már egyedül vonult. A bonton mérce szerint kényelmes szoba hátsó részében lévő ajtón ritkán lépett át. Ehhez külön kártyára volt szükség, a saját, egyébként mindenhová szabad bejutást biztosító belépője mellett. A műanyag lapocskákat a leolvasókba csúsztatta, tenyerét a fali érzékelőre helyezte. Miután az azonosítás egy röpké pillanat alatt megtörtént, az ajtó félrecsúszott, aztán mikor belépett, a helyére is csusszant mögötte.

Egy fekete ülés árválkodott csak a teremben, a sima falak szokatlanok voltak egy bonton járművön. Varronk Debulla helyet foglalt, várta ura és parancsolója jelentkezését. Az előtte lévő teret fehér „hóesés” töltötte be, majd szürkés csíkok futottak benn összevissza, örvények keletkeztek és folytak szét hangos zaj kíséretében. Az impozáns kavargás egy pillanat alatt megszűnt létezni, amikor kitisztult a vétel. A trónterem élethű képe jelent meg a tábornok előtt, a helyiség falai a semmibe tűntek a szék mögött, Debulla úgy érezhette, mintha ténylegesen a király előtt tartózkodna. Norrak Deteléb annyit látott, hogy trónja előtt megjelent a tábornok székében ülve. A képen a király közeledett alattvalója felé, és jóval nagyobbak látszott, mint valójában.

– Nem tudod az illetet, tábornok?! – dörrent fel, amikor Debulla a hirtelen képváltás miatt nem volt elég gyors, hogy térdre ereszkedjen. Mire azonban a megjegyzés elhangzott, a tábornok már alattvalói pózba görnyedt.

– Szerencséd – sóhajtott az uralkodó. – Bárcsak ne kellene ennyit foglalkozni a protokollal!

– Bocsánatodért esedezem, felség.

– Nem kell, tábornok. Tudom, hogy nem ez a beszélgetés a legfontosabb pillanatnyilag a számodra.

Debulla belebámult a király fejébe épített szemüveg semmitmondó feketeségébe.

– Úgy tudom – folytatta Norrak Deteléb –, nemsokára birtokunkba veszed a Dandont...

– Valóban, felség.

– Fogadd elismerésemet, tábornok. Nagyon lehaságtad az ütemtervet. Ennyire pesszimista lettél volna az elkészítéskor?

– Kénytelen voltam ismeretlen tényezőket figyelembe venni, amelyeknél a biztonság kedvéért a legerősebb ellenállási fokozatot vettem alapul.

– Helyesen cselekedtél.

– Szerencsére a független rendszereknek annyi bajuk van egymással és önmagukkal, hogy talán évekkel hamarabb is végezhetünk, mint eredetileg terveztük.

– Reméljük, tábornok. Nem biztos, hogy megérem a teljes győzelmet, de ez minden vágyam.

– A bontonok istenei tartsák meg kegyelmükben, felség!

– Tábornok – szólt ismét mérgesen az uralkodó. – Te hiszel ezeknek az ostoba papoknak az együgyű elméleteiben?

– Elnézést, felség! Azt hittem...

– Nem kell elnézést kérned. Tudom, csak a jó kívánságaidat akartad kifejezni. De amikor meghallottam a papok szövegét, kijöttem a sodromból.

– A papok a támaszaink, felség. Összetartják a népet, hitet adnak a katonáknak...

– Éppen ezért nem hihetünk nekik. Ha észreveszik, hogy meggyöngülünk, bedőlünk a dajkameséiknek, egyből ellenünk támadnak, és az ő hatalmuk nagyobbnak bizonyulhat a miénknél.

– A bonton hadiflottánál semmi sem erősebb.

– Ugye nem gondolod, hogy egy egész birodalomra kiterjedő lázadással, amit a papok robbantottak ki, meg tudnánk birkózni? Ezután a papok királya uralkodna.

– Valóban, felség.

– Tábornok, te vagy a legkiválóbb katona, akit ismerek, de politikusi pályára ne lépj. Amíg a kezünkben tartjuk a papságot, nem árthatnak nekünk.

Varronk Débulla mögött kigyulladt egy fehér lámpa, és szirénabúgás törte meg a csendet.

– Látom, nemsokára miénk a Dandon. Sok sikert – búcsúzott Norrak Deteléb, és kihunyt a kép. Debulla ennek ellenére féltérdre ereszkedett, és meghajolt, csak ezután távozott a teremből, hogy ha szükség lenne rá, beleavatkozzon az egyenlőtlen ütközetbe.

A Dandon orbitális űrállomásának környékéről már elindultak a mindenre elszánt vadászok. Tudták, egyikük sem tér vissza élve. Az első kötelék még meg sem közelítette a bontonok első vonalát, amikor halálpontos lövések összefüggő lángcsóvává olvasztották tagjait. A cirkálók lassan, de feltartóztathatatlanul nyomultak előre. Egyszerre több dandoni ív is támadott, néhányuknak sikerült átjutniuk a védelmi vonalon. Berepültek a monstrumok közé, de azok ágyúi itt is kíméletlen precizitással működtek. Alig ment veszendőbe energia. Az egyik gép pilótájának az az ötlete támadt, hogy a vezérhajónak kormányozza magát. Két társa követte, és biztosak voltak abban, hogy ellenségeik az utolsó pillanataikban nagyon megijednek majd. A profi személyzetnek azonban ilyesmi meg sem fordult a fejében. Már közeljárt hozzájuk a kamikaze kötelék, és tagjai ugyancsak csodálkoztak, hogy senki nem lő rájuk. Elterelő manővereket végeztek és lőttek, de semmilyen eredményt nem értek el. A fémhegy páncélzata fel sem vette a becsapódó rakéták és energiasugarak támadásait. A bontonok nem tétlenkedtek, pontosan célra állítottak három ágyút. Tudták, ha tévednek – végük. Egyszerre tüzeltek, a három támadó pedig egyetlen tűzgömbbé robbant szét. A cirkáló személyzete nyugodtan végezte tovább a feladatát, mintha mi sem történt volna.

Negyedóra sem kellett hozzá, a dandoni flotta töredékére fogyatkozott. A bonton zászlóshajó szuperlézereivel az űrállomást vette célba, és nem sokat teketóriázott. Egy fél pillanat múlva a bázis az enyészet martalékává vált.

Bemérték a föld alatti irányítókat is, és hatalmas krátert égetve a felszínbe őket is rövidesen megsemmisítették. A megmaradt repülőket még harcoltak egy ideig, de már nem kerülhették el sorsukat. A támadó flotta különösebb veszteség nélkül átvészelte az ütközetet – mint általában.

Kompok özönét okádva magukból megnyíltak a dokkok kapui. A leszállóegységeket telezsúfolták harcra éhes, állig felfegyverzett katonákkal. Nem éreztek lelkiismeret-furdalást, csupán a dolgukat végezték, akárcsak máskor. Kíméletlenül felszámoltak minden ellenállást, ha ártatlan emberek pusztultak el, azokkal sem törődtek. Minden háború áldozatokat követelt, főleg a legyőzöttek részéről. A földesurak csalódott, hátra hagyott zsoldoscsapatai csatlakoztak hozzájuk, elősegítve ezzel hatékony munkájukat. A zsákmányból legtöbbjük nem is kért részt – miután látták, hogy a csekély számú kivételt véletlenül mindig eltalálta egy-egy eltévedt sugárnyaláb –, csak szabad elvonulást kértek – és kaptak. A Kradomahról erre a célra rendszeresen érkező utánpótlásból a hódítók felállították helyőrségeiket, és visszatértek anyahajóikra.

Varronk Debulla ismét a kommunikációs teremben ült. Miután jelentette a Dandon rendszerének elfoglalását, úgy érezte, tudatnia kell a királlyal, hogy most nagyon fontos pont következik a hadműveletben. A galaxis egyik legfejlettebb, leggazdagabb rendszerét kellett elfoglalnia.

– A Lador a következő célpont, felség – mondta.

– Az szép bolygó. Valaha, nagyon régen a Kradomah is hasonló lehetett. De annak már sok száz éve! – sóhajtott az uralkodó. – Azóta bolygónkat már elhasználtuk, ezért is akarom a Ladort mielőbb elfoglalni. Meghagyhatnánk pihenőövezetnek a háború után. Talán megérem.

- Kívánom, felség.
- Elég, tábornok. Fáradt vagyok, mára végeztem.
- Viszontlátásra, felség.

Norrak Deteléb intett, és a vonal megszakadt, az egyes számú flotta pedig rövidesen a hipertérbe lépett. Varronk Debulla terve a szokásos volt. Messze, a legkülső bolygón túl akart megjeleni, élvezni a győzelmet, látni, hogy a rendszer lakói tudnak érkezésükről, mégsem tehetnek ellene semmit.

A ligetből madarak csivitelése hallatszott be a kastélyba. Narra Neonire Honret hosszú világosszőke, szinte fehér haját fésülgette a tükör előtt. Népében általános volt a világos bőr és a halvány színű haj. Szemei többi fajtársához hasonlóan kicsit nagyobbak voltak egy emberénél, de nem sokkal, így ez inkább csak kiemelte szépségét. E két apróságtól eltekintve a ladoriak teljesen emberszabásúnak számítottak. Csaknem az egész bolygó egyetlen hatalmas, gondozott kert képét mutatta, ahol nem rabolt helyet egy-egy város a természettől. Az óceánok sem háborogtak gyakran, a Lador a béke szigete volt a galaxis viharai közepette. Mintha a termőföldek és a gyümölcsösök is az emberek szórakoztatására készültek volna. A tejútrendszer nyilvántartott bolygói közül talán itt emelkedett legmagasabbra az életszínvonal, de hát évszázadok óta fáradoztak már ezen lakói. Ügyes kereskedők és bankárok alapozták meg a Lador hírnevét.

A felszint kevés, elektromos út hálózta be, melyeket pontosan megterveztek, és bárki gyorsan eljuthatott rajtuk bárhová. A kultúra magas fokon állt, az éghajlatot szabályozták, így vált a bolygó a galaxis egyik gyöngyszemévé. Az energia nagy részét a Lador holdján felállított naperművekből nyerték. A társbolygóra száműzték az ipari termelést is. Szükség esetén bármikor beindíthatták a ladori vízi- és geotermikus erőműveket. A virágzó korszak már jó három évszázada tartott a bölcs és szeretett Honret dinasztia „uralkodása” alatt. Ők nem szerették uralkodónak nevezni magukat, egyszerűen csak vállalták az ősi örökséget. Jórészt protokolláris szerepük volt, segítették a naprendszert kormányzó tanács munkáját, igyekeztek mindig a lehető legtöbbet és a legjobbat kihozni mindeniből. A család tagjai a galaxis legjobb egyetemein tanultak, hogy aztán ismereteiket hazájuk szolgálatába állítsák.

A hercegnő ma töltötte be tizenkilencedik életévét. Reggel, amikor felébredt, az égen hét ágra sütött a nap, mindössze néhány báránnyfelhő árválkodott a magasban. Az időjárás-szabályozók pontosan végrehajtották feladatukat. Téna, a szolgálólány segített neki az öltözködésben, hiszen várták a tiszteletére rendezett ünnepségek. Az egyetemen éppen nyári szünet volt, nem is jöhettek volna jobban össze a dolgok. A köszöntő és a programok mind csodálatosak voltak, de sajnos mindezek az élmények már valóban a múltba sülyedtek. Néhány perce Narrát legédesebb álmából zavarta fel szolgálója. Arra ébredt, hogy Téna leráncigálja róla takaróját, és a hálóingénél fogva rángatja őt, megpróbálva a fárasztó nap után magához téríteni az alig elkezdett alvásból.

- Mi ütött beléd, Téna, hogy éjnek évadján így rám törsz? – kérdezte mérgesen.

– Nagyon nagy baj van, felséges kisasszony! – felelte a másik lány, aki alig volt idősebb nála.

– Beszélj már!

– Öltözzön gyorsan, majd közben elmondok mindent!

Narra Neonire Honret ledobta hálóingét, megmosakodott, felöltözött, és még mindig nem értett semmit.

– Hajlandó lennél végre elárulni, mi az ördög folyik itt? – fordult Ténához, miközben az segített megigazítani hétköznapi, fehér ruháját.

– Nemsokára megtámadják a Ladort!

– Micsoda?! – csodálkozott a hercegnő, és nem tudta elhinni a hírt. Olyan régóta éltek békességben. – Kik? – kérdezte.

– A bontonok! Újra terjeszkednek, és nemsokára itt lesznek. Jaj ennek a szép bolygónak. – Téna egy távoli bolygóról származott, és nagyon örült munkájának – eddig.

– És mit kell tennem?

– Apja parancsa, hogy menekülnünk kell. Kapunk néhány kísérőt is.

– Apám és anyám mit csinálnak?

– Ők itt maradnak. Valakinek fogadnia kell a hódítókat.

– Minek fogadni a galaxis söpredékét?

– Az uralkodó felelős bolygójáért és alattvalóiért. Ők lennének az utolsók, akik elhagyják a Ladort. A hadsereget már felkészítették a támadásra, és az időjárás-szabályozók is tartogatnak némi meglepetést a szürkéknek.

Ruhája és haja megigazítása után Narra egy bőröndöt vett elő a szekrényből.

– Arra aztán végképp nincs időnk, kisasszony! – figyelmeztette Téna. – Az emberek a palota kapujában várnak minket, mielőbb el kell tűnnünk innen.

Megfogta a hercegnő kezét, és magával vont a folyosóra. Lefutottak a torony lépcsőjén, majd a liften leereszkedtek a földszintre. Rövidesen a kapunál találták magukat. Hat embert küldtek a kíséretükre.

– Azt hittük, már valami baj van – mondta vezetőjük. – Hol maradtak ennyi ideig?

Téna megrovó pillantása arra készítette, hogy elhallgasson.

– Hova megyünk? – kérdezte Narra.

– Induljunk, hercegnő. Elmondom.

Kiléptek az éjszaka sötétjébe, hideg, nyirkos levegő csapott az arcukba. Erre nem számítottak a nyári nap végén. A hercegnő összebb húzta magán a földig érő ruhát. Nem öltözött melegen, hiszen a Ladornak ezen a részén szinte mindig kellemesen meleg idő uralkodott. Övét is szorosabbra kötötte. Siettek, hamar maguk mögött hagyták a királyi rezidenciát.

- Arra megyünk – mutatott nyugat felé vezetőjük.
- Miért? – kérdezte Narra.
- Őfelsége ezt parancsolta. Arrafelé vár minket egy úrhajó.
- És az hová visz minket?
- Azt sajnos nekem nem mondták meg. Nekem kísérnem és védelmeznem kell az embereimmel mindkettőjüket.

A ladori úrhajók kiléptek a légkörből, csatlakoztak rájuk váró, nagyobb társaikhoz. Képernyőikre pásztázó berendezések vetítették ki a távoli ellenség képét, a gyűlölt bonton hadiflottát. Megfontoltabban támadtak, mind a dandoniak, a lehetőségeik is jobbak voltak, elvégre a Ladornak volt pénze felszerelni egy erős, ütőképes hadiflottát. Ám mivel nem voltak harcos nép, nem akartak hódítani, álmukban sem gondoltak arra, hogy egyszer a bontonok idáig merészkednek, és nekik egy teljes flottával kell megküzdeniük. A terv szerint a nagyobb úrhajóknak a kis vadászok segítségével be kell férközniük a csillagjárók közé, és ott már az ő fedezetükkel támadhattak a kötelékek. Rövidesen összecsaptak.

Varronk Debullának tetszett az ütközet. „Végre egy igazi csata!” – gondolta. Mennyit kellett haladnia, hogy számottevő ellenállásra akadjon! Persze a Ladornál – jó stratégá lévén – számított is rá. Utasítást adott a cirkálóknak, hogy bocsássák ki dokkjaikból az ott rejtőző vadászok egy részét. A két fél repülői összecsaptak, miközben a nagyobb ladori hajók megpróbálták fedezni övéiket és ezzel párhuzamosan léket ütni a bonton monstrumok oldalán. Törekvésüket több-kevesebb siker koronázta, de nekik is akadtak veszteségeik. Egymásba gabalyodva kavargott a két méhraj, a kecses ladori vadászok és a bumfordi, de szintén mozgékony bonton repülők.

A vezércirkáló veszélyes sebet kapott, ugyanakkor egyre gyorsabb ütemben fogatkoztak a védők hajói a feldühített bonton lövészek zárótüzének köszönhetően. Nemsokára a ladoriak közül már csak a vadászok maradtak. Az utolsó két, halálos találatot kapott hadihajó az egyik bonton cirkálóba rohant, nem sokkal a parancsnoki híd alatt szakítva át az energiapajzsot és a páncélt. A személyzet már semmit sem tehetett, hogy megállítsa az elkezdődött folyamatot. A sorozatos robbanások elérték a reaktort, és a robbanás vakító villanással szétvetette a csillagjárót. Szétrepülő darabjai komoly károkat okoztak a két, mellette haladó óriásnak, tönkretéve energiapajzsukat, felszaggatva kemény páncélzatukat.

Varronk Debulla olyat káromkodott, mint talán még soha. Egyetlen rendszer elfoglalása sohasem került még egy hadihajójába. Csak összesített seregek ellen tervezett be ilyen veszteséget. A cirkáló és személyzete természetesen pótolható volt, de nem rögtön, mivel az összes flotta meghatározott feladattal rendelkezett. Ez addig is csökkentett kapacitást és idővesztést jelentett, ráadásul a sérült hajókat is javítani kellett. Gyorsan kiszámolta ennek várható idejét, és megnyugodott, mivel úgy találta, így is az ütemterven belül marad. A vesztett cirkáló legénységét már nem büntethette meg a hibáért, pedig ha nem elbizakodottak, megmenthették volna magukat és az értékes járművet is. Azonban ez talán kicsit feldobja a többiek harci szellemét – gondolta. Debulla azt is tudta, hogy maga a Lador még mindig nincs a kezében. Sok vadász harcolt odakinn, és a bolygón is erős ellenállásra kellett számítania.

Az égen baljóslatú, sötét fellegek gyülekeztek, eltakarták a hold és a csillagok fényét, teljes sötétségbe borítva a tájat. A hercegnő és társai nem örültek a fejleményeknek. Minden jel arra utalt, nemsokára egy kiadós vihart kapnak a nyakukba. Téna tudta, és meg is súgta a hercegnőnek, a viharfelhők azt jelentik, odafönn egyre rosszabbul állnak a dolgok, és az időjárás-szabályozók készítik a bontonoknak a „szívélyes” fogadtatást.

Egyre kevesebb ladori vadász maradt, egyre kisebb volt az ellenállásuk is. Az elsőprő hullámban támadó bonton vadászok több sorban követték egymást, letarolva mindent, ami az útjukba került.

– Az utolsó védő is elpusztult, tábornok – jelentette az ügyeletes tiszt.

– Végre. A cirkálónk pusztulása rosszkor jött.

– Pótoljuk, uram. Mi a parancsa?

– Szálljanak le a kompokkal, és pusztítsanak el mindenkit, aki ellenáll.

– Mennyi kompot küldjek?

– Kétszázat. Ennyi hamar elsöpör minden védelmet.

– Értettem.

Jéghideg eső zúdult a nyakukba, ruháik teljesen átáztak, a levegő fagyos lehelete a csontjukig hatolt.

A sötétség, ha lehetett, még áthatolhatatlanabbá vált. Alig láttak az orruknál tovább. Néha egy-egy terebélyesebb fa alatt megpihentek.

– Mikor érünk végre oda? – kérdezte a hidegtől remegő ajkakkal Narra. Fázott. Vezetőjük ráterítette köpenyét.

– Ha nem vétettük el az irányt, fél órán belül oda kell érünk. Csak az a kérdés, el tudunk-e jutni ebben az ítéletidőben odáig, mielőtt a bontonok is odaérnek. Lehet, hogy máris a nyomunkban vannak.

– Lehet, hogy másfelé tartunk?

– Nem hiszem. Nemsokára kereszteznünk kell egy utat.

– Miért nem tudott közelebb leszállni az az űrhajó?

– Tiltott helyen ért földet így is. Ha a bontonok a palotát támadják, könnyen eltalálhatnak, akkor pedig végképp nem tudnánk hova menekülni.

Egyre fáradtabban haladtak tovább. Néhány lépés után valóban meglátták az út sávját. Nem kellett félniük tőle, az elektromos közvetítőpanelek csak a járművek érzékelőinek közeledtére bukkantak elő a burkolat alól, és csak érintkezéskor adtak áramot. Egy erős, nagy fényű villanás nappali fénnel árasztotta el a tájat, láthatóvá téve az út alig ívelt kigyóját. Aztán akkorát villámlott, amekkorát még életükben nem láttak. Az utána következő mennydörgés észveszejtő robajába azonban más hang is belevegyült. Még az égre néztek az emberek, amikor odafönn izzó pokollá vált egy bonton leszállókomp.

A villám körülfonta a fémtestet, nem kegyelmezett a támadónak. A levegőből fémdarabok hullottak alá, és a zuhanó jármű felrobbant, a menekülők szerencséjére tőlük elég távol. Csak a darabjai értek földet valahol.

A következő égzengés fényénél megláttak még néhány kompot, a többi valószínűleg másfelé tartott. A ritkán, de akkor hatalmas energiával lecsapó kisülések több leszállóegységet elpusztítottak, de ezek csupán elenyésző hányadát alkották a Ladort előzőnlő áradatnak.

– Menjünk, kisasszony – bízatta a csoport vezetője Narrát. – Nincs időnk a tűzijátékban gyönyörködni. Már leszállhattak a palotánál, akkor pedig nemsokára erre is biztosan megjelennek a fegyveresek. Minden elvesztegetett másodpercért az életünkkel fizethetünk!

Egy villám fényénél meglátták a rájuk várakozó űrhajót, már nem lehetett messze. A lépcsőt leeresztették, a kapitány már nagyon várta az érkezőket. A süvítés reményeik végét jelentette: felfedezték őket.

– A fenébe, ezek minket keresnek!

A bonton komp láthatóan nem fentről, hanem a kastély felől közeledett, és néhány száz méterrel mögöttük leszállt. Katonák özönlöttek ki belőle.

– Meneküljenek, hercegnő! El kell érniük a hajót, az az egyetlen lehetőségük a menekülésre. Mi felvesszük a harcot.

Már nem is törődött a két nővel. Öt emberével a fák mögött keresett menedéket, és innen vizsgázták a bontonok lövéseit. Nem sok esélyük volt, pedig egyre több támadó feküdt holtan a földön. Társaik is az eső áztatta talajon hasáltak, próbálva kifüstölni a hat embert. Mindannyian jobbra csak a torkolattüzekre célozhattak a sötétben, a mozgás az életet jelentette. Az egyik bonton kezében megcsillant valami, de a védők egyike mellbe lőtte az alakot, így a gránát az elfogó osztag soraiban végzett kegyetlen pusztítást. A ladori katona nem örülhetett sokáig, a következő gránát ugyanis pontosan mellette csapódott a földbe, darabokra szaggatva testét, kicsavarva a mellette álló fát is.

A hercegnő és Téna már-már elérték az űrhajót, amikor a zsilipnél rájuk váró pilótát eltalálta egy vörös lézersugár. A férfi felnyögött, és legurult a lépcsőn. Nem maradt benne élet. Közben a kis csata eldőlt, szabaddá vált az út a jócskán megfogyatkozott bonton csapat előtt. Tizenöt felbosszantott gyalogos sietett a nők után.

A hosszú ruha csak akadályozta Narra és Téna mozgását, ám könnyű saruikban mégis elég gyorsan futottak. A hercegnő megbotlott, és nagyot toccsanva hasra esett, de szolgálója felsegítette. Néhány másodperc múlva Téna terült el a földön, és Narra nem tudta egyedül talpra állítani. Nem látta a lány hátán a széles sebet. Karjaiba vette Téna fejét.

– Mennünk kell! – mondta. – Kelj már fel!

– Nem... tudok – nyögte a szolgálólány. – Nekem... végem. Siessen, még elérheti... – vért köhögött – ... az űrhajót...

– Ó Téna! Úgy sajnálom – sírt a hercegnő. Már látta, mi történt. Szavait elnyelte a vihar zaja. Alig fogta fel a szavak értelmét. Egyedül maradt? Hiszen egész életében nyüzsgés vette körül. Nem hagyta, hogy elgyengüljön, feltámadt benne az életösztön. Ott kellett hagynia Ténát, elindult az űrhajó felé. A háta mögül hallatszókó cuppogó léptek még gyorsabb futásra ösztökélték.

Téna nagy nehezen megmozdította karját, és szoknyája alól kis lézerpisztolyt vett elő. Háromszor volt ereje meghúzni a ravaszt, és ez a három éppen a közelébe érő bonton életébe került. Aztán soktonnás álmoság nehezedett rá, lehunyta a szemét. Arra eszmélt, hogy négy katona veszi körül. Látása kitisztult, meglátta a soha el nem téveszthető kis szarvacskákat is fejükön. Az egyik közvetlenül mellette guggolt, a következő mögötte állt, két másik társuk pedig valamivel odébb. A lány észrevette, hogy teste eltakarja pisztolyt szorongató kezét, így arra a bontonok nem figyeltek fel. Nyilván azt hitték, más lőtt, és most egy nem létező ellenséget kerestek. A sötétben nem tudhatták, mi vár rájuk, ezért nagyon óvatosak voltak. Hatalmas kínok árán Téna irányba fordította fegyvere csövét, és a bonton észre vehette volna, ha nem azzal van elfoglalva, hogy a lány arcát figyelve élvezze annak haláltusáját. Keze görcsbe rándult, a mellette görnyedő kradomahi üvöltve feldobta magát a levegőbe, fél felsőteste szénné égett. Társa sem járt különül, mire észbe kapott, már az ő testét járta át az intenzív energianyaláb. A lány élettelen keze képtelen volt elengedni a fegyvert, ezért a másik két bonton okosan a földre lapulva várta meg, míg kimerült a pisztoly energiatelepe.

A komp olyan lassan húzott el fölötte, hogy a földre vetette magát, és befogta füleit, nehogy megsüketüljön. A leszállóegység egyik lövegéből rakéta csapott ki, és a lövedék telibe találta a menedéket ígérő űrhajót. Narra elviselhetetlennek érezte a hőséget. Eddig majdnem megfagyott, most hirtelen mintha minden nedvesség eltűnt volna a szervezetéből, ruhái is rászáradtak. A szétrobbanó jármű darabjai közül sok közvetlenül a feje fölött húzott el, mások elkerülték. Az üldözők egyike óvatlan volt, eltalálta egy fémszilánk.

Narra halálhörgést hallott a háta mögül, nem is messziről, ez ráébresztette arra, hogy még nem múlt el a veszély. Körülötte sugárnyalábok csaptak sisteregve a földbe, észrevették.

Feltápáskodott, ösztönösen futni kezdett, azt sem tudva, merre. A csattogó villámok, a mennydörgés – ami szinte állandósult – és a locsogó eső elnyelték lépteinek zaját, így sikerült elszakadnia üldözőitől, mivel azoknak minden lehetséges menekülési útvonalat figyelembe kellett venniük. A sötétség jótékonyan ölelte körül – már amikor éppen nem villámlott. Ilyenkor bensőjének minden tagja összerezsent, attól rettegett, hogy egy fénylobbanásnál meglátják. Igyekezett fától fáig rohanni, meg-megpihenve a dús lombok alatt. Mivel a bolygó nagy részét ligetesítették, most nem igazán tudott elrejtőzni. Elbújni? Hova? A kérdés rádöbbenette arra, hogy voltaképpen sehova sem menekül, csak fut minden bizonnyal kitarthatóbb üldözői elől, míg törekény szervezete fel nem mondja a szolgálatot.

Legszívesebben ledobta volna magát a földre, hogy bevárja a bontonokat, valami azonban azt súgta neki, hogy ez a legbutább dolog, amit tehet. Csak rohant tovább a menekülés legkisebb reménye nélkül, előre, mindegy, merre. Ruhájának alja már leszakadt róla, ez legalább nem gátolta többé a mozgásban. Ruhája ismét teljesen átázott, talán már jobban folyt belőle a víz, mint az égből, pedig azt is mintha dézsából öntötték volna.

Befutott egy újabb fa lombja alá, és olyan érzés járta át, mintha nem lenne egyedül. A következő pillanatban meg is bizonyosodhatott efelől. Egy erős, mégis gyengéd kéz leszorította kezeit, egy másik befogta a száját, így nem tudott sikítani, pedig ösztönösen ezt tette volna.

– Megnyugodott, hercegnő? – kérdezte egy magabiztos hang. Narra nem tudott megszólalni, de bólintott, mire a férfi elengedte. El akart futni, de maga sem tudta, miért, nem tette. A férfi hangja egyáltalán nem tűnt ismerősnek.

– Mindjárt itt lesznek – folytatta újdonsült társa. Narra érezte, hogy ez a férfi meg fogja őt védeni, bár nem tudta, mi okozza ezt az érzést.

Az oszladozó felhőkön átszűrődő fény megtört néhány árnyalakon, amelyek lassan settenkedtek a két rejtőző ember felé. Kilencen jöttek, fejükön a szarvak még ebben az alig érzékelhető világosságban is elárulták, kik ők.

Maradjon itt – suttogta a férfi. Olyan halkán beszélt, hogy Narra szinte alig hallotta. Mikor magára maradt, teljesen elhagyottnak és kiszolgáltatottnak érezte magát. Csak egy homályos foltnak látta támaszát, aki kilépett a nyílt terepre, nyugodtan elővette fegyverét, és egy lövéssel leterítette az osztag legelöl haladó tagját. Nyolc válasz érkezett, mindegyik lézersugár keresztülhaladt azon a helyen, ahol az előbb még férfi állt. A harcedzett bontonok ezzel elárulták rejtekhelyüket, és már mozdultak is tovább, de egyikük nem volt elég gyors, és hibájáért az életével fizetett. A lövés csak egy méterrel arrébből jött, mint az előző. Úgy látszott, a fickó nem szívбайos. A válaszul leadott sorozat most egy széles sávot letarolt, egy ötméteres ugrás sem menthette volna meg az ismeretlen életét. Újabb sorozat sistergett végig a tájon, de ismét célt tévesztettek a sugárnyalábok. Az idegen a földön lapult, megpróbált eggyé válni a talajjal, várta, hogy a bontonok megúnják a lövöldözést. Közben megfigyelt egy sebesült – vagy csak lusta – katonát, aki nem változtatta a helyét. Mikor az energiazápor alábbhagyott – valószínűleg telepcsere miatt –, ismét megszorította az elsütőbillentyűt, és gyorsan odébbgurult, egészen a következő fáig. Fájdalmas üvöltés jelezte, hogy nem tévesztett célt.

A vihar csillapodott. A férfi felmászott a fára, figyelte a felé kúszó bontonokat, akik igyekeztek megtalálni az embert, aki leendő zsákmányuk megmentésére sietett. Örömmel látta, hogy sikerült elterelnie őket. Amazok éppen a fa alatt haladtak el, és az odafenn megbúvó alak nagyot nyelt. Ismét kezébe vette fegyverét. Senki nem foghatta rá, hogy pazarlóan bánik az energiával. Megcélózta a legelöl haladót, tüzelt, és az mozdulatlaná dermedt. Halott volt. A többiek hiába fordultak meg, már nem láthatták, honnan érkezett a lövés, ez elbizonytalanította őket. Két társuk életébe került, mire felfedezték a búvóhelyet, ám mire a fa koronájába lőttek, a férfi a földön volt.

A bontonok a nyomába eredtek, mire ő beugrott egy fa mögé, és amikor elfutottak mellette, mert nem vették észre a mozdulatot, kíméletlenül hátba lőtte mind a hármat. Nem maradt több üldöző.

Visszaballagott Narrához, aki keresztbe font karral egy fának támaszkodva zokogott. Kitértek rajta az elmúlt órák izgalmai. Vállaira két magabiztos kéz nehezedett, és ez megnyugtatta. Nemsokára abbahagyta a sírást.

– Jól van, hercegnő? – kérdezte megmentője.

A felhők oszladozása tiszavirág életűnek mutatkozott, ismét sötétség borult a tájra. Az időjárás-szabályozók jó munkát végeztek, de valószínűleg az életükkel fizettek érte.

– El kell tűnnünk innen – folytatta a férfi. Narra már nem is tudta, hányadszor hallotta aznap ezt a mondatot. Társa nem volt bőbeszédű, nem pályázott megmentésének babérjaira. Bár az igazat megvallva még nem is mentette meg. A hercegnőnek annyi ereje sem maradt, hogy legalább a nevét megkérdezze. Bízott abban, hogy később minden kiderül. Pihenni, aludni akart, de legelőször is egy jó fürdőt. Nem ilyen esőben, hanem egy illatos kádban. Egyelőre azonban mindegyikről kénytelen-kelletlen lemondott. Eddig nemigen akadt olyan dolog, amit nem kapott meg, ha igazán akarta. Elvégre hercegnő volt. Volt?! Most is az – gondolta. A dac adott neki erőt, hogy kitartson, nem adta meg magát a fáradtságnak. Vissza akart kerülni a palotába, hogy minden ott folytatódjon, ahol félbeszakadt. Az egész egy rossz álmhoz hasonlított. Röpké néhány óra alatt elveszített mindent, csaknem megőrült a kilátástalanságtól. Ismét az ismeretlen hangja térítette magához, ami kijózanítóan hatott rá hűvös nyugodtságával.

– Elég erősnek érzi magát? – kérdezte.

– Menjünk – préselt ki magából végre egy szót. A férfi megfogta a kezét, és maga után húzta. Nem tudta, hová tartanak, de igazából nem is érdekelte. Tudta, sorsa pillanatnyilag nagy eséllyel csak jobbra fordulhat. Ám érezte, hogy maradék ereje is elhagyja, és elsötétedik előtte a világ. Ez nem a felhők és az éjszaka okozta sötétség volt, hanem mély, nyomott, érzéketlen ájultság. A férfi estében kapta el, és a karjaiba vette az alélt testet, így gyalogolt tovább. Ismerte az utat, nem tévedhetett el. A hercegnő szerencséjére vele futott össze, nem a keresésére küldött másik bonton osztaggal. Persze a szerencséiben neki is akadt némi része, ezért azok már jó messze jártak, az ellenkező irányban.

Narra ütemes ringásra tért magához, miután legyengült szervezete összegyűjtött némi erőt. Szemei előtt kitisztult a kép, a tompa, belső világtalanság helyett most éles sötétséget látott. Érzékeit elárasztották az ingerek. Érezte az eső utáni természet semmihez sem fogható, kellemes illatát, arcát hűvös szellő legyezte.

– Azonnal tegyen le! – csattant fel, amikor tudatosult benne, milyen kiszolgáltatott helyzetben volt. A két erős kar finoman leengedte a földre. Csaknem ismét összeesett, de büszkesége megtartotta.

– Mehetünk – folytatta.

Hallotta, hogy a férfi sártól cuppogó léptekkel eltávolodik tőle.

– Várjon! – kiabált utána. A válasz néma csend, megmentője megállt.

– Merre van? – kérdezte Narra. – Olyan sötét van, nem látok semmit!

A lépések most közeledtek, valaki megfogta a kezét, vezette.

– Hogyan tájékozódik a sötétben?

Arról el is feledkezett, hogy megkérdezze, kicsoda egyáltalán. Senki nem felelt, rá kellett döbbsennie, alkalmi ismerőse nem egy társasági lény.

Megálltak. Narra érezte, a testét borító sár kezd megszáradni. Rosszabbnak találta az érzést, mint amikor vizesen tapadt rá. Saruja rég szétszakadt, talpa csak a finom pázsitnak köszönhetően nem sebesedett föl. A nyári napsütésben gyakran kirándultak mezítláb, de már ez az emlék is a múlté volt. Kattanást hallott, majd elvakították a sötétséghez szokott szemébe hasító fények. Egy kicsiny, de pompás szépségű úrhajó állt előtte. Kecses, fekete teste csillogott a lámpák fényében, alakja olyan volt, mintha maguk a légáramlatok formázták volna. Oldalából nőtt ki a hátranyúló négy vezérsík, alakjuk és elhelyezkedésük harmonizált a jármű alakjával. A hercegnő biztos volt abban, hogy nem egy bonton komp várakozik rá.

– A hajóm a szolgálatára áll, hercegnő – intett a hívogatóan fénylő bejárat felé az erős, jóképű férfi. Egyszerű ruhát viselt, összes fegyverzete a sugárfegyver volt. – Bocsásson meg a neveletlenségemért, de azt tartottam a legfontosabb célnak, hogy elérjük a hajót. Den Bonrah a nevem.

– Köszönöm, hogy megmentette az életemet, Den Bonrah – hálálkodott Narra.

– Azért ott még nem tartunk.

– Tessék? – A hercegnő értetlenül nézett.

– Ahhoz még épségben el kellene hagynunk a bolygót. Majd akkor mondhatja, hogy megmentettem az életét, ha végre megszabadultunk a bontonoktól.

– De hiszen nincsenek itt! – mondta Narra, miközben fellépdeltek a lépcsőn. A „lift” most szilárd alakot vett fel Den Bonrah utasítására.

– De a Lador körül hemzsegnék. Itt van az egyes számú bonton flotta, amit a legütőképesebb egységnek tartanak.

– Hogy került ide, Den?

– Fogtam a rendszerből érkező S.O.S. jelzéseket, és sikerült az édesapjával kapcsolatba lépnem. Ő kért meg erre a szívességre.

– Tud róla valamit?

Beindultak a hajtóművek, de a kis irányítókabinban ebből csak némi remegést éreztek.

– Ő annyit mondott, kötelessége fogadni a hódítókat, talán tud segíteni valamit a népének.

– A bontonok ellen?

– Ő bízott benne.

– Mindig optimista volt – sóhajtott Narra. – Van valami terve, hová megyünk?

– A Grotra.

A hercegnő meglepődött.

– A Grotra? – kérdezett vissza finnyásán, száját elhúzva. Lenézőbbben talán nem is ejthette volna ki a nevet.

– Van valami kifogása ellene?

Den Bonrah mint az Út követője, nem háborodott föl.

– Az egy olyan vizenyős világ! A nap sem süt, azt mondják, nagyon rossz.

– Az a rossz, vizenyős világ az én szülőbolygóm. Ott csak barátaim vannak. De ha kívánja, még itt hagyhatom a gyönyörű Ladoron.

– Azt most inkább ne. Bocsásson meg...

– Ideje indulnunk, a bontonok már biztosan felvonták a blokádot a bolygó körül, hogy senki ne hagyhassa el.

– Akkor mit csinálunk?

– Természetesen elmegyünk.

A hercegnő úgy érezte, kettejük közül valaki nem gondolkodik egészen ésszerűen. Hogyan is lehetne egy bonton vesztegzárból kiszabadulni? Erre még nem igazán mutatott példát a történelem. Kérdő tekintetét látva Den Bonrah folytatta.

– Bízzon bennem! Ez a masina és én tudunk egy-két trükköt.

– Nagyon szörnyen nézek ki? – kérdezte Narra.

– Ez a legkevesebb azok után, amit átélt. Örüljön, hogy legalább ép bőrrel megúsza. A társai nem voltak ilyen szerencsések.

– Sajnos. Nagyon hiányzik Téna is, a szolgálóm volt, de elsősorban a barátnőm.

Narra máskor csillogó, világosszőke haja most koszos csimbókokban lógott, szakadt ruháját átítatta a lassan ismét megszáradó sár.

– Jól esne most egy forró fürdő – jegyezte meg.

– Nem hiszem, hogy ideális lenne, miközben megpróbálunk egy bonton vesztegzáron áttörni. Ráér majd utána, ha túléljük. Ha meg nem, hát akkor úgyis fölösleges...

– Köszönöm a vigasztalást.

– Nem tesz semmit. Végül is olyan hatvanöt százalék esélyünk lehet arra, hogy ott harapunk a fűbe, ahol nincs is.

Tényleg volt a szövegében valami megnyugtató.

A széles panorámaablakok és a háromdimenziós monitorok segítségével mindenfelé kiláthattak volna, ha nincs az áthatolhatatlan sötétség. Kénytelenek voltak radarképekre, ultrahangos felderítésre, infravörös és ibolyántúli szenzorok jeleire támaszkodni.

A viharfelhők magukba fogadták a fémtestet, és mintha el sem akarták volna engedni. A fülkében csak a műszerek kontrollfényei és a monitorok adtak némi fényt, de a tapasztalt űrhajósnak ez is bőven elegendőnek bizonyult. A zöldesen fluoreszkáló radarernyőn két pont jelent meg. Középen kékes színű kis cybermodell jelezte a groti járművét, a közeledőket piros kontúrok szimbolizálták.

– Mik azok? – kérdezte a hercegnő.

Den Bonrah jó szokásához visszatérve ismét nem mondott semmit, elvégre akcióban volt. Gombnyomásra a számítógép növelte a felbontást, csökkentette a távolságmértéket, és így kivehetőbbé váltak az ismeretlen hajók. A nagyított képen már felismerhették a bonton leszállókompozitokat. A grafikai modul ráhúzta a memóriájában tárolt képet az azonosított járművekre, tiszta képet mutatva ezzel a valós helyzetről. A harci egység rájuk vetítette a rakétavetők célkeresztjeit, Den Bonrah pedig lőtt. Kis, sárga csíkok jelezték a cybertérben a lövedékek útját, és narancsszínű gombafelhők a detonációkat.

– Ezzel megvolnánk – mondta a groti –, de ez csak két járőr volt. Most jön a neheze.

Ahogy a felhők fölé emelkedtek, villámgyorsan szaladtak el alattuk a szürke fellegek. Óvatosan, spirális pályán emelkedtek, többször megkerülve a bolygót. A most elébük táruló látványt nem fogadták kitörő örömmel. A látóhatáron feltűnt egy bonton csillagjáró, erre visszasüllyedtek a felhők közé. Nem ez volt az igazi probléma, hanem a Lador köré feszülő fényháló, melynek rendezetlen csíkjai a káosz összevisszaságával mozogtak minden elképzelhető irányban. Sokasodtak, megfogyatkoztak, de váltoásaik olyan gyorsan követték egymást, hogy lehetetlenné tették az áthaladást.

– Most mi lesz? – kérdezte Narra.

– Egy-két trükköt be kell vetnem, úgy látom – felelte Den Bonrah.

A hercegnő nem érzékelt semmit, de az űrhajó láthatatlanná vált – a szem és az érzékeny műszerek számára is. Alakja megnyúlt, kihegyesedett.

Den Bonrah minden nélkülözhető energiát a hajtóművekhez irányított, és az űrhajó eszeveszett gyorsulással kilőtt. Amint az várható volt, a láthatatlan test megakadt, és nekifeszült az energiahálónak, jócskán megnyújtva azt, de eltépni nem volt ereje. A közelben járőröző cirkálón riadó harsant.

– Valamit fogtunk, uram!

– Mit, tizedes? – kérdezte a parancsnok.

– Nem tudom, uram. Tulajdonképpen semmi nincs ott.

– Nincs ott semmi?! Ezt meg hogy érti?

– Nem látunk mást, csak a pusztát űrt, és a műszerek is ugyanezt jelzik.

– Valaminek kell ott lennie!

– Valóban úgy néz ki, mintha ki akarna törni valami, és ez a valami hatalmas energiával feszül neki a hálónak.

– Elszakíthatja?

– Nem tudom, uram.

A parancsnok a monitorra pillantott. Nem akart hinni a szemének, amikor látta, hogy az erős energiaháló több kilométerre kinyúlt saját felszíne fölé.

– Ha elszakítja, mi történik? – kérdezte a tisztól, mert a műszakiakon kívül szinte senki sem ismerte az újítás tulajdonságait.

– Ha szerencsénk van, egy lyuk keletkezik rajta, ha nincs, akkor megsemmisül az egész.

– Nem érdekel, látnak-e ott valamit vagy sem, lőjék szét.

Narra nem tudta elhinni, hogy ilyen közel került hozzá a vég.

– Végünk van! – sikoltott.

– Ne essen pánikba – szólt megnyugtató hangján Den Bonrah. – Még nem kaptak el.

– De hát fennakadtunk a hálón! És nem tudunk áttörni!

– Ez igaz. Nincs elég energiánk.

– És?

– Nekik van.

– Nem értem.

– Nem akarják, hogy megsemmisüljön a hálójuk, mert ez is megeshet, ha mégis át tudom szakítani. Biztosra mennek. Lőni fognak ránk. A háló a lézersugarakat is megfogja, ez pedig azt jelenti, hogy itt koncentrálódik az energia előttünk, csaknem egy pontban. Ha egy pillanatra is rés keletkezik a csapdájukon, átjutottunk.

– És akkor megmenekültünk.

– Nem. – Den Bonrah nem folytatta a mondatot, mert megindult a gyilkos energiaözön a csatahajóról. Úgy történt minden, ahogy elképzelte. A háló látványos csíkokra szakadt, de rögtön kezdett is összeállni, iszonyatos gyorsasággal. A menekülő űrhajó azonban már átjutott. Csakhogy néhány szál „ráragadt” a láthatatlan testre, ezért könnyű célpontot nyújtott a támadók tüzeinek. A groti látta, hogy álcájuk lehullott, nem is pazarolt több energiát az illúzió fenntartására. Inkább a pajzsokra koncentrált. Szörnyű tűzijáték vette körül őket, ahogy szikrázni kezdtek a kifeszített energiafelületek. Narra meg sem mert szólalni. Ha nincs a pilótával teljes összhangban működő navigációs komputer, mely a leghetlenebb pályákra vitte a gépet, már nem is lettek volna az élők sorában.

– Reméljük, hogy a pajzsok még bírják egy darabig – mondta Den Bonrah. – Csak pár perc, és eltűnhetünk, a cirkáló lassú hozzánk.

A pajzsok terhelését jelző, eddig zöldesen fénylő vonalak izzó pirosba mentek át, a lézersugarak rohama pedig még mindig nem látszott csillapodni. Pusztulásuk elkerülhetetlennek tűnt...

IV.FEJEZET: A TITOK NYITJA

A másodpercek perceknek tűntek, a percek óráknak, az órák napoknak: mintha egy örökkévalóság telt volna már el a pillanattól, amikor beolvasták az anyagot a számítógépbe. Szendvices papírok és frissítő poharak borították az asztalt, és a lány sziszifuszi munkával megpróbálta elválasztani az ocsút a búzától, azaz a szemetet a jegyzeteitől. A papírkosár már tele volt, odakinn alkonyodott.

- Lehet, hogy ma sem megyünk vacsorázni? – kérdezte Melanie.
- Hát, biztosan rossz ötlet volt.
- Ugyan, miért?
- Ha minden ennyire összejátszik ellene...
- Babonás vagy?
- Az az igazság, hogy egész életemben meggyőződéses materialista voltam, amíg... – Smith tétovázott, nem tudta, hogyan mondja el.
- Amíg? – kérdezte a lány, és gyönyörű, égszínké szemeit a férfire meresztette. David csuklott egyet, mire Melanie elmosolyodott.
- Ööö... izé – folytatta a nyomozó –, ki fogsz nevetni.
- Dehogy! – tiltakozott a fiatal tudós, de Smith nem győzte meg.
- Tudod, történt egy-két dolog az elmúlt hónapokban.
- Figyelek – figyelmeztette Davidét Melanie, miután az ismét elhallgatott.
- Nem sokat mondtam el magáról a nyomozásról, de azt hiszem, eljött az ideje. Ha már belerángattalak ebbe az egészbe.
- Hagyjuk, ezt már megbeszéltük.

– Nos, először megkaptam azt a rejtélyes telefonhívást és egy csekély összeget, hogy elmenjek a találkozóra. A megbeszélt hely egy utcai telefonfülkénél volt, itt kaptam az üzenetet. Egy földre dobott, összegyűrt csomaglópapíron voltak a koordináták, ahova mennem kellett. Afrikába. Azt hiszem, ezzel kellett hülyét csinálnom a követőimből, akik már akkor rám ragadtak. Nagyon jól ellátták őket felszereléssel és emberekkel. Terv szerint ellátogattam a piramisokhoz, aztán a további utasításokat követve Moszkvába utaztam. Szörnyű, mi van abban az országban. Ha teheted, kerüld el. A turistalátványosságok megtekintése szerencsére a kivezényelt rendőri ezredeknek köszönhetően biztonságos. A további állomások: Párizs, Róma, Budapest, Tokyo, Melbourne. Azt hihették, egyszerű világkörüli turistaúton vagyok. Végül is így volt, megbízom mintha rögtön a fizetéssel kezdte volna. Azután Rio de Janeiróban már nem egy újabb világváros szerepelt úti célomként, hanem egy eldugott kis falucska az Andokban, négyezer méter fölött. Azt is megtudtam, mit kell keresnem. Kaptam egy fordítást, melyben leírták, hogy a környéken beomlott az „Istenek Pihenője”.

Azokon a bronzláblakon lehetett – ezt utólag derítettem ki –, amiket még a huszadik század végén, a huszonegyedik elején tártak fel Dél-Amerikában, de egyik múzeum sem tudta megfejteti a rajtuk lévő jeleket, mígnem aztán egy napon a British Museumból szőrén-szálán eltűnt az összes, minden nyom nélkül. Betörésnek nyoma sem volt, a járőröző biztonságiak sem láttak semmit.

Melanie úgy csüngött David Smith szavain, mint egy kis gyermek, akinek mesét mondanak. Agya, mint az itatóspapír, itta be a történetet.

– Na de eltértem a lényegtől. Postán kaptam néhány speciális műszert, amiket nem adhattam ki a kezemből, az életem árán sem, és a sikeres küldetés esetén meg kellett semmisítenem mindet. Már itt kezdődtek a furcsa események, némelyik szerkezet rendkívül primitívnek tűnt, képtelennek elvégezni feladatukat.

– Milyen műszerek voltak? – kérdezte a lány. A számítógép képernyőjén még mindig a „Working” felirat villogott.

– Nem mondhatom el, bár hidd el, szívesen megtenném.

– Talán majd egyszer.

– Talán. A lényeg az, hogy még feljebb kellett kapaszkodnom, ahol az ember már nem árt, ha cipel magával némi extra oxigénkészletet. A sok kis kacat, amit megbízom műszernek nevezett, mégis elvégezte a dolgát, és sikerült behatárolnom a helyet. Egy gleccser alatt volt. Legalábbis úgy látszott. A jeget áttörtem – jól megizzasztott –, és egy homályos termet láttam alatta. Leereszkedtem egy kötélre, és körülnéztem. Halvány fény szűrődött csak át a vastag jégtakarón – ami szerintem nem igazi jég volt, hanem egy másik civilizáció biztonsági berendezése a terem elrejtésére –, felkapcsoltam a lámpámat. A kristálybúra vakítóan szikrázott a gyenge fényben, ekkor jöttem rá, hogy biztosan nem jég. Tökéletes félgömb volt, százhusz fokként egy-egy kapu méretű, sötétebb, de szintén szilárd folttal, amiket az utasítás szerint nem vizsgálhattam meg.

– Pedig kíváncsi lehettél rá.

– Nagyon is. De akadt ott még más érdekesség is. Mellettem egy szarkofág állt, azt is vastagon „jég” borította, alatta akár tömör arany is lehetett. Sokáig próbálkoztam, már esteledett, és egyre hidegebb lett. A csákány, a véső, mind alkalmatlannak bizonyult arra, hogy akár csak kis karcolást is ejtsen a jégrétegen. Persze, mint gondoltam, ez sem igazi jég volt. Nem tudtam, mitévő legyek. Talán pusztá szeptimentalizmusból, de levettem a kesztyűmet, hogy kitapogassam a szarkofág tetejére és oldalaira faragott domborműveket, és amikor rátettem a kezem, nem éreztem fagyot. Mintha langyos lett volna a tömb. Végigsimítottam a tetején, és ekkor körben hangos reccsenéssel elpattant a burok. Nem úgy, ahogy a jég, annak törnie kellene, hanem egy mértani pontosságú, vízszintes egyenes mentén. Ijedtemben hátraugrottam. Megemelkedett a szarkofág teteje, és lebegni kezdett, egyre magasabban.

– Tényleg nehéz elhinni.

– Ugye, megmondtam – sóhajtott Smith.

– Neked elhiszem – vigasztalta Melanie.

– Kösz. Szóval odamentem, belekukkantottam a szarkofág belsejébe, ami halványzöldén foszforeszkált. Egy kis faemelvénnyel feküdt odabenn ez a könyv, egy szem por nem sok, annyi nem volt rajta. Kivettem. Ahogy elhajoltam, a tető visszaereszkedett, és nyomot sem hagyva „odafagyott”, mintha csak nekem lett volna hajlandó átadni a titkát. Nem látszott, hogy kinyílt volna az elmúlt percben, tökéletesen, repedésmentesen borította a jég. Közben leszállt az éj, és majd megfagytam, de a szarkofág egyre melegebbé vált, szinte sugározta magából. Kellemes szobahőmérsékleten töltöttem el az éjszakát, és álom nélkül, nagyon jól aludtam reggelig. Mikor felébredtem, a nap már magasán járt, áttűzött a jégtakarón. A következő gond az volt, hogy befagyott a lék, amit vágtam a kupola tetejébe. Azonban mintha csak gondolnom kellett volna rá, újra rés támadt rajta, anyaga elolvadt, mégsem csöpögött le semmi belőle. Most már ki tudtam mászni, és csak a visszajutásomról kellett gondoskodnom.

– Ez nagyon érdekes, most még inkább meg akarom fejteni a könyv titkát. Mit gondolsz, mi lehet benne?

– Fogalmam sincs, de az biztos, hogy semmi hétköznapi.

– Csak végezne már ez a vacak!

– Hozzak valami frissítőt? – kérdezte Smith.

– Kösz, már azt is unom.

– A társaságot még nem?

– Jó kérdés! – nevetett Melanie. – Maradjunk abban, hogy vannak még a társaságnál unalmasabb dolgok.

Figyelmeztető hang csipogott a számítógép hangszórójából, és ezzel egy időben kivilágosodott a monitor.

– Végre! – sóhajtott Melanie. – Nézzük, miből élünk.

Adatok tömkelege áramlott a képernyőre.

- Te ki tudsz ebből hámozni valamit? – kérdezte David.
 - Talán. Nagyon úgy látszik, hogy van valami rendszer az írásban, de több ezer jelet tartalmaz. Semmilyen ősi nyelvvel nem mutat rokonságot, még logikailag sem. Nagyon réginek kell lennie.
 - Akkor nem tudjuk elolvasni?
 - Valóban így áll a dolog.
- A kódfejtés eredménye a monitorra is kiíródott. „További információ szükséges.” Melanie kilépett a programból, és kikapcsolta a gépet.
- Ezért ültünk itt egész nap? – Smith csalódott volt, többet várt. De hát már azért is megérte, hogy együtt lehetett a lánnyal.
 - Még egy ekkora kapacitású gépnek is időbe telik, amíg feldolgozza az információt, aztán végigjárja a világ nagy számítógéprendszereit, miközben alprogramok vizsgálják a kisebbeket. Az összes eddig feltárt régi írással összehasonlítja az anyagot, a megfejthetetleneket is beleértve, aztán az élő nyelvekkel is, el kell ismerned, ez eltarthat egy darabig.
 - Én is tudom, hogy mindent megtettél, csak valahogy többet vártam.
 - Persze, én is. Lehet, hogy rossz irányban tapogatózunk?
 - Hát, ez mindenesetre zsákutcának tűnik.
 - Eszembe jutott valami...
 - Mondd ki nyugodtan!
 - Hogyan, ha félbeszakítasz?
 - Nem szakítalak félbe, olyan erős még nem vagyok.
- Nevettek egyet.
- De fárasztó, az igen. Szóval az jutott eszembe, amit reggel meséltél.
 - A betűkről?
 - Igen. Mi lenne, ha megpróbálnánk újra elolvasni?
 - Arra gondolsz, hogy esetleg megvilágosodik a szöveg értelme, ha rákoncentrálunk?
 - Nagyjából. Bár elismerem, elég hülyén hangzik.
 - Egy fél éve még én is ezt mondtam volna. Azok után azonban, amiken átmentem, inkább nem tenném.
 - Akkor ezt megbeszéltük – szögezte le Melanie.
 - Jó. Ha egyetértesz, a továbbiakat később. Felkeltek, kinyújtóztatták elgémberedett tagjaikat, és elindultak kifelé. Már Frank bácsi is hazament, ők maradtak utolsónak. Az éjszakai portás hamiskás mosollyal üdvözölte őket, és ők nem látták értelmét felvilágosítani tévedéséről.
 - Mit gondolsz – kérdezte Smith –, megpróbálkozzunk egy vacsorával?

– Talán még belefér a mai napba. Alig sötétedik, nem?

– De igen, én is úgy látom – ment bele a mókába David, hiszen már tizenegy óra is elmúlt, rég lement a nap.

A nyomozó kinyitotta a Porsche ajtaját, és besegítette az alacsony ülésbe a lányt, majd ő is beszállt a másik oldalon. Végül is a mesterek mindent tökéletesre alkottak az autóban, csak a be- és kiszállás okozott némi kényelmetlenséget.

– Tudod, mit? – kérdezte Melanie. David kérdően nézett rá.

– Értjük be egy hamburgerrel, ha neked is jó.

– Oké, nemsokára elérünk egy autós betérőt. David bekanyarodott a rendeléshez, e késői órán

csak ketten álltak előtte. Leadta a rendelést, s mire az előtte levők végeztek, ők is megkapták a hamburgereket és a két kólát. A Porsche bekanyarodott a parkolóba, utasai kiszálltak.

– Ott egy üres asztal – mutatott előre Melanie. Odamentek, és leültek falatozni.

Égve hagyott lámpákkal állt egy Cadillac nem sokkal a bejárat előtt. Smith már figyelte, tudta, az követte őket idáig. A sofőr most várt egy kicsit, aztán elindult. Ugyanebben a pillanatban – a nyomozó alig vette észre – leparkolt egy világítás nélküli Pontiac az út másik oldalán. Egyelőre azonban nem akarta megzavarni kellemesnek ígérkező vacsorájukat. Falatoztak, szinte nem is szóltak egymáshoz. Aztán Melanie megelégelte Smith viselkedését.

– Mi van veled? – kérdezte.

– Miért? – a nyomozó értetlenül nézett rá.

– Hová lett a vidámság? Mintha kicseréltek volna. Tegnap láttalak ilyennek, a bunyó előtt.

– Munka közben nem szórakozhatom.

– Ez a vacsora neked munka?

– Dehogy! – csitítgatta Smith a lányt. – A vacsora nem. Inkább az, ami utána jön.

– Mi a fene szakad már megint a nyakunkba, hogy nem lehet egy szabad percünk?

– Ne nézz oda!

– Hova?

– Azért kezdtem ezzel, mert különben biztosan odanéznél. Idáig követett minket egy Cadillac, aztán elhajtott, amikor ide leültünk. Ugyanakkor szép csöndben a túloldalon megállt egy Pontiac, és azóta is ott dekkol. Nem látom, kik vannak benne, mert sötét van, és az üvege is sötétített.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte ijedten Melanie. Kezdett sok lenni a „jóból”.

– Mire gondolsz?

– Arra, amire nem akarok gondolni.

– Úgy látszik, nem vihetlek haza. Ellenem közvetlenül nem mernek tenni, de figyelnek. Nem akarlak kitenni ilyen veszélynek, tehát valahogyan le kell ráznom őket.

– Van valami elképzelésed?

– Igen. De most azért fejezzük be a vacsorát.

– Jó – mondta megtörtén a lány. – Megint elszúrták az esténket.

– Nagyon úgy fest.

Szótlanul folytatták az evést, majd visszatértek az autóhoz. Beszálltak.

– Szereted a krimiket? – kérdezte a magánnyomozó.

– Egyre kevésbé – felelte Melanie.

– Megértelek. Mi a véleményed az autós üldözéssel kapcsolatban?

– Most az következik?

– A gondolatomat is kitalálod – mosolyodott el Smith. – Na, ne félj már! – tette hozzá, amikor látta a lány rettegését.

Mire a fiatal tudós szólhatott volna, az ülésbe préselte a gyorsulás. A Pontiac kilőtt az ellenkező irányban, megpördítette az autó farát, és már a nyomukban is volt, ezúttal leplezetlenül. Néhány kanyarig követte őket, de mire a város külső részébe értek, elkanyarodott.

– Ezt megúsztuk – mondta Melanie, miután látta, hogy kéretlen társuk elhagyja őket. Az elmúlt percekben szinte állandóan idegesen hátra-hátrafordult, Smith minden nyugtatgatása ellenére.

– Gondolod? – kérdezte a nyomozó.

– Miért, nem? – a lány elbizonytalanodott.

– Látod mögöttünk azt az igen széles, igen lapos járgányt?

– Igen.

– Na, az egy Lamborghini Torreador. Alig hároméves modell. A huszadik században hozták létre a gyárat Olaszországban...

Éles gumicsikorgással vettek be egy derékszögű kanyart, közben Smith folytatta a kiselőadást, mintha nem is lennének életveszélyben.

– ...annak idején volt egy Countach nevű modelljük, ez annak a kissé megvadított változata, a vonalakat nagyjából meghagyták, kicsit szélesítették rajta, és bivalyerős motort szereltek bele. Ja, és amint látod, néhány szárnyat is kapott. Úgy négyet-ötöt, ki ahogy parancsolja.

– David! – sikított Melanie.

– Mi a baj?

– Hogy jön ez ide?

– Ne haragudj, belefeledkeztem a témába. Üldözőink belátták, hogy egy Pontiackal a nyomunkba sem érhetnek, ha én úgy akarom, ezért lecserélték erre a kis rakétára.

– És most mi lesz?

– Autóverseny!

– Úgy mondod, mintha élveznéd!

– Az autóversenyt, azt igen.

– Nem hiszem, hogy pusztán egy kis verseny kedvéért ragadtak volna ránk!

– Sajnos ettől tartok én is. Nyugodj már meg!

– Hogyan nyugodjak meg, amikor már két napja egy rémálom az életem?

– Bízz bennem! Roppant rosszul érezném magam, ha azok után, hogy belekevertelek a dologba, nem tudnák megvédeni.

Melanie nem szólt semmit, durcásan kuporgott az ülésben. Szüksége is volt biztonságos ölelésére.

A forgalomban egyikük sem tudta kihasználni az autók nyújtotta lehetőségeket.

– David – szólt Melanie, amikor valamennyire sikerült megnyugtatnia magát. – Te vettél már részt ilyen autós üldözésben?

– Néhányszor. De üldözött csak egyszer voltam – mélázott el a nyomozó.

– Akkor mi történt?

– Akkor? Hát ööö... – Smith sejtette, hogy nem vigasztalja meg a lányt. – Tulajdonképpen akkor tört össze a Pontiacom. Pedig egy Firebird 2050-es volt.

– Ezt vehetem biztatásnak?

– Ez egy Porsche – mondta Smith, és ő ezt biztosan elégséges magyarázatnak tartotta.

– Az az autó nem volt elég jó hozzám – nagyképűsködött. Remélte, hogy eltereli Melanie figyelmét a veszélyről.

„Most meg mi jött rá?” – gondolkozott a lány. – „Eddig teljesen normális volt, most meg, mint aki megvadult. Vagy az egész csak azért csinálja, hogy ne figyeljek az üldözésre?” – Nem tudta eldönteni.

Már látszott a városból kivezető nagy forgalmú út, amin nevével ellentétben most elég gyér volt a forgalom. A fekete Lamborghini hű kutyaaként követte a tempóját tartó, világos metálkék színű Porschét. A piros lámpánál beékelődött közéjük egy furgon, így Smith a visszapillantó tükörben csak a Torreádor két szélét láthatta. Mikor a lámpa zöldre váltott, a nyomozó a gázra taposott. A kerekek kipörögtek, a Porsche farolva csúszott ki a főútra, és már egyenesből rajtolt. A Lamborghini hasonló technikával követte, körbeautózva a furgont, amelynek vezetője talán még csak most emelte lábát a gázpedál felé. Melanie majdnem elájult. A biztonsági övek és a forgó kagylóülés biztonságosan megtartották testét, száz kilométer per órás sebességnél már elviselhetőbbé váltak a rá ható erők. Az üldözők nem maradtak le, hiszen a fekete autó gyárilag is felvette a versenyt a tuningolt Porschével.

Kelet felé haladtak, lassan sűrűbbé vált a forgalom. Vagy csak az egyre nagyobb sebesség miatt tűnt így? Szalmozniuk kellett a jóval lassabb járművek között, többen rájuk dudáltak. A Lamborghini nekiütközött néhánynak, melyek vezetői átkaikat szórták rá. Mást nemigen tehettek, miközben megpróbálták visszanyerni uralmukat kocsijuk fölött. Egyiküknek nem sikerült, két társát magával sodorva az árokban kötött ki.

A következő csomópontnál felkanyarodtak az autópályára, besoroltak a forgalomba, és már csak a gázt nyomták. A kocsi úgy gyorsult, mintha maga is élvezné a száguldást. A motort végül is erre találták ki. Már kétszázötvenes tempóval haladtak, ami az autópálya melletti tájat elmosódott folttá változtatta. A Torreádor pilótája is belejött, nem volt olyan „piskóta”, ahogy az az első pillanatokban látszott.

A növekvő sebesség mellett egyre nehezebbé vált a manőverezés, de erre már szerencsére ritkult a kocsisor. Mivel Smith felkapcsolt fényszórókkal és ködlámpákkal közeledett, mindenki a külső sávokba húzódott, egy autót kivéve. Ez az egy azonban tovább előzte a többit, a „versenyzők” nagyon lassan közeledtek hozzá. Az autópálya mellett sorakozó halogénlámpák fényében Smith azonosította a típusát.

– Szívesen lennék most abban a Ferrariban – mondta Melanie-nak az autók királyára mutatva.

– Miért?

– Szerintem rövidesen meglátjuk.

– Bővebb információ?

– Ferrari, F100. Szintén a múlt században alapították, jóval a Lamborghini előtt, szintén Olaszországban. A gyár századik évfordulójára készült ez a rakéta. Ezerkétszáz lóerős, jóval négyszáz fölött megy. Különleges gumikat gyárt rá a Good Year. Olyan a formája, hogy szoborként is megállná a helyét. Mintha maga a levegő és a szél szabta volna. Mindössze ötszáz darabot gyártottak belőle, azt is megnézték, ki veheti meg.

A sebességmérő digitális számlálója egyre lassabban haladt fölfelé, de lassan elérte a háromszázast értéket.

– Még sosem száguldottam így, de ha nem lennének mögöttünk, talán még élvezném is – jegyezte meg Melanie.

– Ennek igazán örülök – felelte a nyomozó. – Mindjárt utolérjük ezt a tűzpiros szárnyrengeteget, és akkor meglátod, mire céloztam.

– Hát, szöglet az nem sok van rajta – mondta a lány, amikor már többet láttak a Ferrariból. Smith a jobb rálátás érdekében a külső sáv felől közelítette meg.

– Talán csak a kerekek – utalt a Pininfarina stúdió mestermunkájára Smith. Alig hallották saját hangjukat, pedig torkuk szakadtából kiabáltak. A Porsche motorjának harsogásába azonban fokozatosan belekeveredett valami zeneszerű hang is. A „muzsika” – mert a hozzáértő fül számára az volt – az F100-as hátsó traktusából jött.

A Ferrari pilótája észrevehette a közeledő vetélytársakat, mert motorja még erősebb crescendóba csapott át, és úgy lőtt ki, mintha legalábbis álló helyzetből indult volna. Melanie-nak tátva maradt a szája.

– Tetszett? – kérdezte David. – Ezért mondtam, hogy szívesebben ülnék abban az egymillió dolláros csodagépben. Még nem láttam Ferrari-sofőrt, aki hagyta volna, hogy megelőzzék, ha csak nem éppen sétakocsikázott..

– Ez nem volt semmi – szólalt meg végre a lány. – De mi van a mi Torreádorunkkal?

– Ja – játszotta a csodálkozót a magánnyomozó –, arról meg is feledkeztem. Relatívén itt van mögöttünk.

– Relatívén?

– Pár száz méter lemaradással. De ennél a tempónál ez olyan, mintha közvetlenül a motorterünkbe nézegetne.

– Le tudjuk rázni?

– Jó kérdés. Ha előbb elfogy az üzemanyaga, akkor biztosan.

– Ismét megvigasztaltál.

– Igyekszem.

Még növelték egy darabig a tempót, de a teljesítménynek határa volt. A Ferrarit többé nem látták.

– Már csak ez hiányzott! – mondta Melanie.

– Mi? – nézett rá értetlenül Smith.

– Egy rendőrautó, messze előttünk!

– Ja, azt hittem valami baj van.

– Ez nem baj?

– Nem. Mindjárt messze mögöttünk lesz.

– Gondolod?

– Nem, biztos vagyok benne.

Egy szélvész gyorsaságával zúgtak el a Pontiac mellett, majd tizedmásodperccel utánuk a Lamborghini is. A fehér-fekete autópálya-rendőr szirénája felvijjogott, piros és kék jelzőfényei vad villogásba kezdtek. A sofőr tövig nyomta a gázt, hogy utolérje, és megállásra készítse a száguldozókat. Nemrég végzett a rendőr-akadémián, és éppen eléggé bosszantotta, hogy az előbb, mire felocsúdott, már el is vesztett szem elől egy Ferrarit. Társa tapasztalt róka volt már, hagyta, hadd tanuljon saját kárán az újonc. A fiatal srác hiába nyomta a pedált, képtelen volt kétszázhetvennél gyorsabban menni.

– A franca! – csapott mérgesen két kézzel a kormányra. Kénytelen-kelletlen visszaállt a forgalomba, miközben kollégája csak magában, ám az összes többi autós hangosan röhögött rajta.

- Hívjam a központot?
 - Miért? – mosolyodott el az idősebb rendőr.
 - Elzárhatjuk az útjukat.
 - Ezeknek? Fiam, te néhány dolgot megtanultál az akadémián, tanulj meg néhányat az életben is. Mit gondolsz, ennél a sebességnél hány utat érhetnek el, mire egyáltalán beszélünk a központba? És mit gondolsz, mennyi idő kellene, mire a mieink odaérnek? És mit gondolsz, milyen messze van az államhatár?
 - Igaz. Akkor ezek kedvükre száguldozhatnak az országúton?
 - Úgy bizony. Én is ezt tenném, ha lenne pénzem ilyen autóra, te nem?
 - Nem tudom... – gondolkozott el a fiú.
 - Dehogynem! Csak egyszer kerülne egy ilyen a kezedbe, meg is örülnél. Ráadásul össze is törnéd. „Ezek” – utánozta az öreg társa hangsúlyát –, ahogy mondtad, tudnak vezetni. Maguk is félnek a járgányaiktól, amíg ki nem ismerik őket. Az úrvezetők sokkal több balesetet okoznak.
- Ennyiben maradtak.
- Nemsokára véget ér a díszkivilágítás, elhagyjuk a város határát. A sötétben talán lerázhatjuk őket – mondta Smith.
 - Nem fogjuk lerázni őket – sóhajtott a Smith. – Az a marha is, aki a teliholdat kitalálta!
 - Akkor mit csinálunk? – kérdezte Melanie.
 - A következő leágazás előtt leoltom a lámpákat, és a „kertek alatt” visszaosonunk a városba.
 - Gondolod, hogy nem veszik észre?
 - Bízom benne, hogy valóban profik, és azt hiszik, hogy megtévesztésül kapcsoltuk le a lámpákat, és tovább megyünk egyenesen. De a telihold miatt nem adok sok esélyt magunknak.
- Mindkét autó kétszáz alá lassult már – ezzel párhuzamosan a zaj is mérséklődött –, a sötétben veszélyes játék volt háromszázzal száguldozni, a lámpák nem vetítették elég messzire fényüket a biztonságos úttartáshoz. Smith végrehajtotta a manővert. Szomorúan vette tudomásul, hogy a csel nem jött be. A lövés zaját a motor hangja mellett is meghallották. Szóval ketten voltak, a sofőr százötvenes tempónál nemigen vállalkozhatott egyedül a vezetésre és a célzásra is. Egy ilyen autó vezetéséhez teljes ember kellett.
- Melanie felsikított.
- Húzd le a fejed! – szólt rá Smith.

A lány rettegve görnyedt össze az ülésen – már amennyire a rendkívül szűk hely lehetővé tette. A kanyargós mellékúton a gumik keservesen sírtak a kanyarvételeknél. A csikorgás „visszhangja” azt jelezte, a Torreádor továbbra is a nyomukban van. Közeledtek a város fényei, és az elmúlt negyedóra megpróbáltatásai hiábavalónak tűntek.

– Szerencsénk, hogy a sötétség, a kanyarok, és a sebesség nagyon megnehezítik a célzást. Nem szeretném, ha tönkretennék a vadiúj Porschét. Meg persze azt sem venném a szívemre, ha valami bajod esne.

– Kösz. De azt mondd meg, hogyan kecmeregünk ki a slamasztikából.

– Megmondjam?

– Kíváncsi vagyok.

– Fogalmam sincs. Nem lenne gondunk, ha, mint az ügynökfilmekben, valami kis olajtócsát eregethetnék az útra, de sajnos erre nincs lehetőségünk.

A lövések abbamaradtak.

– Úgy látszik – folytatta Smith –, barátaink rájöttek, hogy ezzel a technikával nem kapnak el minket egyhamar.

– Jaj, de jó – mondta a lány, de hangjában lelkesedésnek a nyoma sem bujkált. – Szeretném, ha vége lenne már.

Smith elszégyellte magát. Most jött rá – még csak most, a fenébe! – gondolta –, hogy amíg ő tulajdonképpen élvezzi a száguldást, Melanie-nak eddig nem volt része ilyen kalandokban, és most talán halálra van rémülve.

– Mel... – szólt.

– Igen?

– Bocsánatot kell kérnem. Annyira elragadott a száguldás, hogy nem is törődtem veled.

– Megértelek.

– De engem akkor is zavar! Ez az egész kalamajka, amit okoztam neked. És... és... nem tudom, mit mondjak.

– Azért lehet, hogy valami jó is van a dologban.

– Ha van is, én nem vettem észre.

– Szerintem igen, csak még nem tudsz róla – célozgatott Melanie.

– Segítesz?

– Miért tenném? Magadnak kell rájönnöd, tisztázni a dolgokat magaddal.

– Talán igazad van – sóhajtott Smith.,

– Sikerülni fog.

A lány őszintén ezt remélte, és akkor mindkettőjüknek jobb lehet. De hát nem lehetett erőltetni a dolgot. Mindenesetre bízott az érzéseiben.

Egy iparnegyedben értek be a városba, itt már lassabban kellett haladniuk. A Lamborghini a nyomukban volt, és már úgy látszott, az örökkévalóságig folytatják a macska-egér játékot, de ekkor a Torreádor lelassult, megállt. Vezetője kiszállt belőle, és egy nagyot rúgott az autó oldalába. A többit Smith már nem látta, mert elkanyarodtak.

– Nem sokon múlt – jegyezte meg.

– Mi? – kérdezte Melanie.

– Éppen van még egy kis üzemanyag a tartályunkban, az övékben már nincs. Most gyorsan elmegyünk tankolni. Drága volt ez a kis mulatság.

– Tulajdonképpen egész jól éreztem magam, így visszagondolva – mondta a lány. Smith nem tudta, hogy tényleg így volt, vagy csak azért mondja, hogy ne nehezteljen magára, de örült neki.

– Legközelebb is megpróbáljuk? – kérdezte.

– Talán. De ha lehet, a Lamborghini nélkül.

– Jó, majd igyekszem úgy szervezni a dolgokat. Nevettek egy jót és lekanyarodtak egy Shell töltőállomáshoz vezető útra.

– Ilyen sokat fogyaszt ez az autó? – kérdezte Melanie.

– Hát, nagy sebességnél és tövig nyomott gázzal nem spórol a kakaóval. Azért ilyen gyorsan nem ürül ki, csak nem számítottam az üldözésre, és nem tankoltam előtte.

Miután Smith jóllakatta az autót, elindultak Melanie lakása felé.

– Van egy kis gondom – mondta a magánnyomozó.

– És mi lenne az?

– Nem akarom, hogy félreértsd, deö... szeretném, ha átköltöznél hozzám.

– Nem lesz egy kicsit gyors ez a tempó? Vagy miért javaslod?

– Szóval, valószínű, hogy azok, akik szinte állandóan a nyomomban vannak, már téged is ismernek, és lenyomoztak.

– Igen, ez lehetséges.

– Namármost, én meg tudom védeni magam, de mi a garancia arra, hogy téged nem támadnak meg? Esetleg csak azért, hogy rólam megtudjanak valamit.

– Hát, szerintem semmi. Akkor kénytelen leszek minden percemet veled tölteni?

– Azt azért nem mondanám. Van vendégszobám, külön fürdő a házban, ha akarsz, találkozunk sem kell. Ellenben ha eltávoznál, biztonságos őrizetre lesz szükséged.

– Na tessék, mintha legalábbis elkövettem volna valamit.

– Bizonyos értelemben igen. Az az érzésem, hogy amíg nem zárult le megnyugtatóan ez az ügy, nem tudsz kiszállni.

– Nyakig benne vagyok a bizonyosban, ugye?

– Úgy valahogy.

– Tudod, Dave, én örülök, hogy találkoztunk – mondta ki végre. Smith nem szólalt meg, így hát folytatta. – Az igaz, hogy felrúgtad a jól megszokott, hétköznapi életemet, de ebben nekem is részem volt, hiszen visszautasíthattam volna a megbízást. Csak hát a kíváncsiságom erősebbnek bizonyult. És félek attól, ami jöhet még – lehet, fel sem tudom fogni a veszélyeket –, de annyira különleges ez az ügy, annyira „más”, hogy úgy érzem, a végére kell járni. Nem csak neked, nekem, saját magamnak is. David Smith némán, sétatempóban vezette a Porschét, és próbált rájönni, ébren van-e, vagy álmodik.

– Nem mondasz semmit? – kérdezte a lány. Eszébe jutott, hogy talán nem kellene firtatni a kérdést, de végre tiszta vizet akart önteni a pohárba.

– Mit mondhatnék erre? Tudod, amióta leszereltem, egyedül dolgozom, és nehezen fogok hozzászokni egy társhoz...

„Ez aztán a megfogalmazás!” – morgott magában Melanie.

– ...de minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy ép bőrrel megússzuk a kalandot.

– Ez nekem bőven elég.

Megálltak a ház előtt, ahol Melanie lakott.

– Látod, igazam volt – mondta Smith.

– Miben?

– Ötven méterrel előttünk áll a túloldalon egy szürke Chevrolet.

– Megvan!

– A két fickó, aki abban ül, már a te lakásodat figyeli.

– Nem látok benn senkit...

– Elhiszed nekem, hogy ott vannak?

– Persze. Azt hiszem, ezen a téren rád kell bíznom magam – mosolyodott el a lány.

– Igyekszem méltónak bizonyulni a bizalomra – kacsintott vissza rá a nyomozó.

– Feljössz?

– Inkább szemmel tartom azt a kettőt.

– Oké, igyekszem hamar összepakolni. A kerékpározást egy időre mellőznöm kell, ugye?

– Valahogy úgy.

– Beszélek a szomszéd nénivel, nézzen át közben a lakásomra, amíg távol leszek.

– Jó, siess!

Melanie felszaladt a lépcsőn. Izgalmában az első percekben összevissza rakodott, míg aztán rászólt magára, és lassított. Összeszedte kedvenc ruháit, alsóneműit, és az egészet belegyömösölte egy jókora bőröndbe. Piperecuccait – azokból is volt néhány – egy kényeztetésébe zsúfolta.

– Na – mondta –, kalandra fel! Lépett kettőt, megállt.

– Megörültem – morogta maga elé, mintha egy nagy kő esett volna le a szívéről, elindult.

A két ismeretlen behúzott fejfelült a Chevroletben. Egyikük kinézett egy pillanatra, de miután látta, hogy Smith a Porschében van, visszagörnyedt. Nem érezték kellemesen magukat.

– Már itt is vagyok – mondta Melanie.

– És azt a hatalmas bőröndöt hová tegyük? – kérdezte a nyomozó.

– Te javasoltad, hogy költözzem el – tette az ártatlant a lány.

– De arra nem gondoltam, hogy a szekrény sorodat is hozod! – sóhajtott David, s már ki is szállt; segített „társának” az ülések mögé csúsztatni a csomagot.

– Mehetünk – mondta Melanie jókedvűen.

– Mi ez a fene nagy jókedv? – kérdezte Smith.

– Találd ki! Te vagy a nagy magánnyomozó!

– Ezt sohasem állítottam – tiltakozott David. Aztán úgy gondolta, megengedhet magának egy kis szemtelenséget. – Biztosan annak örülsz, hogy velem lehetsz!

– Tévedsz – hűtötte le Melanie. – Fűt a kalandvágy. Eddig nem is tételeztem volna fel magamról.

– Jó pap holtig tanul – idézte a mondást Smith. Elindultak. A Chevrolet nem követte őket.

– Nem jön utánunk a Chevy – csodálkozott a lány.

– Miért tenné? Itt van mögöttünk a kollégája a BMW-vel.

– Sosem hagyod, hogy sokáig örüljek valaminek! – durcáskodott Melanie.

– Nem akarok csalódást okozni.

„Na, akkor még tehetnél egyet s mást” – gondolta a lány, de csendben maradt.

– Most házáig követni fognak.

– Nem rázzuk le őket?

– Ha máshová mennénk, lenne értelme, de úgyis tudják, hol lakom.

– Hát jó. Most azonban azt is megtudják, hogy odaköltözöm.

– Ezen nem tudunk segíteni. Valamit nekem is kell tennem, nem igaz?

– De igen – mondta Melanie, és biztos volt abban, hogy nem ugyanarra gondoltak.

A távvezérlővel Smith kinyitotta a garázsajtót.

– Szép házad van – állapította meg a lány. Tetszett neki a falak fehérre mázolt deszkaborítása, a diszkrétén faragott keretek. – Belül is ilyen kellemes?

– Rögtön eldöntheted – felelte David. A kapu becsukódott mögöttük, és besétáltak a nappaliba.

– Isten hozott – mondta David.

– Körbevezetsz?

– Persze, megmutatom a szobádat.

– Az emeleten lesz? – kérdezte Melanie, mivel Smith a bőrönddel elindult fölfelé a lépcsőn.

– Igen. Remélem, tetszeni fog.

– Majd meglátom...

Smith belépett, és felkapcsolta a villanyt. A szoba falait halványzöldre festették, az ablak mellett hatalmas, háromdimenziós poszter függött, ami egy marsbéli tájat ábrázolt. A „festő” egy ókori templomra emlékeztető romot képzelt a kráter közepébe. Az építmény halvány fényt árasztott magából.

– Nagyon tetszik – mondta Melanie, és leült az ágyra. Elpityeredett.

– No, mi a baj? – ült mellé David.

– A gyerekkoromra emlékeztetnek ezek a fehér bútorok, és egyáltalán, ez a nyugalom, amit a szoba áraszt magából.

– És az ilyen szomorú volt?

– Hogy mondjam el? Tudod, egyke voltam, anyámnak a szülés után nem lehetett több gyereke. Nyolcéves lehettem, amikor elutaztak nyaralni Európába. A nagynéném vigyázott rám, szörnyű volt. Úgy bánt velem, mint egy rabszolgával. Csak azért viseltem el, mert tudtam, édesanyámék két hét múlva hazajönnek. Aztán kaptunk egy táviratot, hogy ők is azon a gépen voltak, amit a szerb terroristák felrobbantottak röviddel azután, hogy felszállt Párizsból. Senki nem élte túl a tragédiát – Melanie sírni kezdett, amikor felelevenedtek benne az emlékek.

– Sajnálom – mondta David, és mivel jobb nem jutott eszébe, átkarolta a lány vállát. – Aztán mi történt? – kérdezte, hogy Melanie kiadja magából bánatát.

– Elszöktem. Megtaláltak, visszavittek. Megint elszöktem, megint megtaláltak, megint visszavittek. Nagynénémme laktam, aki eladta a házunkat, miután ő volt az egyedüli örökös. Semmit nem láttam a pénzből. Tizenhét éves voltam, amikor végre elvitte valami kórság, ekkor az enyém lett, ami utána maradt. A pénz elég volt arra, hogy egy darabig fizessem a tanulmányaimat, de aztán dolgoznom kellett. Amikor befejeztem az egyetememet, szerencsére találtam állást, itt, a múzeumban, és kerestem annyit, hogy kibéreljem azt a kis lakást. Hát, ennyi az életem dióhéjban.

Közben megnyugodott, a sírást is abbahagyta. David együttérzően nézett rá.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Ühüm. És a te életed hogyan alakult?

Smith röviden elmesélte életét, az akadémiát, a különleges egységet, néhány küldetést, ami titkos volt, de Melanie-ban teljesen megbízott.

– És a szüleid?

– Tudod, ők lélekben fiatalok maradtak, bátorítottak is, hogy kezdjek önálló életet, és én megfogadtam a tanácsukat. Detroitban élnek, anyám könyvelő, apám a biztonsági erőknél százados. Nyaranta körbecsavarogják az államokat az öreg Harley Davidsonon, mint amikor fiatalok voltak.

– Érdekes emberek lehetnek. Találkozol velük?

– Nem igazán. Három éve láttam őket legutóbb, néha üzenünk egymásnak a Net-en, évente kétszer-háromszor. Nem kéne pihenned egy kicsit? – kérdezte David. Közben már elengedte a lányt.

– De igen, azt hiszem. Fárasztó volt ez a nap.

Melanie hátradőlt, és már aludt is. Smith ráterítette a takarót, és az ajtóhoz sétált. Kellemesen hűvösre állította a légkondicionálót, lekapcsolta a villanyt. A beszűrődő fényben elnézte pár percig a lányt, és még mindig nem tudott hinni a szerencséjében. Hiszen legtöbbször elkerülték az olyan lányok, akik tetszettek neki, valami nem stimmelt.

Talán túlságosan önálló volt, nem szánt elég időt rájuk. Sohasem vette a fáradságot, hogy kiderítse, mi volt az ok. Kíváncsi lett volna, Melanie élete hogyan alakult párkapcsolatok szempontjából, de hát ezt nem kérdezhetette meg tőle. Abból, amit elmondott, sejtette, hogy nem volt arany gyermekora. Sőhajtott egyet, óvatosan becsukta az ajtót, nehogy megzavarja a lány álmát, aztán a fürdő felé vette az irányt. Lezuhanyozott, majd lefeküdt. Melanie a szomszéd szobában aludta az igazak álmát. Smith az éjjeliszekrényre tette a „könyvet”, és arra gondolt, hogy jobb lesz másnap ezzel kezdeni. Remélte, lesz valami nyom, amin elindulhat. Kellett lennie. Titokzatos megbízója nem kereste, az írás megfejtése zsákutcába torkollott, úgy látszott, megtorpantak. Éppen a továbblépés lehetséges módozatain töprengett, amikor elnyomta az álmot.

Az éjszaka csendes volt, amit persze a hangszigetelt falaknak és ablakoknak is köszönhettek. A hold sarlója fényesen világított a derült égen. A légkondicionáló friss levegőt fűjt be, halvány erdőillattal fűszerezve. Mintha az egész világ ilyen békés, kiegyensúlyozott lett volna, pedig mennyire távol állt ez a valóságtól!

Az éjszakai kaland után Smith tíz körül ébredt. Megmosakodott, és bekopogott Melanie szobájába. Nem kapott választ, óvatosan benyitott. A lány összegömbölyödve feküdt a takaró alatt, és mélyen aludt. A nyomozó lement a konyhába, hogy összeüssön valami harapnivalót reggelire. Közben védenca is felkelt, és egy gyors zuhany után lesétált a földszintre. A zajokból kitalálta, merre van az étkező.

– Jó reggelt – köszönt be.

– Helló – üdvözölte Smith. Póló és rövidnadrág volt rajta. – Kisasszony, a reggeli tálalva. Foglaljon helyet!

– Micsoda inasom van! – mosolygott Melanie. Nyári kiskosztümje nagyszerűen áll neki – állapította meg David.

A kellemes reggeli után más dolgokkal is kellett foglalkozniuk.

– Megnézzük a könyvet? – kérdezte a tudósok ellenállhatatlan kíváncsiságával a lány.

– Persze. Csak eltakarítom a romokat.

Ketten gyorsan végeztek a reggeli maradványainak eltüntetésével. Smith lehozta a könyvet, kényelmesen elhelyezkedtek a kanapén.

– Hát akkor lássuk – mondta a nyomozó, és kinyitotta a rejtélyes írást.

Néhány perce már figyelték a furcsa betűket, de semmi hatást nem tapasztaltak.

– Szerintem nem fog menni – mondta Melanie.

– Legalábbis így. Próbáld meg egyedül.

– Miért pont én? Tegnapelőtt is neked sikerült.

– Gondoltam, hölgyek elsőként, ahogy a mondás tartja. Sosem lehet tudni. Azért csak próbáld meg – bízta Smith a lányt.

– Na jó.

Most sem mutatkozott eredmény.

– Te jössz – mondta Melanie. Ismét hiábavaló várakozás.

– Nem megy – állapította meg Smith.

– Lehet, hogy éjjel kellene próbálkoznunk?

– Igen, én is éppen erre gondoltam.

– Hát akkor várunk kell. Mi a mai programjavaslatod?

– Tulajdonképpen még nem gondolkoztam rajta. Azt hittem, ez menni fog, és folytathatjuk a nyomozást, de a feltételek, ugye, megváltoztak.

Csöngettek. Melanie összerezzen.

– Ki lehet az? – kérdezte.

– Menj fel az emeletre, megnézem.

A lány fölszaladt a lépcsőn, Smith elrejtette a könyvet, magához vette pisztolyát, és a háta mögé rejtve azt az ajtóhoz sietett. Kinyitotta...

Félhomály uralkodott a poros teremben. Az asztalt négy, fekete öltönybe öltözött férfi ülte körül. Fekete kalapot viseltek – mindannyian egyformát –, csak makulátlan, fehér ingük világított a sötétben. Mindannyian speciális, fekete szemüveget viseltek, ami a homályban sem tompította látásukat, ám felismerhetetlenné tette őket. Régóta bajtársak voltak már, az álcázás csak a külvilágnak szólt.

- Kezd nagyon sokba kerülni az akció – mondta az egyes.
- Egyre több embert veszítünk, és anyagilag is jókora veszteséget termelünk – tette hozzá a négyes.
- Ez csak azért van, mert még mindig nem tudunk megegyezni abban, miként reagáljunk a bábu lépéseire – felelte a hármas.
- Anyagi forrásaink ezen veszteségek többszörösének finanszírozását is lehetővé teszik – állapította meg a kettes.
- Csak az újabb munkákra egyre kevesebb a jelentkező. Elterjedt az alvilágban, hogy nem egy életbiztosítás nekünk dolgozni.
- Több pénzt kell kínálnunk – javasolta a négyes.
- A végtelenségig nem folytathatjuk ezt!
- Nem is fog a végtelenségig tartani az akció.
- Miért nem csapunk le most rögtön?
- Ha netán sikerülne is, a további munka, sajnos, ránk hárulna. Szerintem várjuk meg, amíg kikaparja számunkra a gesztenyét, és csak a zsákmányra, az akció igazi céljára csapunk le.
- És a megbízója?
- Meg a társa?
- A társa nem okozhat problémát.
- De kinek dolgozik?
- Ez az, amire még mindig nem tudunk rájönni. Ezért sem javaslom a megfigyelt személyek azonnali likvidálását.
- Próbáljuk meg elhozni még egyszer?
- Eddig sem sikerült. Amellett vagyok, hogy tartsuk megfigyelés alatt.
- Ebben akkor megegyeztünk? A többiek bólintottak.
- Mi lesz, ha úgy dönt, hogy megfigyelésünk nem kívánatos? – kérdezte a négyes.
- Eddig is rajta tudtunk maradni, néhány rövidebb, intermezzótól eltekintve. – felelte a kettes.
- És biztos benne, hogy meg akart szabadulni az embereinktől?
- Ebben csak akkor lehetnék biztos, ha ismerném a gondolatait.

- Én úgy vettem észre, hogy amikor valami fontos elintéznivalója van, megtalálja a módját, hogy mi ne tudjunk arról, éppen mit csinál – szólt közbe az egyes.
- Csakhogy az eltűnései éppen ráirányítják a figyelmünket a kisdéd játékaira, és így tudjuk, merre keresgéljünk, ha mégis információkhoz akarunk jutni – mondta a hármas.
- Csakhogy általában nem jutunk semmire.
- Ebből is látszik, van még mit javítani a hálózatunkon.
- Sikerült megtudni valami a vizsgált anyagról? – fordította figyelmüket az aktuálisabb eseményekre az egyes.
- Sajnos nem. Szigorúan védett számítógéprendszerrel van dolgunk... – mondta a hármas.
- Arról volt szó, hogy felfogadjuk a legjobb specialistákat!
- A legjobbakat vásároltuk meg, akiket a piacon be lehetett szerezni – vágott vissza amaz. – Csak a nappali műszakban van összeköttetésük a nettel, éjszakára fizikailag is lekapcsolódnak róla. Saját védőrutinok mászkálnak a rendszerben, ezenkívül van egy stabil, telepített védővonal, amellett minden felhasználó saját kis biztonsági programokkal védi az adatbázisait, és ez még nem minden. A hozzáféréshez szükség van a felhasználó saját jelszavára, ami pedig hetente, de a lustábbaknál is legalább havonta változik, ezért a fizikai behatolás sem járna sok eredménnyel.
- Logikusnak hangzik, amit mond. Milyen módszert javasol az információk megszerzésére?
- Már megegyeztünk a bábu megfigyelés alatt tartásában, de én amondó vagyok, hogy személyesen belőle kell kiszedni az adatokat.
- Ahhoz előbb el kell kapni – figyelmeztetett a kettes.
- És nem hiszem, hogy könnyen elmondaná, amit tud – csatlakozott hozzá a négyes.
- Csak ha nem félti a barátnőjét – vetette ellen a hármas.
- Információink szerint sajnos még nem fajult odáig a dolog – mondta az egyes. – Egyelőre úgy tűnik, csak védi, mint olyan személyt, aki rendelkezik némi fontos információval az ügyről.
- Valahogy el kell választanunk őket egymástól – javasolta a hármas.
- Ez elég kemény diónak ígérkezik.
- Arra gondoltam, hogy talán könnyebb a nőt megtörni.
- Ezt ő is tudja, ezért védi. És van annyira profi, hogy meg is tudja tenni.
- Szóval egyszerre kell elfogni mindkettőjüket?
- Igen.
- Az egyéb vallatási módszerekről – itt a hármas elmosolyodott, akárcsak a többiek, akik ismerték – ráérünk később beszélni.

– Akkor az elkövetkező feladatról is sikerült megállapodnunk – szögezte le az egyes. – Talán tovább ne is szaladjunk előre a jövőbe, térjünk át a feladatok konkrét megvalósítására.

Megbeszélték, hogyan koordinálják a megfigyelést, meghatározták az egyes elemek prioritását, aztán berekesztették az ülést. Némán köszöntek el egymástól, a kikötői raktárepület négy különböző kijáratán át távoztak eltérő időpontokban. Az árnyékban parkoló Lincolnnak az adott jelre a megbeszélt helyre gördültek, és felvették gazdájukat. Fél óra múlva semmi sem utalt az itt lefolyt megbeszélésre.

Hirtelen megmozdult a tető egy része – legalábbis úgy látszott. Aztán egy szürke lepel lehullott az alatta lapuló emberről, akinek már minden tagja sajgott, és kezdett ugyancsak melege lenni. Fölcsévélt az alig látható vezetéken lelógatott piciny mikrofont, és zsebre tette a szerkezetet. Neki is megvoltak a maga információforrásai, és ez most megbízójának talán az életét menti meg – bár a fickó amúgy is tudott vigyázni magára, de jobb a készülő viharról előre tudni, mint hirtelen szembeszállni vele. Leporolta az álcázó ruhadarabot, amely megvédte a gorillák vizslató tekintetétől, és táskájába gyúrte. A tüzetesebb szemlélő észrevehette volna, de amikor a tanácskozás kezdődött, még alig hajnalodott. Most ügyes mozdulatokkal, gyorsan leereszkedett a csatornán, magabiztosan kísértált a kapun, mintha itt dolgozna, majd a járókelők közé vegyülve elindult kocsija felé. A távirányítóba épített biztonsági rutint lefuttatva örömmel állapította meg, hogy autója még megvan, és senki nem nyúlt hozzá. Kellemetlen meglepetés lett volna egy időközben esetleg beszerelt bomba. Az ember sohasem lehetett elég óvatos ebben a szakmában. Beszállt az ósdi, ütött–kopott Ford Mustangba, és elindult. Nem hajtott gyorsan, mert az feltűnő lett volna. Őt még nem fedezték föl, akárcsak megbízójának megbízóját.

Áthajtott a belvároson, a reggeli csúcs kissé lelassította, aztán csak sikerült kiverelkednie magát a dugókból, és egy jól karbantartott, szép, kertvárosi ház előtt parkolt le. Ezen a negyeden látszott, hogy errefelé jobb módú emberek élnek. Az utcák tiszták voltak, a pázsitot rendszeresen nyírták, egyik házon sem mutatkoztak az enyészet jelei. Keresztülsétált az utcán, a sarkon befordult, és a negyedik házba becsöngetett. Várnia kellett.

– Jack! – csodálkozott Smith, és gyorsan berántotta az informátort az ajtón, majd körülmélt az utcán. „Kísérete” még nem érkezett meg. Nem hagyta szóhoz jutni a másik férfit. – Nem megmondtam, hogy ne gyere ide? Állandó megfigyelés alatt tartanak, piszok nagy mázlid van, hogy most éppen nincsenek itt! Mi a fene ilyen fontos?

– Sikerült az ellenségeid nyomára bukkannom. Négyen vezetik a szervezetet, egyiket sem ismertem fel. Ma reggel tanácskoztak a kikötőben. Az „embereid” is ott voltak eligazításon. Nem kellene a rendőrséget értesítenünk?

– Mit tudnánk bizonyítani?

– Igazad van, nem sokat. Rólad és a barátnődről volt szó...

– Nem a barátnőm!

– Ok is ezt hiszik. Úgy döntöttek, továbbra is követnek mindenhová, ahova csak tudnak, de ha alkalmasnak találják a pillanatot, lecsapnak rátok. Mind a kettőtöket akarják, biztos, ami biztos. Valamelyikőtök csak beszélni fog. Vannak rá módszereik.

– El tudom képzelni. Valami személyleírást tudsz adni róluk?

– Nem igazán. Homályos volt a raktár, a négy fazon meg tök egyforma, a fejhallgatóban még a hangjukat sem tudtam megkülönböztetni. Mindegyik ugyanolyan fekete öltönyt viselt, napszemüveggel. Azzal az újjal, amivel a sötétben is látni, mégis eltakar. Mindegyik egy vadiújnak látszó Lincolnnal jött, és a legdrágább gorillákat alkalmazzák, akiket csak kapni lehet fekete melóra.

– Tehát tényleg sok pénzüik van.

– Nagyon úgy fest. Ezért gondolom, hogy ha igazán csapdába akarnak csalni, meg tudják tenni.

– Igyekszem vigyázni magamra – mondta Smith.

– És persze a lányra – sandított rá Jack.

– Menj valahová! Szükségem van a tudására.

– Persze, én megértelek.

– Mást nem tudtál meg? – terelte a nyomozó másfelé a beszélgetés menetét.

– Igyekszem, de semmi fontos.

– Oké, a fizetséged szokás szerint a számládon lesz.

– Öröm veled dolgozni. Már csak ezért is vigyázz magadra. Viszlát!

Jack óvatosan kinyitotta az ajtót, és körülmélt. A terep tisztának mutatkozott, így hát elsétált a kocsijáig, és elhajtott.

Smith nem tudta, barátjának nevezheti-e az informátort, aki néha nagyon bizalmas volt vele, máskor pusztán az üzletre szorítkozott. Eddig úgy látszott, elégedett a fizetéssel, és a kalandvágyát is ki tudja elégíteni. A fellépése ellenére volt benne valami morális tartás, és a nyomozó legalább erre hagyatkozhatott.

Melanie jött le a lépcsőn.

– Ki volt az? – kérdezte.

– Egy informátorom. Pontosabban az informátorom.

– Megbízható?

– Azt hiszem.

– Csak azt hiszed?

– Nem lehetek biztos benne, amíg éles helyzetben be nem bizonyítja, mindenesetre óvatos vagyok.

– Azzal kapcsolatban is, amit elmondott?

– Hallgatóztál?

– Baj? – kérdezett vissza megszeppenve a lány. David elmosolyodott, mint aki tulajdonképpen

nem bánja a dolgot.

– Ugyan! – legyintett. – Legalább nem kell elmondanom, mi történt.

– Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Mondtam, hogy nem baj... Melanie csúnyán nézett rá.

– ... de szerintem az előző kérdésemre gondolsz. Mit gondoltál, miért ítélek „szobafogságra”?

– Nem is tudom... – célozgatott a lány.

– Ebből a témából már elegendő van – morgolódott Smith, és Melanie jól mulatott a nyomozó zavarán.

– Nincs kedved egy kis kikapcsolódáshoz az elmúlt napok izgalmai után?

Smith megszokta már az izgalmakat, de tudta, hogy újdonsült társa teljesen másként élte meg az eseményeket.

– Mire gondolsz? – kérdezett vissza.

– Csak egy kis szórakozásra.

– Nyakunkon a megfigyelőkkel, akik bármikor lecsaphatnak?

– Arról volt szó, hogy egyelőre még nem teszik meg. Vagy ha mégis, talán nem tudsz megvédeni?

– Na, ezt jól megkaptam. Mondjuk, hogy igen. Attól függ, mekkora túlerő ellen.

– Egy egész hadsereggel nem is szállnál szembe?

– Azért az már kissé önhittség lenne, nem?

– Ó, hová lett a romantika! – sóhajtott játékosan Melanie. – Amikor a hős a szívét adta volna hölgyéért, megverekedett volna egy egész armadával!

David is elmosolyodott.

– Nem olvastál túl sok leányregényt? – kérdezte.

– Ami azt illeti, egyet sem olvastam. A fantasztikus könyveket jobban szeretem.

– Meglepő érdeklődési kör...

– Miért? Egy nő csak leányregényeket olvashat?

– Nem, ezt nem állítottam.

– Valami csak megfogott abban az átkozott könyvben! Ha nem sci-fiken nőttem volna fel, talán nem is érdekel az egész, és az első vizsgálat után lemondok a részvételt, ami a jelen pillanatban felettébb egészségtelennek tűnik.

– Jó, van valami ötleted, vagy próbáljam meg én kitalálni, mit szeretnél? – kérdezte Smith.

- Találd ki, te vagy a nyomozó.
 - Kösz. Valamikor azért pihennem is kéne.
 - Ez a nap arra való. Este talán megtudjuk a továbbiakat.
 - Addig is... talán elmehetnénk a vidámparkba, hadd legyen nem kívánt társaságunknak egy jó napja.
 - Jó ötlet. Meg is tréfálhatnánk őket.
 - Már nem félsz?
 - Hát... – tűnődött Melanie –, ha balul ütne ki a dolog, ugye, akkor jössz te...
 - Könnyű dolgom van! Komolyan azon gondolkozom, miért nem javasoltam, hogy szállj ki a buliból, amikor még minden következmény nélkül megtehetted volna. Vagy be kéne, zárjalak a pincébe...
 - Képes lennél ilyesmire?
- Smitht zavarta a lány túlzott magabiztossága. Vagyis az, hogy ennyire megbízik benne. Vagy csak „húzza”? Nem hihette igazán, hogy egy komolyabb támadástól meg tudja védeni. Mintha ki akarná hívni maga ellen a sorsot. Ez a történelem folyamán még soha nem vezetett semmi jóra.
- Ébresztő! – rántotta vissza a valóságba elkalandozó gondolatait a bájos hang.
 - Ja, mehetünk.
- Smith bezárta az ajtót, ami egyúttal élesítette is a biztonsági rendszert. A könyv már a széfben pihent. A „házkutatás” felvételeit végignézve tudta, ha visszatérnének is, nem találnák meg.
- Követőiknek széles skálájú választékából ezúttal a BMW csatlakozott hozzájuk, és tisztes távolból, le-lemaradva követte őket.
- Na, ismét profik vannak a nyomunkban – jegyezte meg Smith.
 - Most kik? – kérdezte Melanie.
 - A tegnap esti BMW. Hol közelebb kerülnek, hol elmaradnak kicsit, de azért ott vannak négy-öt kocsival mögöttünk.
 - Látod, hányan vannak?
 - Nem, de szerintem a szokásos beosztás szerint ketten.
 - Mikor érünk oda?
 - Hát, ebben a forgalomban eltart egy ideig, de húsz perc alatt biztosan.

A szemben álló gondosan őrzött parkolóházban hagyták a Porschét, lelifteztek a földszintre. A BMW a vidámpark bejáratától nem messze parkolt, a két ember már nem tartózkodott benne. Smith csak találgathatott, a tömeg színes forgatagában ki lehet az a kettő. Nem viseltek a filmekben megszokott, feltűnő öltönyt. Lehetett az a két Hawaii-mintás ingben izzadó, kisportolt fickó, vagy mellettük a két szögecses ruhás hippi, de ez utóbbit a nyomozó elég valószínűtlennek tartotta. Két szakadt fazont bármelyik rendőr elég gyanúsna találhatott egy BMW-ben. Bent is lehettek már. Gondolta, a viselkedésükből úgylis rájuk fog ismerni.

Megváltották a belépőket, és a hangzavarban beálltak a sodródó kavalkádba, melyet a legkülönbözőbb helyekről érkező látogatók alkottak. Összevissza ment mindenki, a legtöbben mégis egy irányba tartottak, hiszen itt az elején még csak néhány, kisebb látványosság várta az érdeklődőket.

– Melyiket választod elsőnek? – kérdezte Smith.

– Mondjuk a... – Melanie gondolkodott – dodzsemet.

Arrafelé vették útjukat. David megváltotta a zsetonokat, és vagy tíz perc sorbaállás után indulhattak is.

– Ki vezet? – kérdezte a lány.

– Tegnap este én vezettem, úgyhogy ma te jössz – válaszolta David.

– Oké, kapaszkodj – mondta Melanie, és a gázpedálra taposott. A kis kocsí egyből megugrott, telibe találva egy másikat oldalról, jócskán megbillentve a fiatal párt. Azok rájuk nevettek, és oldalt tolattak, hogy egy nagyobb íven álljanak majd bosszút az ütközésért. Meg is próbálták, de a lány jó reflexszel időben elkerülte őket, és így egy harmadik autót találtak el. Mások ugyanezt a játékot játszották, ezért hamar kialakult a szokásos zűrzavar.

– Ez jó volt – állapította meg Melanie, amikor lejárt az előre megvásárolt zsetonok által számukra biztosított idő.

– Csak azt a két fickót sajnálom, akik a sarokban beszélgették végig ezt a fél órát.

– Te jó ég, Dave, te még eközben is dolgoztál? – csodálkozott a lány.

– Meg kell védenem a hölgyemet – mondta gunyorosan a férfi. – Nem emlékszel?

– Valóban, mintha hallottam volna valakitől ilyesmit – nevetett Melanie.

Smithnek meg kellett állapítania, hogy Melanie, amikor nevet, még a szokásosnál is elbűvölőbb. Gyorsan kirázta a fejéből a gondolatot.

– Egyébként különösebben eszem ágában sem volt dolgozni, de az a két, árnyékba olvadni igyekvő pasas annyira felkeltette a figyelmemet, hogy képtelen voltam nem észrevenni őket.

– Akkor már tudod, kiket állítottak ránk?

– Mondhatjuk.

– Hogy néznek ki?

– Ó, új lovagokat keresel? – incselkedett David.

– Oké, egy-egy. Legközelebb én jövök.

– Hogy néz ki egy átlagos amerikai?

– Hát, nem is tudom. De hogy jön ez ide?

– Az árnyékunkra voltál kíváncsi, nem? Két egyáltalán nem feltűnő alak, akik, ha nem féltek volna attól, hogy egy óvatlan pillanatban megpattanunk, maguk is beszálltak volna a forgatagba. Éppen ezzel árulták el magukat. Az egyik rövid, szőke hajú, kék ing, fehér nadrág volt rajta, a másik barna, U.S.A. feliratú pólót meg farmert viselt. Ha nem figyeled őket, egyáltalán nem tűnnek fel. Ott állnak az árnyékban, a hot-dogos bódé mögött.

Melanie tovább sétált, és egészen „véletlenül” úgy kanyarodott, hogy szeme sarkából megnézhesse magának a két alakot. Talán még jóképűnek is találta volna őket, ha nem hagyott volna nyomot arcukon az állandó feszültség és a kegyetlenség.

– Örömmel látom, milyen gyorsan tanulsz – mondta Smith.

– Mire gondolsz?

– Erre a becserkésző taktikára, amit az imént végrehajtottál.

– Mivel tegnap figyelmeztettél, nem néztem oda egyből. Akkor, ugye, megtudták volna, hogy ismerjük kilétüket.

– Nagy valószínűséggel. Meglátogatjuk az óriáskereket?

– Miért ne? Nézd, hogy sietnek! – nevette el magát Melanie, mikor a két fickó – meglátván, hova igyekeznek – megpróbált előttük felkerülni a szerkezetre, hogy előbb leérve már helyzetben legyenek.

– A végén még sajnálni fogom őket ezért a kellemetlen melóért.

– Van egy ötletem. Várjuk meg, amíg elindulnak, s aztán gondoljuk meg magunkat.

– Jó ötlet. Egyből tudni fogják, hogy kiszúrtuk őket.

– Csudát! Eszünk egy hot-dogot, addig pont leérnek, és nyugodtan követhetnek, mintha mi sem történt volna.

– És mi ennek az értelme?

– Hát, hogy azt csinálják, amit mi akarunk.

– Nem bánom.

Valóban úgy lett. A hot-dogot eszegetve sétáltak a parkban, fel-felpillantva az óriáskerékre, amely tele volt vidám emberekkel, kivéve azt a kettőt, akik mintha tűkön ültek volna, az egész úton úgy vizslatták a környéket, mint két nyomkövető rakéta. Lesiettek a lépcsőn, aztán kényelmes tempóra váltottak, amikor meglátták a párt.

– Ez jólesett – mondta Melanie.

– A tréfa vagy a hot-dog? – kérdezte Smith.

– Mindkettő.

A magánnyomozó néha tényleg már-már kezdte jól érezni magát, de ilyenkor mindig időben jött józanabbik eszének figyelmeztetése, az ő feladata elsősorban a küldetés végrehajtása, és lány megvédése. Mivel az előbbi pillanatnyilag holtpontra volt, a második lépett elő a fontossági sorrendben. Sóhajtott.

– Valami baj van? – kérdezte Melanie.

Smith valami olyasmit akart mondani, hogy: „De szép is lenne valóban így élvezni egymás társaságát, nem pedig állandóan a veszélyekre figyelve, ugrásra készen, pattanásig feszült idegekkel.” Persze a fiatal tudós mindebből mit sem vett észre, csak a férfi válaszát hallotta.

– Nagyon meleg van.

Melanie az órájára pillantott.

– Hogy elszaladt az idő! Nemsokára dél van.

– Azért addig még van egy kis időnk. Mi a véleményed a szellemvasútról?

– Jó ötletnek hangzik.

– Most nekem jutott az eszembe egy kis móka. Ez talán jobban fog tetszeni a barátainknak.

Odaértek a bejáratához, megváltották a jegyeket, és felültek az első szabad kocsira. Válogatott rémségek riogatták őket a több kilométer hosszú alagútban, az őskori szörnyetegektől kezdve, a mesebeli vámpírokon és boszorkányokon keresztül a gonosz úrlényekig. Néha a kocsi mintha szakadékba zuhant volna, esetleg hirtelen gyorsulva kanyarodott kis ívben, hogy majd kiestek belőle, máskor egyéb, hasonlóan veszélyes „cselekedeteket” hajtott végre. Melanie Davidhez bújott, aki ösztönösen átkarolta, de aztán eszébe jutott a terve.

– Figyelj, Mel.

A lány úgy nézett rá, hogy legszívesebben megállította volna az időt, hogy örökké így maradjon. Aztán folytatta.

– A következő kanyarnál le fogunk lassulni. Amikor azt mondom, most, ugorj ki. Oké?

– Vettem...

A két komor arcú férfi csúnyán nézett a jegyárusra, aki gyorsan útjukra engedte őket, és próbálta kitalálni, két ilyen fazon mi a fenét kereshet a vidámparkban. Nem jött rá.

A marcona alakok nem ijedtek meg az ősgyíkoktól, egykedvűen ültek, a kocsiban, némán átkozva megbízóikat, akik egy jó kis csetepaté helyett ilyen ostoba helyekre küldik őket, úgymond, megfigyelésre. Megfigyeltek két, ártatlanul szórakozó szerelmest – egy darabig legalábbis így hitték. Ezt nem nevezték munkának, még akkor sem, ha jól megfizették őket. Nem ezért éltek. Két farkasember ugrott rájuk oldalról, éppen csak az utolsó pillanatban kerülve el fejüket.

– Ha-ha, de vicces – jegyezte meg egyikük.

- Megfizetnek, nem? – kérdezte társa.
- Miért nem ölhetem meg?
- Mert az nem mostanra van betervezve. Talán majd kiérdemeljük a lehetőséget.
- Remélem is. Ez meg mi?

Csodálkozva néztek a gyönyörű, kínai maszkot viselő nőre, aki kihívóan állt a folyosó félhomályában, gépiesen integetve feléjük. Aztán elmosolyodott, és egészen emberi hangon megszólalt.

- Bye bye!

A két kemény fiú értelmetlenül egymásra nézett, és a levegő süvítését már későn hallották meg. Utolsó világos pillanatukban egy-egy cipőtalpat láttak, melyek villámgyorsan közeledtek feléjük, aztán elsötétült előttük a világ.

Smith leugrott a boltozatot hátulról tartó vasrúdról, és ledobta a két eszméletlen testet a kocsiról. Melanie visszatette az álarcot a mögötte álló bábura, és segített a férfinak elrendezni a „halmot”. Egy első világháborús hullahegy volt az, tövében a két megfigyelővel.

- Nem lennék a helyükben, amikor magukhoz térnek – nevetett a lány.
- Gyere – hívta Smith.

A kocsi után futottak, és kényelmesen végignézték a szellemvasút többi érdekességét.

Délután Smith elvitte Melanie-t edzésre, ott nyugodtan magára hagyhatta, hiszen ismerték. Este érte ment. David bezárta az ajtót, élesítette a riasztórendszert – biztonságban voltak. Már nagyon várták, milyen meglepetéssel szolgál a könyv.

A lány könnyű háziköntöst viselt, Smith szabadidőruhát. Letelepedtek a kanapéra, és kezükbe fogták az ősi tárgyat. A légkondicionáló keltette kellemes fuvallat simogatta arcukat. Kinyitották a könyvet. Érzékeik eltompultak, és nem tudtak védekezni ellene. Furcsa kábulat kerítette hatalmába őket...

V.FEJEZET: MENEKÜLÉS

A pajzsok izzása, az irgalmatlan energiaözön lassan a műszereket is megvakította, az összes pajzs túlterhelést jelzett. A tűzijátékon keresztül látták az űrhajó utasai, hogy elfogóvadászok szállnak elő a csillagjáró dokkjaiból, melyek a leszállókompokhoz képest egészen kecsesnek tűntek, persze bonton szemmel. Ez annyiból jelentett jó hírt, hogy a cirkáló abbahagyta a tüzelést. A pajzsok energiatelepeinek azonban nem volt idejük feltöltődni, mert a lőtávolságra ért harci gépek átvették az anyahajó tüzéinek szerepét.

Den Bonrah már a felszálláskor megszüntette űrhajójának mesterséges gravitációs terét, ezért az örült csavarok, bukfencek és egyéb manőverek nem tettek különösebb kárt a szökevények gondosan beszíjazott testében. A pilótának sikerült kihasználnia egy törtmásodpercet, ami az előlről és hátulról érkező sugarak közti eltérésből adódott, amikor pedig alkalma volt rá, viszonoztta az ösztüzet, de tudta, ez nem mehet így sokáig. Már nem csak az energiapajzsok terhelését jelző fénycsíkok, hanem az akkumulátorok teljesítményét mérők is élénkvrósen, száz százalékon világítottak a műszerfalón. A számítógép harci modulja támogatta a tüzelést, befogta, és megsemmisítette a nem elég cifra pályán haladó bonton gépeket.

Hirtelen felvilljogott a vészjelző sziréna, a pajzsok és az energiacellák terhelését jelző fények elenyésztek. A menekülők most már csak a hajó képlékeny, ám superkemény mechanikus páncélzatában bízhattak. Nem sokáig. A bontonok olyan energiavihart bocsátottak rájuk, hogy az egy kisebbfajta zászlóaljnak is elég lett volna, nemhogy egy magányos űrhajónak, akármennyire feltuningolták is. A jármű testén remegések futottak végig, ha nincsenek a biztonsági hevederek, a két utazó is ugyancsak megsínylette volna a találatot. Félhomály borult a kabinra, a műszerek alig negyede, ha pislákkolt. A fények kialudtakor a bontonok azt hitték – tulajdonképpen nem sokat tévedtek –, hogy a kis hajóban minden rendszer tönkrement, mert abbahagyták a tüzelést. A groti tudta, ha most nem sikerül nagyon gyorsan csinálnia valamit, a hódítók egyik csapatszallítója rájuk kapcsolódik, a kommandósok előzönlík hajóját, őt és védencét pedig nagy valószínűséggel egy kellemetlen tömlöc várja a bonton Birodalom valamelyik börtönbolygóján. A hercegnőért talán váltságdíjat kérnének, de őt biztosan likvidálnák. Ezek a kilátások nem nyerték el tetszését.

– Mi a baj? – kérdezte Narra.

– Nagyjából az összes rendszerünk tönkrement. Ha szerencsénk van, a biztosítékoknak köszönhetően csak a vezérlőáramkörök haltak meg.

– Den!

– Mi az? – nézett föl a groti, aki közben nekilátott az áramkörök kicserélésének. Lekapcsolta az áramköröket, hogy a javításnak ne legyenek kívülről észrevehető jelei.

– Egy hajó levált a cirkálóról – mondta kétségbeesetten a hercegnő.

– Látom. Ettől félttem.

– Most mi lesz velünk?

– Ha sikerül időben végeznem, talán el tudjuk húzni a csíkot, ha nem, azt inkább nem ecsetelném. De kellemetlennek találná.

Majdnem minden létfontosságú alkatrészt sikerült kicserélnie, de az egyik áramkör egy fontos darabját nem találta. Pedig ennek bizonyosan a tartalék alkatrészek között kellett lennie. A bonton csapatszállító vészesen közeledett. A nagyjavítás a Groton várt az űrhajóra, ha egyáltalán sikerül elvergődniük odáig. A fiókban, ahol a tartalék áramkörök és alkatrészek heverték, már szinte semmi sem maradt, a keresett darab mégsem akadt Den Bonrah kezébe. Ekkor egy hirtelen ötlettől vezéreltetve a kidobott alkatrészek jókora kupacába túrt, és lám, megtalálta a valahogyan odakeveredett áramkört.

– Végre – mondta. Beillesztette a helyére, és az űrhajó ismét üzemképes volt – legalább egy hiperűrugrás erejéig.

Felpillantottak, és meglátták a csapatszállító följük tornyosuló testét, csak percek lehettek hátra a csatlakozásig. Den Bonrah egyszerre kapcsolta be az összes rendszert – már ami működött –, és az űrhajó előreleandult. Villámgyorsan játszódott le minden. A groti nem vacakolt a pályaadatok kiszámításával, egyből a hipertérbe vitte a hajót, így a bonton vadászgépek lézersugarai már csak a hűlt helyén haladtak át – ártalmatlanul.

A nyílt űrben találták magukat, amikor visszaléptek a normális térbe. Ezt nem csak a szerencsének köszönhették, a hajó szuperérzékeny számítógépét ugyanis értő elmék úgy konstruálták meg, hogy vészstartnál, ha a jármű a hipertérbe lép, automatikusan érzékeljen minden interferenciát, amit nagy gravitációjú testek, többek között napok és fekete lyukak okoznak, és elkerülje ezeket.

– Hol vagyunk? – kérdezte Narra.

– A Grot közelében kell lennünk, ha minden igaz – válaszolta Den Bonrah.

– Nem is tudja pontosan?

– A legfőbb célom az volt, hogy minél gyorsabban eltűnjünk a Ladornak még csak a környékéről is.

– Belerohanhattunk volna egy fekete lyukba is!

– Nem.

– Hogyhogy nem? Én úgy tudom, hogy a nem pontosan megtervezett hipertéri utaknál gyakran előfordult valaha, amikor még próbálkoztak vele. Valahogy vonzzák az idegen testeket.

– Megértem az aggodalmát, végül is nem tudhatja, milyen különleges felszerelések vannak a hajón.

– Igen?

– Például egy hipertér radar, amiből az egész ismert galaxisban csupán néhány darab létezik. A nem kiszámított ugrásoknál ez vezérli a hajó számítógépének navigációs modulját, hogy a csapdákat elkerülje.

– Bocsásson meg az alkalmatlankodásért, tényleg nem hallottam eddig ilyesmiről.

– Ugyan, semmiség, sok mindent fog még tanulni az űrben.

– Nem kellene inkább valami menedéket találnom valahol?

– Az öné a döntés. Mélyen tisztelt édesapja megkért, hogy viseljem gondját, de ha ön úgy látja jónak, hogy valahol elrejtőzik, ám legyen. Abban az esetben viszont nekem is ott kell maradnom. Szerintem – ha ad a véleményemre – egy fix ponton hamarabb ránk találnak a bontonok kémei, mintha állandó mozgásban vagyunk.

– Ez igaz. Azt hiszem, a tapasztalatára bízom magam.

– Jó ötlet – mosolyodott el Den Bonrah. – Visszatérve az előbbi kérdésére, az ilyen vészugrások után a számítógép a normális térben automatikusan a helyzetmeghatározással kezd – tette hozzá. – Mindjárt megkapjuk az eredményt.

– Ez nagyszerű – sóhajtott fel megkönnyebbülten Narra, és szemmel láthatóan oldódott benne a feszültség. Nem szokott hozzá az ilyen utazásokhoz, mindig kényelmes mangánjachtokon utazott, ahol semmit sem kapkodtak el.

A monitoron sárga írással koordináták villantak fel, alattuk pedig zölddel mások, mellettük egy név: Grot.

– Ez mit jelent? – kérdezte a hercegnő. Nem volt járatos a navigációban.

– A sárga számok a mi koordinátáinkat jelzik, a zöldek a Grotét.

– Elég nagyok az eltérések – aggodalmaskodott Narra.

– Csak látszólag. Az értékek ugyanis milli-parsecben vannak megadva, a relatíve kis távolság miatt. Az adatok azt jelentik, hogy valamivel a Grot rendszerének határán túl járunk.

– Akkor nemsokára leszállunk?

– Hát, ezt nem tudom megmondani. Ha szerencsénk van, igen. Ha nincs, akkor sajnos arra kell hagyatkoznunk, hogy meghallják a vészjeleinket.

Jóval a naprendszereken belül javasolt sebesség alatt maradtak, amikor elindultak a Grot felé. Ezen a bolygón kívül még négy kisebb-nagyobb égitest keringett a központi csillag körül és egy jó adag galaktikus törmelék, ami még akkor keletkezett, amikor a spirálköd magja nem stabilizálódott, és hatalmas viharok dúltak a belső régiókban. Valaha ezek is bolygók voltak.

Den Bonrah megpróbált néhány holoadást befogni, hogy a hercegnőt szórakoztassa, de próbálkozását nem koronázta siker. Aztán eszébe jutott a legalapvetőbb dolog.

– De bolond vagyok, bocsásson meg, Narra. Fáradjon utánam.

– Mi jutott eszébe, Den?

- Most már nyugodtan megfürödhetsz, itt biztonságban vagyunk.
 - Igaza van. Annyira elfáradtam, hogy eszembe sem jutott. Az az igazság, hogy egy kiadós alvás is jót tenne.
 - Megmutatom a fürdőt és a kabint. Ha bírják is a hajtóművek, lesz ideje kipihenni magát.
 - Eddig mindig gyorsan túlestem az úrutazásokon, és szeretnék már szilárd földet érezni a lábam alatt.
 - Kellemetlen emlékei vannak az utazásokról?
 - Nem is tudom. Tulajdonképpen sohasem figyeltem erre.
- Den Bonrah körbevezette a hercegnőt az űrhajón, megmutatva neki a lakrészeket, a műszaki helységeket persze kihagyta.
- Kellemes fürdözést, és jó pihenést.
 - Ó, ez egész kellemesnek ígérkezik – mondta Narra, amikor körülnézett. Egy űrhajóhoz képest nagyon kényelmesnek tűnt a berendezés és a kis fürdőmedence is.
 - Remélem, jól fogja érezni magát.
 - Csak legyen szerencsénk, és tartsanak ki a hajtóművek.

A groti magára hagyta Narrát, aki megfürdött, és amikor lefeküdt, rögtön elnyomta az álom. Ennek köszönhetően csak jó tizenegy óra múlva bekövetkezett ébredésekor tudta meg azt, amit Den Bonrah nem sokkal azután, hogy visszatért a vezérlőbe. Nem volt szerencsájuk...

A bonton hajó legénysége ugyancsak meglepődött, amikor a működőképtelennek hitt űrhajó egyszer csak eltűnt a szemük elől. Régen verték már így át őket, de hát bíztak fegyvereik tökéletességében, az idegen járművének képességeit pedig nem ismerték. Tudták, hogy feletteseik nem fogják megköszönni nekik ezt a baklövést, a tilalom ellenére hagytak elmenekülni valakit a vesztegzár alatt lévő bolygóról. A háborúban elkövetett vétségekért súlyosabb büntetés járt, mint amilyent a békeidőbeliek voltak maguk után. Meg kell azonban hagyni, ritka volt az az esztendő, amikor a bontonok nem háborúztak.

A csapatszállító és az elfogó vadászok dolguk végezetlen tértek vissza a cirkálóra, és parancsnokuknak ugyancsak főtt a feje, miként tálalja a kudarc hírének felettetésének. Fiatal volt, eddig sikeres – sohasem hibázott –, nem akarta, hogy egy ilyen kis affér miatt lefokozzák, esetleg több ranglépcsővel is egyszerre. Ez évekre visszavetette volna előmenetelét – ha nem végleg. Aztán csak túltette magát a dolgon – ami megtörtént, azon már nem lehet változtatni.

Ramlar Dagorrah Varronk Debulla mögött állva hallgatta végig a cirkáló parancsnokának jelentését. Az egyesített bonton flották parancsnoka egyelőre nem szabott ki büntetést a parancsnokra, hiszen most sok fontosabb dolga akadt.

- Ugye, a holofelvételeik megvannak? – dörrent rá a cirkálóparancsnokra.
- Természetesen, uram.

– Játssza vissza nekem!

– Igenis.

A képernyőről eltűnt a tiszt arca, és láthatóvá vált a menekülő űrhajó, amint lecsapnak rá a csillagjáró lövedékei. Az energiazáporban elég nehezen, de mégis kivehették a jármű vonalait.

– Állítsa meg a képet! – parancsolta Debulla. A kép egy tisztább pillanatban megmerevedett.

– Mégis igazat mondtak – tűnődött a tábornok. Eddig a vezérlőpulton támaszkodott, de most leült székébe.

– Kik? – kérdezte Dagorrah.

– De kíváncsi vagy, groti. De hát te tudatsz róla. Nemrég megjelent egy összeroncsolt határőrhajónk a peremvidéken, az egyik állomás közelében. Az utasai egy láthatatlanná váló, alakváltoztató űrhajóról beszéltek, felvételeik is voltak, de elég homályosak, amik nem bizonyítottak semmit. A karbantartásoknál a szerelők nem fordítottak túl nagy figyelmet a kamerákra. A három határőr valami ismeretlen bolygóról beszélt, amin értelmetlen építményeket találtak, és egy sor megmagyarázhatatlan dolog történt velük. Azt állították, hogy óriásgyíkok tették működésképtelenné a hajójukat, majd az egész bolygó eltűnt. Persze, hogy azóta egy büntetőszázadnál vannak.

– Ezek szerint mégis igazuk volt?

– Minden logikai cáfolat ellenére most már hajlok rá, hogy higgyek nekik. Az űrhajót már ismertük, de nem tudtuk, mire képes. Lehet, hogy még többre, mint amit láttunk belőle. Gyakran szöktetett még előlünk hivatalos és nem hivatalos személyeket, akik valamiért a célpontunkká váltak. Bosszantó dolog.

– Gondolja, hogy most is megszöktetett valakit? – kérdezte a púpos.

– Meglehet. Attól függ, megtaláljuk-e odalenn a királyi családot. Kérd le a legfrissebb jelentéseket, hátha már tudunk valamit.

Ramlar Dagorrah beütött néhány kódot a komputerbe, és már meg is jelentek az adatok a képernyőn.

– A királyi párt elfogták, már hozzák őket. Tehát más célból járt itt.

– Királyi párt mondtál? – kérdezte Debulla, mint aki kétszer is megrágja magában a hallottakat.

– Persze.

– Akkor mégis ez volt a célja.

– Nem értem – mondta tanácstalanul a groti.

– Persze, hiányosak az információid. Van egy lányuk, Narra hercegnő. Ha jobban belegondolok, így is kellett lennie. Ismerve a ladoriakat és uralkodóikat, a király valószínűleg vállalta, hogy képviseli előttünk a népüket. Azt azonban megtehetette, hogy megpróbálja utódját elmenekíteni. Kemény büntetést érdemelnek azok, akik ezt lehetővé tették. Azt hiszem, gyarapodni fog néhány taggal valamelyik büntetőszázadunk.

– Most mit akar tenni, tábornok? – kérdezte Dagorrah.

– Aktiválnunk kell néhány felderítőt és kémhálózataikat a független rendszerekben, hogy megtaláljuk a hercegnőt.

– Mire jó az?

– Gondolod, hogy minden vagyonukat itt tárolják a Ladoron? Botorság lenne. Talán csak egy elenyésző töredékét. Valahogy hozzá kell férnünk a rejtett tartalékaikhoz, és a király biztosan beszédesebb lesz, amennyiben a lánya a túsunk.

– És mi lesz az én feladatom? – kérdezte rosszat sejtve Dagorrah.

– A tiéd? Nos, azt hiszem – itt Debulla elmosolyodott, már amennyire ez lehetséges volt kezdetleges mimikájú arcával –, tetszeni fog. A Grotra méysz.

– Na neee... – nyögött fel a groti.

– Mondtál valamit?

– Csak azt kérdeztem, kapok-e némi segítséget – visszakozott Dagorrah.

– Én is úgy értettem. Egy tízfős kommandót rendelek a kezed alá, meg tudnak védeni, ha neked nem sikerülne, és alkalmasak arra is, hogy bármilyen túszejtési akciót véghez vigyenek. Te leszel a parancsnokuk, és ezért természetesen teljes felelősséggel tartozol értük.

– Nem fog tíz bonton feltűnést kelteni a Groton?

– Ez már a te gondod – válaszolta a tábornok. – Nagyon jó kiképzést kaptak, szerintem nem fognak különösebb nehézséget okozni.

– Gondolja, hogy a Grotra vitték a hercegnőt?

– Nem tudhatom. Nem ismerjük az úrhajó tulajdonosának kilétét, ezért küldök minden független bolygóra felderítő osztagot. Mindegyik csapat több rendszert is át fog vizsgálni, többször. Neked a Grotot kell, mivel úgy ismered, mint a tenyeredet, és ha itt nem jársz eredménnyel, néhány másikat a közelében. A részletes terveket holnapra elkészítetem a taktikai tisztekkel, reggelre megkapod a sajátodat. Van még valami kérdésed?

– Nincsen, tábornok.

– Távozhatsz.

Dagorrah elhagyta a hidat – az engedélyt jobbnak látta a szokás szerint parancsnak értelmezni –, és magában átkozódott, hogy ismét arra az istenverte planétára kell tennie a lábát.

Másnap a monstnumhoz képest parányi űrhajók váltak el a cirkáló törzsétől, majd szédületes gyorsasággal elszáguldottak a legkülönbözőbb irányokban. A groti is rövidesen „hazaért”...

Az űrhajó megrázkódott, a még működő műszerek kilencven százaléka kimúlt, a hajtómű keltette alig érzékelhető rezgés is megszűnt. Piciny, fényes pont lebegett messze a jármű előtt, távcsővel kivehetővé vált a Grot koszos narancsszínű korongja. Az egész évben felhők borította planétának a sűrű légkörben megtörő és az azon visszaverődő napsugarak adták ezt a színt.

Den Bonrah szerencséjére a rádió működött.

– RB 001 irányítótorony, jelentkezz – mondta. Kisvártatva egy számítógép generálta géphang szólalt meg a hangszórókban. A hang megpróbálta utánozni az emberi beszédet, mégis felismerhető volt mesterkéeltsége.

– Itt RB 001 irányítótorony. Adja meg a belépési kódját.

Den Bonrah utálta ezt a macerát a számítógéprendszerrel. Hiszen kilétét már eleve bizonyította az általa használt frekvencia.

– DB 001 – mondta.

– Leszállást engedélyezem.

– Várj még – állította le a groti vezérlőt az űrhajós, mielőtt az szétkapcsolta volna a vonalat.

– Tehetek még valamit önért? – kérdezte a géphang.

– Igen.

– Kérem, mondja el a kívánságait.

– Megsérült a hajóm, készítsék fel a szervizt a fogadására. Emellett kérek egy mentőhajót, ami levisz a felszínre.

– Rendben van, indítom. Elegendő készletekkel rendelkezik a következő húsz órára? Addig tart, amíg a segítség elindul és odaér.

– Igen, köszönöm.

– Sok szerencsét – mondta az irányítótorony, és megszakította a kapcsolatot.

Végre Den Bonrah is kinyújtóztathatta fáradt tagjait, és megengedhetett magának egy fürdőt. Ruháit a tisztítóba tette. A hercegnő a „vendégszobában” aludt, az ő kabinja mellett. Nem zavarta álmát. Törökülésben letelepedett a puha szőnyeggel borított padlóra, elkezdte meditációját.

Minden izma ellazult, fizikai érzékei eltompultak, ugyanakkor mentálisan kiteljesedett. Mint már annyiszor, ismét megpróbált kapcsolatba lépni ismeretlen mentoraival, ezúttal is sikertelenül. Aztán hirtelen elvesztette a kontrollt meditációja felett, színes kavargásban találta magát. Homályos foltok úsztak összevissza „látóterében”, és semmit nem tudott tenni ellenük. Érezte, hogy megszakíthatná a transzt, de kíváncsi volt, kialakul-e valami az előtte gomolygó káoszról.

Időérzéke mindig felmondta a szolgálatot ebben a megváltozott tudatállapotban, most sem tudta, mennyi idő telt el, és tulajdonképpen mikor „ugrottak be” képek a foltok helyett.

Tisztán látta a holofelvétel-szerű történéseket, amelyek azonban rendszertelen összevisszaságban követték egymást, minden összefüggés nélkül. Egyik pillanatban egy furcsa, ismeretlen bolygót látott, melynek hatalmas, visszataszító városaiban emberek nyüzsgöttek. Sokuk furcsa, csak a földön haladni képes járművekben utazott. Den Bonrah sejtette, ez valami eldugott, galaxiszéli, feltérképezetlen égitest lehet, de nem tudta, mi köze van neki hozzá. A következő képen már maga is az események aktív résztvevőjévé vált. Kezében egy kristálykard csillogott, mely minden csapásakor hideg, kékes fényben felizzott, és ő úgy érezte, mintha a fegyver a saját testrészévé válna. Ellenségeit csak homályos foltok jelezték, ő mégis mindig tudta, hova kell csapnia. Érezte a testét átjáró fáradtságot, mintha már órák óta küzdött volna a fogyni nem akaró ellenfelekkel. Egy pillanatban alábbhagyott a támadók lendülete, így alkalmat nyílt körülnézni. Mellette egy nála valamivel kisebb, ám erős testfelépítésű ember küzdött egy egyszerű fémkarddal. Hátuk mögött két nő reszketett a félelemtől, az egyik Narra Neonire Honret, a másikat nem ismerte. A harc kimenetelét sem tudhatta meg, mivel ismét váltott a kép. Egy sűrű esőerdő terült el előtte, mintha a fák lombjai fölül szemlélte volna a jelenetet. A távolban felszállt valami, ahogy közelebb ért, és kitisztult a kép, egy repülő csészعالj alakját öltötte magára.

Den Bonrah csodálkozott, ritkán fordultak elő ilyen repülő alkalmatosságok a galaxisban, bár néhány civilizáció esküdött rá. Mindazonáltal ezt a típust még ő sem ismerte, pedig rendelkezett némi ismerettel az űrhajók terén. Nem tudta, miért, de valahogy hihetetlenül ősiinek érezte. Ősibbnek, mint amióta az ismert rendszerek – akár még a bonton Birodalom is – fennálltak. Aztán, mintha valaki kizárta volna a „virtuális valóságból”, hirtelen magához tért.

Nagyon fáradtnak érezte magát, ennyire még sohasem merítette ki meditáció. Fáradtan végignyúlt az ágyon, és elaludt.

Frissen ébredt, mint akit feltöltöttek energiával. Ahogy az órára pillantott, megállapította, viszonylag hamar kipihente magát. Bekopogott a hercegnő szobájába, de nem kapott választ. Narra még nem pihente ki a menekülés fáradalmait, valamint a szülei és hazája elvesztése miatti sokk okozta fájdalmat. Den Bonrah megmosakodott, és már kitisztított ruháját felvéve a vezérlőbe sietett. Alig helyezkedett el a pilótaülésben, amikor a királyi sarj szólalt meg mögötte.

– Jó reggelt – mondta Narra. – Ha ugyan éppen reggel van.

– Jó reggelt, foglaljon helyet. A standard rendszer szerint délután kettő óra a pontos idő, a Groton fél négy körül járhat.

– Azt hittem, már közelebb vagyunk – jegyezte meg a hercegnő, amikor jobban szemügyre vette helyzetüket, és a távolban előttük csillogó kis fénypontot.

– Már le is kellett volna szállnunk, csak hogy a „jószerencsénk” másképp akarta.

– Mi történt már megint, Den? – kérdezte Narra sóhajtva.

- A tartalék áramkörök és energiasejtek nem bírták a terhelést.
- Akkor mi lesz velünk?
- Beszéltem az irányítótoronnyal. Elindítottak egy mentőhajót, aminek néhány órán belül ide kell érnie. Ha szerencsénk van, talán még hamarabb is.
- Levisznek minket?
- Igen, az űrhajómmal együtt. Milyen egyszerű példány! Ha nincsen, ott pusztultunk volna a ladori vesztégzárban.
- Nem sok hiányzott így sem – emlékeztette Narra.
- Igaz. A javítása eltart majd egy darabig.
- Addig hol húzzuk meg magunkat?
- Hm – gondolkodott el Den Bonrah. – A bátyám viskója, azt hiszem, megteszi.
- Bátyja? – csodálkozott el a hercegnő.
- Rabon. Ő az egyik vezető dlokoktermelő a Groton, hatalmas földjei és gyárai vannak.
- A dlokok az a gyümölcs, amit legtöbbször ételízesítőként használnak, ugye?
- Igen. Az ízét ki tudják vonni belőle, de gyümölcsként nem fogyasztható, mert nyersen mérgező. Bár vannak bizonyos igen költséges eljárások, amelyekkel a mérgek eltávolíthatók belőle, de ezután nagyon kevesen maradnak a galaxisban, akik meg tudják fizetni.
- Állítólag gyógyító hatása is van.
- Lehet benne valami, a Groton nem sok a beteg ember, és az átlagéletkor is viszonylag magas. Ez jó reklám a dlokoknak.
- És mi az a viskó, amire az előbb célzott?
- Rabonnak van egy általa szerénynek tartott kastélya nem messze a fővárostól, Grotahbanetól, saját űrkikötővel. Igaz, hogy nem nagy, de mindent megtalálunk ott, amire szükségünk lehet.
- Hajószervert is?
- Természetesen. Az egész kóceráj teljesen automatizált, csak a bátyám lakik benne. Az automata irányítótoronnyal beszéltem, az küldi a segítséget is.
- A bátyjával nem is beszélt?
- Nem foglalkozhat mindennel ő. Általában valahol üzleti úton tartózkodik, de ha szerencsénk van, otthon találjuk. Sok a kényelmes lakosztály a viskójában. Ő legalábbis szereti viskónak nevezni.
- Mondja, Den – szólta a hercegnő –, ebből él, hogy ilyen feladatokkal bízzák meg?
- Mire gondol?
- Hát, hogy megmenti a rászorulókat – például.

– Tény, hogy elfogadok fizetséget, hiszen nem sérthetek meg senkit, de abból nem tudnám fenntartani az űrhajót, főleg egy ilyen különleges példányt.

Szerencsére Rabon is annyira kedveli a bontonokat, mint a többi groti általában, és létrehozott egy titkos alapítványt, ami a birodalmuk ellen irányuló akciókat támogatja. Persze nem az értelmetlen vérengzést, hanem például az ilyen feladatokat. Annyi erőnk, sajnos, nincsen, hogy katonailag szembeszálljunk velük, bár gyakran tárgyalunk a független rendszerekkel, nemigen lehet őket meggyőzni, hogy csatlakozzanak. Annak persze örülnének, ha valaki megvédené őket, de hogy ezért tegyenek is valamit, azt már nem. A peremrendszerek meg azt mondják, odáig úgysem juthat el a hódítást. Én nem osztom ezt a véleményüket.

– Igaza van, a bontonok feltartóztathatatlanak tűnnek, és egyre erősebbek.

Már jó ideje beszélgettek, amikor a radar egy közeledő tárgyat jelzett a Grot irányából. A nagyított képen furcsa jármű bontakozott ki a kivetített virtuális térben.

– Ez meg micsoda? – kérdezte Narra a furcsa alakú űrhajóra mutatva.

– Ez Rabon egyik robotkompja. Azért ért ide ilyen lassan, mert csak A-grav hajtóművel szerelték fel. Ezeket pedig nem a gyorsaságra, hanem a teherbírásra kalibrálták, ezért lassú, ám egy tízszer akkora űrhajót is képes szállítani, mint saját maga. Ha jól megnézi – bár a meghibásodások miatt elég rossz minőségű a kép –, láthatja, hogy két szimmetrikus darabból tevődik össze. Ez a két hatalmas A-grav.

Mindegyiken van egy kis páncélozott kupola, ezek rejtik a robotvezérlőt. Nemsokára szabad szemmel is látható lesz. Ha ideér, ketté fog válni, két oldalát csak a számítógép vezérelte meghajtás kapcsolja össze. Rákapcsolódnak az űrhajóm oldalára, és levisznek minket.

– Ötletes találmány, ilyen mentőhajóról még nem hallottam.

– Egyedi rendelésre készült, mint az én gépem és Rabon valamennyi berendezése.

– Gazdag lehet a bátyja.

– Igen, a dlokokotermelés elég jó üzlet.

Már jól látták a mentőegységet, amely egyre lassulva közeledett hozzájuk. Kettévált, majd egy képzeletbeli tengely két oldalán szimmetrikusan mozogva megközelítette az űrhajót. Az A-gravok rátapadtak a sérült hajótestre, és lassan, óvatosan megindultak vele a Grot felé. Az idő cammogni látszott, és Narra úgy érezte, sohasem érnek oda, mégis elérték a bolygót, s szinte azonnal elnyelte őket a tömör felhőréteg. Ez az örök takaró azonban e tulajdonságától eltekintve összehasonlíthatatlan volt a Kradomahéval. Rabon Bonrah otthona a galaxis egyik – emberi szempontból – legegészségesebb levegőjével büszkélkedhetett.

– Ez a bolygó tényleg olyan, amilyennek leírják – jegyezte meg a hercegnő.

– Ezt most bóknak szánta vagy inkább sértésnek? – kérdezte Den Bonrah.

– Egyszerű megállapításnak. Hol van a leszállópálya?

– Az még eltart egy darabig, amíg odaérünk.

Már nagyon alacsonyan haladtak, amikor végre meg-megpillantották a talajt.

Kis magasságban most szerencsájukra elvékonyodott a felhőréteg, így átláttak rajta. Narra lehangolónak találta a látványt, de a Grottal kapcsolatos ellenérzését most nem nyilvánította ki. A nem túl messzi látóhatárig – nem a horizont, hanem a ködfal volt a választóvonal – csak vízenyős, mocsárszerű földeket látott, néhol szárazabbnak tűnő dombokkal. A terepet ritkásan elhelyezkedő fák borították, melyek gyér lombozata nagy, sárgás levelekből tevődött össze.

– Ezek a dlokotokültetvények? – kérdezte a hercegnő.

– Nevezhetjük ültetvényeknek is. Ezek nyújtanak megélhetést a Grot legtöbb lakosának. A klíma az emberlakta bolygók normáihoz viszonyítva nem a legkellemesebb, de ezt ellensúlyozza a magas életszínvonal.

– Miért mondta, hogy „nevezhetjük” ültetvénynek, nem az?

– Tulajdonképpen nem, betakarítási szempontból azonban ráerőltethetjük a meghatározást. Amióta ember telepedett a Grotra, mindig így nőttek. Satnyának látszanak, de így a legfinomabb a termésük. Próbálkoztak már azzal, hogy sűrűbbre ültetik a fákat, de azok kipusztultak, a néhány megmaradt növény gyümölcsének íze pedig megsavanyodott.

A távoli ködben fények sorozata bontakozott ki előttük.

– Az a leszállópálya? – kérdezte Narra.

– Igen, de csak Grotahbane űrkikötőjéé. Jóval azon túl fekszik maga a főváros, addig még helyi viszonylatban tiszta időben sem látnánk el.

Pár perc múlva már közvetlenül előttük villantak föl jelzőfények.

– Ez már az?

– Igen. Csak a kedvünkért világították ki, a mentőhajó anélkül is odatalálna.

– Meddig maradunk itt?

– Úgy kérdezi, mintha máris menni akarna. Higgye el nekem, nem fogja rosszul érezni magát, hacsak a fejébe nem veszi ezt a pletykát. Van itt a kastélyban minden. Uszoda, szauna, szépségszalon, erősítőterem, sportpályák, mozik és még számos más szórakozási lehetőség.

– Bocsásson meg Den, azt hiszem, még mindig a tegnapi események hatása alatt vagyok.

– Semmiség, megértem – mondta együttérzően a groti.

– Gazdag lehet a bátyja...

– Biztosan bent van a groti „nagy tűzben”. Tompa zökkenéssel értek talajt. A komp két része fölénk emelkedett, az A-gravok összekapcsolódtak, és a szerkezet jobbra elkanyarodva egy dokkban szállt le, ami a kastély szervizrészlegének része volt. Több kisebb jármű bontakozott ki a ködből, felénk tartottak. A szupererős kis vontatók az hozzájuk képest elég méretes űrhajó lábaihoz kapcsolódtak, megemelték a hatalmas testet – éppen csak annyira, hogy ne érintkezzék a leszállópálya betonjával –, hogy lassan bevontathassák a szerelőcsarnokba.

Megpillantották a palota főépületét, és Narrának tátva maradt a szája a csodálkozástól. A „viskó” alapvetően a gótikushoz hasonló stílusban épült, teletűzdelve számtalan naprendszer még több kultúrájának vonásaival, az egész mégis valami harmonikus egységet alkotott. Az építészek valódi, hófehér márvánnyal borították a falakat, de rózsaszín, bordó, halványzöld, kék, és piros berakások kimondottan művészivé tették. A díszes ablakkeretek például bíborszínűek voltak, az erkélyek korlátai a szegélyekkel zöldek és így tovább. Csak egyvalami hiányzott, hogy a kastély teljes szépségében tündökölhessen: a szikrázó napsütés. Erre azonban várhattak a Groton.

Elhaladtak a palota mellett, és a jóval mögötte terpeszkedő, szerényebb szervizsor felé tartottak. Az épületet látszólag terméskőből rakták, de ennek ellentmondott a tény, hogy dübörögve a földbe süllyed előttük a homlokzat jókora része.

– Den, ez az egész csodálatos – mondta Narra. – Egyszerűen nem találok rá szavakat.

– Örülök, hogy tetszik – felelte a Groti.

A megszokott lassú tempóban áthaladtak a gigantikus kapun, és a bejárat bezáródott mögöttük. A hipermodern javítócsarnok halvány vészvilágítását most elnyomták a felkapcsolódó reflektorok fényei. A vontatók letették az űrhajót, következő feladatukig helyükre vonultak, és az energiafeltöltő rendszerre kapcsolták magukat.

Den Bonrah nem zavarta meg a hercegnőt, aki teljesen elmerült a körülöttük kialakult nyüzsgés szemlélésében. Ajtók tucatjai nyíltak meg, a legkülönbözőbb, jól karbantartott robotok csillogó-villogó armadáját ontva a sérült jármű felé. Némelyek – főképp a koordinátorok – emberszabásúak voltak, de zömüket speciális célgépnak tervezték, ezért a legkevésbé sem hasonlítottak egyetlen létformára sem.

– Megérkeztünk – jegyezte meg a groti, amikor úgy ítélte meg, hogy a hercegnő túljutott az első benyomásokon.

– Ó igen, egészen belefeledkeztem a látványba. Elnézést.

– Ne kérjen folyton elnézést, ráérünk, és ön a vendégem. Pontosabban a vendégünk.

– Egyetlen ember sincs ebben a hatalmas komplexumban?

– Hát, csak mi vagyunk itt meg talán Rabon, ha nem éppen egy üzleti tárgyaláson tartózkodik. Minden teljesen automatizált. Meglepő?

– Kissé talán túlzott, nem? – kérdezte Narra. Közben kimentek a zsiliphez, és lesétáltak az egy előrelátó droid által odaállított lépcsőn. A lift már nem működött, Den Bonrah minden rendszert deaktivált.

– Nem hinném. Miért hozasson az ember alkalmazottakat, hogy olyan munkát végezzenek, amit egy robot is el tud végezni, ráadásul hatékonyabban, és bármikor.

– Most merre? – kérdezte Narra.

– Fáradjon utánam – mondta Den Bonrah.

Egy zárt ajtó felé mentek, amely semmiben sem különbözött a robotok szervizjáratainak kapuitól. Közeledtükre a műanyaglap halk surranással a falba csúszott, és a két utazó belépett egy helyiségbe, ami leginkább egy miniatűr metróállomásra hasonlított. Az emelt peron mellé kis utaskocsi állt be.

– Ezzel fogunk utazni?

– Igen, tetszik?

– Elbűvölő.

A „kocsi” mozdulatlanul lebegett a mágnespálya fölött. Ovális, elnyújtott alakja teljesen átlátszó, kristályüveg szerű műanyagból készült. A kis motorblokkot mesterminvű bronzutánczat faragvány takarta, ebből indák ágaztak el az ajtók felé, keretbe foglalva azokat. Odabenn négy kényelmes, bíborszín bársonnyal borított, arany hímzésekkel átszőtt ülés várta őket.

– Parancsoljon!

Den Bonrah intésére a jobboldali ajtó – ezen az oldalon álltak – felnyílt, és ők kényelmesen beszállhattak.

– Nagyon kényelmes – mondta Narra, amikor helyet foglalt az ülésben. – Képes volt a bátyja egy ilyen földalatti építtetni, hogy a kastély és a hangárok között járjon?

– Ugyan, annyira azért nincs oda az automatizációért. A birtokain lévő kisebb központokat köti össze ez a mágnesvasút. Elég nagyok a távolságok, és ez a leggyorsabb és legbiztonságosabb közlekedési rendszer.

A groti beütemezett néhány kódot az egyszerű vezérlőpanelen, mire a kocsi meglódult. Az ülésbe préselte testüket a gyorsulás, éppen annyira, hogy az érzés még ne okozzon kellemetlenséget.

Tágas csarnokba érkeztek. Pontosan attól a helytől, ahol megálltak, piros szőnyeg vezetett a kijárat felé.

– Jaj! – sikított fel Narra, amikor megmentőjének kellett elkapnia, ugyanis nem számított arra, hogy megindul lába alatt a talaj.

– Egy kis automatika – mosolygott Den Bonrah. – Rabon megadja a módját a vendégek fogadásának.

– Szólhatott volna.

– Bocsásson meg, elfelejtettem. Annyira megszoktam már, hogy nekem fel sem tűnik.

Az ajtó kinyílt előttük, a szőnyeg megállt.

– Van valami újabb meglepetése, vagy innen gyalog megyünk?

– Csak a liftig. Felmegyünk, és megnézzük, Rabon itthon van-e.

A liftet is a legkitűnőbb ízléssel rendezték be. Oldalain faliszőnyegek lógtak, párnázott bőr borította az ajtószárnyakat. Hamar felértek a harmadik emeletre, ahol kiléptek a folyosóra. Innen már nem volt messze a kastély tulajdonosának dolgozószobája.

Magas, jóképű férfi lépett ki az ajtón, aki a csaknem két méteres Den Bonrah fölé magasodott fél fejjel.

– Den! – mondta, és ölelésre tárta karját.

– Rabon! De régen láttalak!

– Légy üdvözölve itthon! De ki ez a bájos, elragadó, ifjú teremtés?

– Hadd mutassalak be a Lador hercegnőjének – mondta Den Bonrah. A hercegnő felé fordult. – Narra Neonire Honret, a bátyám, Rabon Bonrah.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Narra. – Gyönyörű a kastélya.

– Köszönöm – felelte Rabon, és megcsókolta a hercegnő felé nyújtott kezét. – Fáradjon beljebb!

Az étkezőben gazdagon terített mahagóni asztal várta őket – a szó véletlen egyezése, a Mahagón egy ezeröttszáz évvel ezelőtt elpusztult kis rendszer volt a galaxis belsejében, emiatt az onnan származó dolgok rendkívül magas értéket képviseltek. Az éjfékete, természetes fénnel csillogó fa valami ősi illatot árasztott magából, de ezt a jövevények inkább csak érzékelték, semmint érezték.

– Isten hozott mindenkit szerény hajlékomban e vacsorán – mondta Rabon, és leült az asztal végébe, kétoldalt pedig testvére és a hercegnő foglalt helyet.

– Ezt mind meg kell ennünk? – kérdezte Narra a roskadásig rakott asztalra pillantva.

– Csak válogasson, hercegnő. Biztosan talál ízlésének megfelelőt. A galaxis legjobb szakácsrobotja az enyém, nagyobb teljesítményű, mint egy kisebbfajta harci számítógép. Külön figyelmeztettem, hogy ladori étek is legyenek a menün.

– Ó, ez igazán kedves öntől. Tulajdonképpen farkaséhes vagyok...

– Ne fogja vissza magát, van minden bőven.

– Köszönöm.

Jól belakmároztak a fenséges vacsorából.

– Tényleg nincs itt más rajtunk kívül? – kérdezte a királyi sarj.

– Ha lenne, én lennék az első, aki megtudja – felelte Rabon. – A viskóm csak úgy hemzseg a biztonsági berendezésektől.

– Remélem, egy bontonostromot is kibír – jegyezte meg Den.

– Hát, azt még nem próbáltam, de nem is tenném szívesen.

– Mielőbb meg kell javítani a hajót, hogy ne sodorjuk veszélybe a Grotot. A bontonok lenyomozhatják, kié volt a hajó, és merre tartott. Bár ez beletelhet egy kis időbe, ismerve őket, én azt mondom, nem is foglalkoznak a közvetlen nyomozással, hanem szétküldenek egy rakás ügynököt a galaxisba. Szerencsénkre az is igénybe vesz néhány hetet, amíg így a nyomunkra bukkanhatnak, de ha nincs szerencsénk, akkor az első helyre kerülünk az átvizsgálandó rendszerek sorában.

– Ne fessük az ördögöt a falra! Hercegnő, ha megengedi, megmutatnám a lakosztályát.

Kis liftezés és gyaloglás után a vendégeknek fenntartott luxusszobák részéhez értek.

– Ebben a palotában minden elbűvölő – állapította meg Narra, amikor körülnézett a helyiségben.

– Semmi sem érhet az ön nyomába – bókkolt Rabon.

– Ó, köszönöm – nevetett a hercegnő. Pár pillanatra meg is feledkezett veszteségeiről a vendéglátónak köszönhetően.

– Itt mindent megtalál, amire szükséges lehet. Ha valami eszébe jutna, ott a hívógomb az ágya mellett, egy droid mindig a szolgálatára fog állni.

Narra elsírta magát.

– Mi a baj?

– Eszembe jutott Téna, a szolgálóm. A barátnőm volt. egészen a szívemhez nőtt. A Lador ostromakor veszítettem el.

– Bocsásson meg, sajnálom. Azt hiszem, jobb, ha magára hagyom.

– Köszönöm.

– Pihenje ki magát – búcsúzott Rabon, és becsukódott mögötte az ajtó. amikor elhagyta a lakosztályt...

A távoli planétához közeledő űrhajó kapitánya dühöngött.

– Fakezúek! – kiabálta. – Hogy kezelitek ezt a nyomorult gépet!? Mintha kavicsal játszadoznátok! Jó, hogy nem egy meteorfelhő kellős közepébe pottyantunk! A hipertér barbárjai vagytok! Hogyan téveszthettétek el ennyivel azt az istenverte bolygót?

Tulajdonképpen igaza volt. A Grot mindössze kicsiny pontnak látszott előttük, alig pislákoló csillagocskának tűnt.

– Munkára, mielőbb ott akarok lenni – mondta Ramlar Dagorrah, de amit gondolt, már nem fejezte ki hangosan. – „És minél előbb itthagyni ezt a rohadt bolygót.”

A rádiós megpróbált higgadtan szólni a korcs emberhez, akit legszívesebben helyben, pusztá kézzel széttépett volna.

– Gondolja, hogy észrevétlenül le tudunk szállni? – kérdezte.

– Zöldfülű! – kapta meg a magáét. – Nemrég a saját hadsereged lötte szarrá a védelmi rendszerüket, gondolod, hogy ilyen hamar kijavították?

– Ahogy gondolja, uram.

A bonton társaihoz hasonlóan alárendeltje volt a grotinak, és a belé nevelt fegyelem folytán ő is türtőztette magát. Egyszer mindennek eljön az ideje – gondolta.

Már csaknem az egész megfigyelőablakot eltakarta a Grot fényes korongja, amikor az ívelt pályán közeledő űrhajó „bedőlt”, és a bolygó gravitációs kútját kihasználva elhúzott az éjszakai oldal felé, hogy megkezdje a leereszkedést. Ramlar Dagorrah pontos koordinátákat adott, ő már ismerte a védelmen tátongó lyukakat, és a biztonságos leszállóhelyeket...

– Hogy az a delgazzi sajtevé bélféreg köpje meg! – a zaftos káromkodás egy alacsony, tömzsi lény szájából hangzott el, aki hajójának műszereit figyelte. Dwelncsnek hívták, és a Fwrtukcsról származott, ami egy kis nedvességtartalmú, mégsem sivatagos világ a galaxis belső felének szélén, nemrég foglalták el a bontonok. Szó, ami szó, éppen menekülőfélben volta barnás bőrszínű lény. Testét sárga foltok tarkították. Népe amiatt vált nevezetessé, hogy furcsa nyelvük szavait a legtöbb ismert kommunikációs formával ellentétben kizárólag ők tudták kimondani. Nem sokkal azután, hogy felvették a kapcsolatot a többi civilizációval, rájöttek, nekik kell megtanulniuk más nyelveket, s azóta jobbra megértették őket a galaxisban. Testfelépítésükre jellemző, hogy végtagjaik szinte átmenet nélkül „folytak” át törzsükbe, kezük és lábuk három-három ujjban végződött. Nagy, kicsit hosszúkas, fekete szemük jól látott infravörösben, és használhatónak bizonyult az úgynevezett látható fénytartományban is. Dwelncs testét bőréhez hasonló színű ruha fedte, figyelmét a műszerek által kiírt, egyre vadabb adatok kötötték le, minek következtében egyre idegesebb lett.

A másik ülésben az Oollea esőerdőkkel borított világáról származó Eenlao ült, aki emberszabású volt, az eltérést csak nyújtott tagjai és feje jelentették, valamint a testét borító, ritkás, de hosszú szálú, halványzöld színű szőr. Ülve is kétszer olyan magasnak látszott, mint Dwelncs, ráadásul jóval karcsúbb is volt, ami még szembetűnőbbé tette a különbséget. Végtagjai négy ujjban végződtek. Eenlao saját műszereit vizslatta, és ő is egyre idegesebb lett. Mintha a rázós menekülés nem lett volna éppen elég!

Az űrhajón csak a harmadik utas nem idegeskedett, őt még senki sem látta kicsit izgatottnak sem. A gépész pillanatnyilag nem tartózkodott a vezérlőben. Hívásából adódóan most neki akadt a legtöbb dolga. Hangos szisszenéssel kinyílt az ajtó, és belépett rajta. Négy ízeit lábának körmei hangosan kopogtak. Első pár lába, jobban mondva kezei között szerszámokat szorongatott. Ezek torából nyúltak ki, míg járólábai a potroh alól. Feje egy lapított lófejre emlékeztetett, de csak távolról. Fülei helyett kis érzékelőszarvacskák nőttek két oldalán, melyekkel nemcsak az emberi fül által érzékelhető, hanem kis mértékben az ultrahangokat is fel tudta fogni. Szája két oldalán egy-egy kisebb, érzékeny csáp volt, mellyel táplálékát megfoghatta. A hajón nem sok zsírozni való akadt, kékes színű kitinpáncélját most mégis sötét olajfoltok borították. A Szrdan bolygóról származott, és szülőhazájába a dolgok jelenlegi állása szerint nem térhetett vissza egyhamar. Szerencséjére két társa éppen nála tartózkodott azon az éjszakán, amikor az invázió megkezdődött. Az már személyes pechük volt, hogy miután a csata hevében nagy nehezen kivágták magukat a fojtogató ostromgyűrűből, a Fwrtukcsra mentek, ahol Dwelncs nagylelkűen felajánlotta hajlékát menedékként.

Nos, jóformán letelepedni sem jutott idejük, amikor egy másik bonton flotta a tömzsi lény hazáját szemelte ki célpontjául, ezért újfent menekülni kényszerültek. Ūrbenfutókká váltak. Szkorx zöngétlen, sziszegő hangon beszélt, enyhén pöszének hatott.

– Szemmit szem tutok tenni – mondta.

– Hogy állunk? – kérdezte pergő nyelvvel Dwelncks. Hadart, hiszen közös nyelvük jóval lágyabb volt a fwrtukcsinál.

– Nem huszzuk már szokáik.

Eenlao kapcsolódott a beszélgetésbe. Hazájának dallamos nyelve rányomta bélyegét beszédére, szinte zenének hatott kérdése.

– Kétmillió mérföldet meg tudunk tenni?

– Nem – jött Szkorx rövid, tömör válasza. Kétkedésnek esélyt sem hagyott.

– Akkor mennyit?

– Lekfejepp hétszászeszet.

– A többit kibírjuk a mentőkabinban?

– Iken.

A pár pillanatra rájuk telepedő csendet szinte nem is volt idejük észrevenni. Dwelncks hatalmas szemei, ha lehet, még jobban elkerekedtek, és a kis lény felkiáltott.

– Veszélyesen emelkedik a sugárzás! Eenlao a műszereire pillantott.

– Tíz percen belül el kell hagynunk a hajót.

Szkorx rögtön cselekedett, szerszámaint a padlóra ejtve hat lábon elszaladt. A tizedik másodperc már a fémkapszula belsejében találta. Társai nem pakolták be előre kevés holmijukat, nekik még három perc kellett, mire odaértek.

– Zsilip? – kérdezte Dwelncks.

– Zárom, űrre nyitom – felelte Eenlao.

– Indulás.

Mozdulni sem bírtak, amikor a vészindító torpedóként kilőtte a mentőkabint. Nem is látták, amikor a hátuk mögött hagyott, becsapódásnyomokkal borított, ósdi űrhajó sérült, megszaladt reaktorával együtt felrobbant.

Eenlao a műszerfalon babrált.

– Mit csinálsz? – kérdezte Szkorx.

– Beállítom a hajtóműveket, hogy arra a pályára vigyék a kapszulát, amit még az űrhajón kiszámítottam, csak leküldeni nem volt már időm a számítógépünkbe.

– Alig van üzemanyagkészletünk – sópánkodott Dwelncks.

– Pontosan ki fogom használni.

– Az egészet?

– Természetesen.

– Csak sikerüljön – sóhajtott a tömzsi lény. Saját nyelvén megeresztett egy szitkot, amit társai nem értettek, de sejtették, hogy az elmúlt napok eseményei ihlették. A navigátort sem dicsőítette. – Ott döglünk meg, ahol találunk egy bolygót, mert leszállni már nem tudunk – tette hozzá.

– Végighallgatnál?

– Mondd – legyintett megadóan Dwelncks.

– Még a hajó megboldogult számítógépében leltem fel egy bolygót a környéken, amitől már csak néhány százezer mérföld választ el minket...

– Remélem, egyenesen valamelyik bonton flotta karjaiba futunk.

Tévedsz. Erre nem járnak bontonok.

– Mitől vagy ebben olyan biztos?

– A vészugrás után a bonton Birodalom belső határán túl léptünk ki a hipertérből, csak nem volt alkalmam ezt tudatni is veletek.

– Pontosabban is meghatározod?

– Persze, ha nem szólsz egyfolytában közbe. A Grotra megyünk.

Dwelncks, ha lehet, még jobban lelombozódott.

– Világéletemben arra vágytam, hogy egyszer eljussak a Grotra!

– Inkább örülj, hogy megmenekültünk!

– A Grot csak akkor lehetne pocsékabb hely – folytatta a száraz, forró éghajlathoz szokott örök elégedetlenkedő –, ha bontonok lennének rajta.

Szkorx megunta a fwrtukcsi állandó nyavalygását.

– Szokkal töpp, jófal pocsékapp hely fan a kalaxispan! Nésszétek! – mutatott a sárgás korongra, amely felé gyorsan közeledtek.

– A Grot – mondta Eenlao. Dwelncks megcsóválta a fejét, lemondóan legyintett, és nem szólt semmit.

A planéta egyre terebélyesebbnek látszott, „alulról” közelítettek felé, és úgy érezték, az égitest menten szétlapítja őket. Nem estek pánikba, elvégre tapasztalt űrhajósok voltak, ismerték ezt az érzést. Az automatika megfordította a mentőkabin testét hosszanti tengelye körül, így a Grot most alájuk került. Vezérsíkok bújtak elő a kapszula oldalaiból és tetejéből, ahogy a légkörbe értek. Csaknem teljesen megkerülték a bolygót, mire kibukkantak a felhők alól. Sebességük eddigre már jelentősen csökkent. Mindössze néhány száz láb magasságban jártak, amikor egy bonton űrhajó felett repültek el. Annyit tudtak megállapítani, hogy egy nyomorék ember vezeti a kis csapatot, akik éppen három bumfordi kinézetű harci siklóba pakolták felszerelésüket.

- Szóval nincsenek itt bontonok – jegyezte meg Dwelncs.
 - Nem lenne szabad itt lenniük! – tiltakozott Eenlao.
 - Sok hely van a világon, amire ez érvényes, mégis ott vannak.
 - De hát kifelé terjeszkednek! Nem tudom, mit keresnek itt.
- Szkorx tartotta magát a mondáshoz: ritkán szólj, de bölcset.
- Mifel töppet nem láttunk, falószínűlek esz ety elsziketelt csoport, falamilyen titkos megpisztatással.
 - Szóval most megláttak minket, és mi is a célpontjukká váltunk, nehogy figyelmeztethessünk valakit – állapította meg Dwelncs.
 - Nem hinném – vetette ellen Eenlao. – A Grot adatait ismerve nyolcvanhét százalék az esélyünk arra, hogy egy mocsárban landolunk, ami elnyeli a hajót, mire egyáltalán a nyomunkba érnének.
 - Jaj, de jó! – örült Dwelncs. – Megmenekültünk! Nem kaptak el sem a Szrdanon, sem a Fwrukcsón, elmenekültünk egy megszaladt hajtóművű, ronccsá lőtt úrhajóról, és az egész hűhó csak arra volt jó, hogy elnyeljen minket egy mocsár egy istenverte bolygón! Mindig ilyen hősi halált képzeltem magamnak! Hogy én milyen szerencsés vagyok!
 - Nyugodj már meg! – csitította az oolleai. – Azt nem mondtam, hogy mi is odaveszünk. Valamivel azért könnyebbek vagyunk, mint a komp. A talaj süppedős lesz, de elbír minket.
 - És ennek mekkora a valószínűsége?
 - Kilencvenegy százalék.
 - Akkor lehet, hogy megússzuk?
 - Ha csak el nem kapnak a bontonok – bosszantotta Eenlao Dwelncset. – Vagy meg nem rohadunk egy bűzös mocsár kellős közepén.
- Kacsázva csúszott tovább a mentőkabin, amikor földet értek, letarolva néhány fát is, majd csúszás következett, míg végül Eenlao jóslata szerint megállapodtak egy mocsár közepén. A mentőkabin rögtön bugyborékolva süllyedni kezdett. Utasai szerencséjükre valamivel gyorsabbak voltak, mint az ingovány szívóereje, jól megpakolva kimásztak a kapszula tetejére. Aztán óvatosan lemásztak, nehogy a jármű nyomában keletkező lyuk legyen a végzetük. Lépteik nyomán besüppedt a talaj, de megbírta őket. A fák tövében meg-megpihentek, így haladtak egy kisebb domb felé, ami lassan bontakozott ki előttük a ködből. Hátuk mögül hangos cuppanást hallottak.
- Ennyit a mentőkabinról – mondta Dwelncs. – Most hová megyünk?
 - Arra a dombra – mutatott előre Eenlao. – Ott majd előveszem a kis komputert, amibe még a hajón lehívtam a Grot térképét, és megnézzük, melyik település van hozzánk a legközelebb. Rádióon nem hívhatunk segítséget, mert azt a bontonok is lehallgathatnák.

– Ez igaz. Biztosan most is a rádiókat figyelik, mert ők is rájöttek, hogy a nyomainkat nem fogják megtalálni.

– Inkább a talajra figyeljünk, beszélgetni ráérünk utána is.

Nem jártak már messze az emelkedőtől, amikor Eenlao hirtelen süllyedni kezdett.

– Szkorx, segíts! – kiáltotta Dwelncks, és együttes erővel kirángatták a süppedősebb részből az ijedt oolleait, akit már derékig elnyelt a mocsár.

– Kösz – mondta barátainak, amikor újra talpon volt. Nadrágját sár borította, igyekezett valamennyire megtisztítani, több-kevesebb sikerrel.

Különösebb baj nélkül elérték a dombot, felkapaszkodtak az emelkedőn és letelepedtek. Helyük jó fedezéknek bizonyult, a környező terepet még beláthatták, de őket már jótékonyan eltakarta a felfelé rohamosan sűrűsödő köd.

– Na nézzük, merre indulhatnánk tovább – mondta Eenlao. – Van egy kisebb város úgy harminc mérföldnyire északra, de egy tízmérföldes szakaszon az ingovány talaja olyan laza, hogy nem tudunk átkelni rajta. Keletre fekszik innen negyven mérföldre Grotahbane, a főváros. Én ezt javasolnám. A nehézségeket is beleszámítva két-három nap alatt odaérhetünk.

– Milyen nehézségekre gondolsz? – kérdezte Dwelncks.

– Hát, hogy is mondjam, van egy-két kellemetlen létforma ezen a bolygón, de szerencsére ritkán találkozhat velük az ember, mert mindegyiknek elég nagy vadászterületre van szüksége.

Turbinák sívítását hallották a távolból, és a hang egyre erősebb lett.

– Légsikló – állapította meg Dwelncks.

– Bontonok? – kérdezte Eenlao.

– Lehet – mondta Szkorx –, pár aszok nem püszkélkethetnek ilyen finom hankkal. Ha aszok is, csak ety sziklófal jönnek.

– Azt hiszem, mindjárt kiderül.

Behúzódtak a ritkás bokrok fedezékébe, és rövidesen meglátták az egyre lassabban közeledő járművet. Aranyozott borítása és a bronzutánzatú díszítések még a ködben is meg-megcsillantak. Ezüstszín droid vezette.

– Ez nem bonton – suttogta Eenlao.

– Látom. Az egész bonton Birodalomnak nincsen annyi esztétikai érzéke, hogy egy ilyen járgánynak akár csak a kormányát is megtervezze – mondta Dwelncks.

– Nem is láttad a kormányát!

– Csak elképzeltem.

A sikló megállt a domb tövében, a robot körülnézett. Nem láthatta a hajótörötteket, mert gyorsan megérintett néhány kapcsolót a műszerfalán. Meglehetősen emberi gesztussal bólintott, majd egy droidtól egyáltalán nem elvárható mozdulattal kecsesen kiugrott a járműből. Fűtyörészve megindult felfelé a domboldalon.

– Gyertek elő – mondta.

A három idegen tanácstalanul egymásra nézett. Ilyet sem láttak még.

– Észleltük a mentőkabinotok lezuhanását, azért jöttem, hogy biztonságos helyre vigyelek benneteket.

Dwelncs, Szkorx, és Eenlao előbújtak.

– Á, itt a díszes legénység – örvendezett a robot. – Isten hozott benneteket a világegyetem legnagyobb bolygóján!

– Jártál már máshol? – kérdezte gyanakodva Dwelncs.

– Nem.

– Akkor honnan tudod, hogy ez a legnagyobb bolygó?

– Itt tökéletesen megfelel. Teljes ellátás, egész nap szerviz, rengeteg szórakozási lehetőség, miegymás.

A három menekült eltűnődött, vajon milyen szórakozási lehetőségeket találhat magának egy droid. Kezdték azt hinni, hogy programozójának eggyel több kereke akadt a szokásosnál.

– Értjük – mondta Eenlao, leállítva a fwrtukcsiból kitörni készülő visszavágást, ami valószínűleg végeláthatatlan vitát indított volna kettejük között.

– Ha volnátok szívesek követni, elkalauzolnának benneteket – mondta a robot, és ismét ajtónyitás nélkül pattant vissza a nyitott sikló fedélzetére. – Hoppá – kiáltott, amikor az ülésbe huppant. – Mire vártok?

Eenlao felsegítette társait, majd ő maga is helyet foglalt. Szkorx miatt elég szűkösen voltak a négyszemélyes járművön, de hát most az volt a legfontosabb, hogy megmenekültek. Rövidesen már kezdték sejteni, mi lehet a robot egyik kedvenc szórakozása.

– Ollé, és rajt! – kiáltotta a droid, és beletaposott a gázba. Eenlaonak kellett elkapnia Dwelncset, hogy az ki ne essen a hirtelen gyorsulás miatt.

– Elfelejtettem mondani, kapcsoljátok be az öveket – folytatta megmentőjük. Nem vette le lábát a gázpedálról, úgy szalamoszott az egyre sűrűbbnek látszó dlokokfák között. Utasai néha már azt hitték, felkenődnek valamelyik törzsre, de a robot az utolsó utáni pillanatban mégis elkerülte őket.

– Elárulnád, ki vagy? – kérdezte Dwelncs, amikor magához tért az indulás okozta ijedtségből.

A következő esemény egy pillanat alatt játszódott le.

– Én vagyok a... a fenébe, egy dwongoth! – kiáltott fel a robot, combjának oldalán kipattant egy fedél, és egy sugárpisztolyt pattintott ki az automatika. A droid elkapta a fegyvert – már csak egy kézzel markolta a kormányt –, és oldalra lőtt, ahol meglátta a kutyaszerű bestiát. Utasai a nagy sebesség mellett azért még látták, hogy pontosan a homloka közepén találta el. Az állat azonnal kimúlt.

– Ezek a dögök mindig megtámadják a betakarítókat, aztán éjt nappallá téve dolgozhatunk, amíg kijavítjuk őket. Az emberek szerencsésebbek, nekik van védőőrizetük.

Felemelte a pisztolyt, ráfújt a csövére, majd a fegyvert az ujján megpörgetve visszapattintotta a helyére.

– Szóval – folytatta –, én afféle udvarmester vagyok Rabon Bonrah birtokán, távollétében felelek a dolgok menetéért. Egyébként Profinak hívnak.

– Gondolhattam volna – morgott Dwelncks.

– Ki az a Rabon Bonrah? – kérdezte Eenlao.

– Hát ő az én gazdám. De ha arra vagy kíváncsi, hogy mivel foglalkozik, elárulhatom, hogy ő az egyik legnagyobb dlokoktermelő és -feldolgozó hálózat tulajdonosa a Groton. Persze, számtalan egyéb dologgal is foglalkozik, de ez a leglényegesebb.

Még mindig örült tempóban száguldottak, de Profit ez egyáltalán nem zavarta a társalgásban.

– Nemsokára megérkezünk.

Már látták a szervizépületet, de elszáguldottak mellette, egyenesen a kastély felé. A három hajótörött nem akart hinni a szemének, amikor meglátta az építményt.

– Csodálatos – mondta Eenlao.

– Nem rossz kis vityilló – ezt persze Dwelncks állapította meg.

– Ennek a Latoron lenne a helye – tette hozzá Szkorx.

– Mondtam, hogy ez a világ legnagyobb helye – büszkélkedett Profi, és éles kanyart véve megkerülte a palotát. Nyugodtan megállhatott volna a főbejárat előtt, de ő, amikor felhajtott a terméskövekből rakott rámpán, megfaroltatta a siklót. – Megérkeztünk. Rabon Bonrah vár benneteket. Kövessetek.

Rádiójelekkel leadta a kódot – társai ebből semmit sem vettek észre –, és a széles, faragott kapu kitárult előttük. Hatalmas fogadócsarnokba értek, miután áthaladtak a rövidebb portán. Szürke márványon lépkedtek.

– Itt szoktuk a bálokat rendezni – mondta Profi. – Higgyétek el, olyankor kicsinek tűnik.

A boltívek tartotta mennyezetet freskók borították, hatalmas kristálycsillárok lógtak róla alá. Mindegyik kép egy-egy furcsa, idegen világot ábrázolt azok élőlényeivel, a róluk vett pillanatképpel. Csak néhány égő világított, ezért a teremre viszonylagos félhomály borult. A falakat – ahol nem emelkedtek két ember magas kristályablakok – kézi szövésű faliszőnyegek borították. Mindegyik más volt, mégis kellemes harmóniát alkottak egymással és a teremmel.

A terem végében kisebb ajtó nyílt, mely egy folyosóra vezetett. Liften mentek föl a fogadóterembe, ahol két megtermett férfi – a magasabb valamivel karcsúbb a másiknál – és egy emberi szemmel nézve gyönyörű nő fogasztotta éppen reggelijét.

– Uram – mondta a robot, és köhintett(!). – Meghoztam vendégeinket.

– Legyenek üdvözölve – fordult az érkezők felé Rabon Bonrah, és felállt, hogy üdvözölje őket. – Rabon Bonrah vagyok, ez itt az öcsém, Den, a hölgy pedig Narra Neonire Honret, a Lador trónörököse.

– Dwelncks vagyok a Fwrtukcsról, a barátaim pedig a szrdani Szkorx, és az Oollea világról származó Eenlao.

– Foglaljanak helyet az asztalomnál. Szkorx, bocsásson meg, de az ön számára nem szolgálhatok ülőhellyel.

A szrdaniak már megszokták, hogy a galaxist ember típusú lények rendezték be ember típusú lények számára.

– Nem tesz szemmit, általában állni szoktam.

– Elmondják a történetüket? – kérdezte Rabon Bonrah.

– Persze, ha érdekli – mondta Dwelncks. Profi – gazdája jelenlétében – nagyon diszkréten viselkedett, az ajtó mellett állt, és egy szót sem szólt. A fwrtukcsi töviről hegyire elbeszélte kálváriájuk történetét.

– Tíz bontont mondtál, három siklóval, ugye? – kérdezte Den Bonrah, amikor a tömzsi humanoid mondókája végére ért.

– Igen, plusz a vezetőjük.

– Hogy nézett ki?

– Hát, ha szabad így fogalmaznom, leginkább egy ocsmány féreghez hasonlítanám. Valahogy lerítt róla, nem csak azért, mert a bontonokkal volt. Úgy tűnt, ő dirigál a szürkéknek. Púposnak látszott.

– Ő az – mondta undorodva Den Bonrah.

– Kicsoda?

– Dagorrah – a hangsúly elmondta, mit gondol az illetőről Den.

– Az ki?

– Egy utolsó áruló. Elősegített egy kegyetlen merényletet, melynek során a bontonok a Grot védelmi rendszerét is szétzúzták. Beállt a bonton hadseregbe, és már nem is tudom, milyen magas pozícióba küzdötte fel magát. Látja, Narra – fordult a hercegnőhöz –, már keresik magát. Tényleg gyorsan el kell tűnnünk innen.

– Még eltart egy darabig, hogy az űrhajódat megjavítsák – hangzott Rabon ellenvetése.

– Elég baj.

– Már megbocsáss, de nem én lövtem tönkre, és tettem csaknem teljesen használhatatlanná.

– Sajnos nem volt más választásom. Úgy látszik, meg kell küzdenem a bontonokkal.

– Mikor kezdjük? – kérdezte mohón Dwelncks, és felcsillant a szeme.

– Azért most rögtön nem. Eltart egy ideig, amíg Dagorrah kinyomozza, hogy idehoztam Narrát. Ráérünk akkor lépni.

Den Bonrah tévedett. Az űrkikötők vándor népe között mindig akadtak, akik némi pénzért cserében információkkal tudtak szolgálni. A vendégek jóformán ki sem pihenhették magukat, a riasztórendszer másnap déltájban jelzett. Rabon mindenkét a dolgozószobájába kéretett. Dent kivéve elcsodálkoztak, amikor meglátták a helyiséget szinte teljesen elfoglaló műszerpultot, ami egy közepes űrnaszádnak is becsületére válhatott volna.

A képernyők a birtok különböző részeiről közvetített képeket mutatták. Az egyiken mozgás látszott. Tíz, álcázó szerelést viselő bonton kommandós és egy csuklyás, vízhatlan köpenybe burkolózott nyomorék tartott leplezetlenül a kastély felé. Siklóikat nemrég hagyták el, még látszottak az álcahálóval letakart járművek egy infravörös képen, nem sokkal mögöttük. Meg sem próbáltak elrejtőzni, mivel azt hitték, ilyen távolságból senki sem veszi észre őket.

Nem tudhatták, hogy néhány dlokotoklevél nem igazi, hanem egy-egy jól elrejtett biztonsági kamerát álcáz.

– Lőjük szét a hátsójukat! – mondta izgatottan Dwelncks.

– Nyugi – szólt rá Eenlao. – Ráérünk.

– Talán kölcsönvehetnénk a siklóikat – mondta Rabon.

– Nem rossz ötlet – nyugtázta Den Bonrah. – Gyertek!

Profi nem vállalta a fuvart, esze ágában sem volt szétlövetni brilliáns áramköreit – ő legalábbis valahogy így fogalmazott. Mindazonáltal az ő vezetési stílusa és Den Bonrahé között a három hajótörött nem sok eltérést fedezett fel. Kíváncsiak voltak, hogyan lő le menet közben egy dwongotht a groti, de eggyel sem találkoztak. Nagy kerülőt tettek, hogy ne vegyék észre őket a bontonok.

Den Bonrah a kommandósokétól nagyjából ötven méterre állította le a járművet. Az álcázás olyan jól sikerült, hogy még innen sem látták a bontonok három harci siklóját. Ennyi idő elteltével már az infravörös sem jelezte volna, védelmi berendezéseiknek köszönhetően, amelyek gyorsan a környezet hőmérsékletére hűtötték a gépeket. Csak az első öt perc volt veszélyes, de Dagorrah magabiztosan irányította embereit. Nem ismerte a birtok védelmi rendszerét.

– Ájlatok mek – mondta Szkorx. – Nekem esz tyanúsz.

– Mire gondolsz? – kérdezte Dwelncs.

– Mintyárt meklátot.

A szrdani egy kis műszert húzott elő köpenye zsebéből, melynek képernyőjén színes csíkok futottak át, majd a kis számítógép mesterséges színekkel kirajzolta a bonton siklók elhelyezkedését. Ez önmagában nem lett volna baj, de a járművek köré feszülő, piros vonalháló veszélyt jelzett.

– Olyasmi, mint amit a Lador köré feszítettek – jegyezte meg Den Bonrah.

– Szófal mekcsinálták natyban isz – mondta Szkorx.

– Igen. Tudunk ezzel valamit csinálni? Mivel belülről most nem feszíthetjük szét.

– Láttam már ilyet a Szrtanon, mielőtt a pontonok lerohanták volna, eszéért összeeszkáptam ety kis szerkentyűt a hatásztalanítászára. Esz asz.

Szkorx most egy kis bogarat vett elő, legalábbis a tárgy úgy nézett ki. Beállított néhány paramétert a számítógépen, és a robotbogár elrepült, hogy kicsivel a háló előtt megálljon. Itt örült táncba kezdett, nem is tudták szemmel követni.

– Most mit csinál? – kérdezte Den Bonrah.

– Ráhankolótik asz enerkiháló frekfenciájára, különpen nem tutna a szálak között átrepülni. Rentkífül tyorsz mikroprocesszort építettem pele, te mék nem folt alkalmam műkötesz köszben kiprópálni. Ha szerencsénk fan, átpújik egy részen, onnan már táfirányítással veszerlem, ész kikapcsolom fele a kenerátort.

Társai nehezen, de végül is megértették, amit mondani akart.

– Zseniális – mondta Den Bonrah.

– Meg kellene csinálnod nagyban – javasolta Dwelncs –, és jó pénzért eladnod.

– Csak az a baj – így Eenlao –, hogy az a „kis bogár” is nagyobb lenne, és nem hinném, hogy a bonton cirkálókön nyitva hagynának ablakot, hogy berepülhessen.

– Hát igen, eszerekre asz akatályokra már én isz gontoltam. – Szkorx a kis szerkezet parányi kamerája által közvetített kép segítségével megkereste a pajzsgenerátort, és a manipulátorokkal kikapcsolta, majd visszahozta a robotot, ami most már akadálytalanul repült a zsebébe. Átváltott a kép, és az energiahálónak már nyoma sem volt.

– Ennyi – mondta Szkorx.

– Akkor pakoljunk be, és keressük meg a kommandót – javasolta Dwelncs.

– Én inkább csendben közelíteném meg őket, nem hiszem, hogy csak úgy hagynák magukat lemészárolni – ellenkezett Den Bonrah.

Ebben a pillanatban lövés csapódott be a sikló testébe, közvetlenül a férfi feje mellett.

– Fedezékbe! – kiáltotta.

Valamennyien a földre vetették magukat. Szépen belesétáltak a bontonok csapdájába. Szkorx igyekezett minél jobban a talaj síkjába olvadni. Dwelncs szétlőtte a katonai siklók egyikének bezárt ajtaját, feltépte, és beugrott rajta. A kódokkal nem tudott mit kezdeni, pedig szeretne volna, ha az erős jármű fedezékében indulhat támadásra. Remélte, hogy a bontonok nem indítják be távirányítóval az önmegsemmisítési mechanizmust. Ez nekik sem alhatott érdekükben.

Egy percre abbamaradt a zárótűz, és egy hörgő hang szólalt meg a fák fedezékéből.

– Adjátok meg magatokat! – Den Bonrah felismerte Ramlar Dagorrah hangját.

Nem válaszoltak, mire a bontonok ismét tüzet nyitottak rájuk. Fémtörmelék záporozott a nyakukba, de nem esett komolyabb bajuk. Den Bonrah megpróbált felemelkedni és viszonzni a lövéseket, de hamarosan belátta ennek eredménytelenségét. Nem emelhette fel a fejét anélkül, hogy azt kockáztatná, eltalálják.

– Most mi a fenét csinálunk? – kérdezte Eenlao.

– Szkorx, fedezlek – mondta Den Bonrah a rovarlányhoz fordulva. – Próbálj meg bemászni és segíteni Dwelncsnek feltörni a biztonsági rendszert. Rajta!

A groti felemelte kezét, és vaktában lövöldözni kezdett. Semmit sem talált el, viszont a bontonok annyi időre visszahúzódtak a fák mögé, hogy Szkorx beprésselhesse magát Dwelncs mellé.

– Most szedd elő minden tudásod – mondta izgatottan a fwrtukcsi.

– Ityekszem, pár nem tudom, mit tehetnék. – Szkorx ismerte a bonton szabványok szakmájával kapcsolatos vonatkozásait, ezért az átalakított dugók segítségével rá tudott csatlakozni a siklót vezérlő számítógépre. A biztonsági kóddal azonban egyelőre nem boldogult.

– Ety ekész munkaállomáshoz kellett volna hoznom! – sóhajtott.

– Mi lesz, megadjátok magatokat? – kiabálta Dagorrah.

– Mit akarsz?

– Á, Den Bonrah, milyen jó, hogy ismét összefutottunk!

– Nem osztom a véleményedet – replikázott a másik groti.

– Megértem, mivelhogy időközben kissé módosultak az erőviszonyok.

– Nem mersz megküzdeni velem, mint harcos a harcossal, igaz?

– Miért tenném? Lehet, hogy legyőznék, lehet, hogy nem. Nem szeretem a felesleges kockázatot.

Den Bonrah nem válaszolt, ismerte a púpost.

– Na, mi lesz?

Ekkor váratlanul feldübörgött a harci sikló, amelyikben Dwelncks és Szkorx tartózkodott. Kilőttek előre, miáltal társaik fedezék nélkül maradtak. Den Bonrah és Eenlao rögtön a másik két jármű közé ugrott, de nem lőttek rájuk, a bontonok annyira meglepődtek. Hárman közülük megpróbálták félreugrani a dobhártyarepesztő zajjal feléjük robogó sikló elől, nem sok sikerrel. Egyiküket telibe kapta a jármű hegyes orra – amelyet éppen akadályok szétzúzására találtak ki –, a másikat fejbe kólintotta a jobb oldali hajtómű. A harmadik a derekán sérült meg, ahogy a siklóhoz súrlódott, és ez harcképtelenné tette a lényt. Még egy fél másodpercig élt, az ajtón kihajoló Dwelncks ugyanis lelőtte, akárcsak társát, aki megpróbált felugrani a járműre. Eenlao és Den Bonrah éltek az alkalommal, ők is tűz alá vették a kommandósokat. Eenlao bal vállát eltalálta egy lövés, hátralökte a lényt, de az oolalai rögtön fel is pattant, mellbe löve merénylőjét. Dagorrah eltalálta a sikló hajtóművét, az megperdült, utasai kirepültek belőle, és mozdulatlanul elterültek a sáros földön. A jármű nekicsapódott egy fának, ami lefékezte lendületét. Az oldalra forduló test maga alá temette a púpost. Den Bonrah és Eenlao eddigre már végeztek a maradék négy bontonnal, és elindultak megnézni, mi történt társaikkal...

VI.FEJEZET: A SORS JÁTÉKAI

Melanie-t még soha nem hipnotizálták, de sejtette, hogy az érzés hasonló lehet. Kényelmesen ült Smith mellett a kanapén, de ez az érzés hamarosan elenyészett belőle. Megszűnt körülötte létezni a világ, akárcsak időérzéke. Lehet, hogy fél perc telt el, talán egy egész nap. de már ezek a fogalmak is értelmüket veszítették. Emlékek peregtek át az agyán, felrúgva minden időrendet. Egyetemi évek, egy nagy szerelem és egy nagy csalódás, majd kis gyermekként szaladgált kertjük füves udvarán, utána a megaláztatások, melyeket később el kellett viselnie. Újra átélte azokat az érzéseket, képzeletben sírt. Először a fájdalomtól, majd pedig a megkönnyebbüléstől. Mintha nem dolgozta volna fel eddig ezeket az emlékeket – valószínűleg így volt –, az elfojtászelepeket valaki most felnyitotta. A lány ebben nem volt biztos, de valami mérhetetlen, mégis jóindulatú hatalmat érzett feléje áradni a... honnan? – nem tudta meghatározni. Elemi erővel szakadtak fel benne érzései, eddig nem hitte, hogy ez ilyen intenzíven lehetséges. Az érzelmek kavargó árja lassan eltűnt, de nem ürességet, hanem megnyugvást, teljességet hagyott maga után. Úgy érezte, magához tudná ölelni az egész világegyetemet, annak minden gondjával, bánatával, szenvedésével, de örömeivel, boldogságával is, mintha ő lett volna maga az univerzum. Mielőtt eltűnődhetett volna azon, mi is történik vele, valami ismét másra irányította figyelmét. Már másképpen gondolkodott, készen arra, hogy befogadjon minden információt, amit előzőleg elutasított volna. Képesnek érezte magát arra, hogy eldöntse valamiről, igaz-e vagy sem, mintha valami belső hang megszúgta volna neki. Várt valamire. Nem tudta, mire, csak annyit, hogy türelmesen várnia kell, amíg elérkezik. Aztán szürke kavargás támadt előtte, és rossz előérzete támadt...

David Smith már várta a két nappal ezelőtti estén megismert érzést. Ami jött, az azonban sokkal erősebb volt. A „szélviharral” szemben nagyjából annyi esélye lehetett, mint törött lábú békának a felé guruló úthenger ellen. Mintha fejbe kólintották volna, úgy zuhant a sötétségbe, magával húzta a fekete örvény. Úgy érezte, elnyeli a mérhetetlen óceán, nem kapott levegőt, mégsem fulladt meg. Ki tudja, mióta tarthatott már ez az állapot, mikor hirtelen friss levegőt érzett, de még mindig nem látott semmit. Kellemes fuvallat járta át testét, szó szerint, ellazította minden porcikáját. Hanyatt feküdt valami kellemesen puhán, de nem tudott megmozdulni. Vidám gyermekacajthallott maga körül, valahogy a gyermekkorát idézte. Felvillant előtte diplomaosztójának képe, aztán a középiskolás haverokkal volt egy buliban, még egy kép: egy csúnyácska lány, akivel azt az éjszakát töltötte – a terem takarításával. Leperegtek előtte a kommandós évek eseményei a különleges egységnél, így visszagondolva tűnt csak fel neki, milyen sokszor került életveszélyes helyzetekbe. Akkoriban futószalagon történtek az események, forrongott a világ.

Konfliktusok Közép-Amerikában, Kelet-Európában, Afrikában és Ázsiában, fegyveres harcok a kábítószer-kereskedőkkel, felsorolni is sok történés zsúfolódott össze egyetlen másodpercben – bár az időérzékében nem bízott. Hirtelen egész élete keskeny vonallá zsúfolódott, amelyben kavargva villogtak az emlékképek, és David most egy külső nézőpontból látta az egészet.

A „most” után halványzöld fénnel izzott az útját jelző – ez meg honnan jutott eszébe? – vonal. A fekete háttér helyét színes, kaotikus örvénylés vette át. Meglátott egy másik vonalat, mely egy távoli – vagy csak ő gondolta így? – pontból közelített az övéhez, de mire találkozott volna vele... Mi az ott? Ahol egy pillanattal előbb még úgy látta – vagy csak képzelte? – hogy találkoznak a vonalak, most sötét pont jelent meg, és rohamosan terjedt.

Keletkező ellenérzése megállította az életvonala felé terjedő feketeséget, de a másik vonal bekebelezése folytatódott. Egy villám hasított a férfi gondolatai közé, megszállt tőle. Hiszen az a másik a halálán van, és még csak nem is sejti a veszélyt! Segítenie kell! Mintha ezzel elszakította volna béklyóit, megmozdult, és zuhanni kezdett a tarka káosz felé. Furcsa volt, nem értette, eddig miért hitte azt, hogy a földön fekszik, de hát ebben a világban nem kereshetett racionalitást. Repülés közben meghallotta a kiáltást...

Melanie-n eluralkodott a kétségbeesés. A közeledő sötétségből valami elemi gonoszság áradt, a jóságos akaratnak, ami az imént társául szegődött, nyoma veszett. Túlvilági hideg járta át, ereiben megfagyott a vér. Ősi, ösztönökből feltörő félelem marcangolta lelkét, és hiába próbált ellene bármit is tenni. Hátratántorodott, elesett. Hasra fordult, felállni nem bírt. Kúszva megindult előre, bár maga előtt sem látott semmit. Egy cél vezérelte, minél távolabb kerülni az iszonyattól. Az a valami ott lihegett közvetlenül a nyomában, nem mert hátranézni, hogy meglássa. A fagy még ellenállhatatlanabb lett. Egyre lassabban haladt előre. Nem tudta, miért nem emésztette még meg a sötétség, hiszen a sarkában loholt. Agyában egy szikra villant, egy pillanatra megérezte a „jó” jelenlétét, aki megpróbálja megvédeni őt, de a támadás megghiúsítására látszólag minden erőfeszítése hiábavalónak bizonyult. Nem tarthatta fel örökké az ellenséget, az – mit sem veszítve erejéből – tovább támadott. Melanie-nak sikerült megfordulnia, a hideg ellenére csuromvizes volt az izzadságtól. Egy pillanatra megnyugodott, amikor sehol sem látta támadóját, de ellenállhatatlan bizonyossággal ködlött fel benne az érzés, a gonosz ott bujkál valahol a közelben. Még nem is jutott el a tudatáig ez a megállapítás, amikor megjelent. Körülötte mindenhol ott volt, alatta, felette, jobbra, balra, mindenfelé. Kétségbeesésében felkiáltott, nem is tudta, miért őt hívja, egyszerűen csak úgy érezte, ezt kell tennie.

– Dave!

A teste és lelke köré szövődő háló elnyelte a hangot, nem érkezett válasz a segélykiáltásra. Szinte már közvetlenül a testére tapadt a ragacsos, láthatatlan massa. Csak most vette észre, hogy anyaszült meztelen. Aztán teste fiatalodni kezdett, rövidesen újra kislány volt. Amikor már azt hitte, itt a vég, keskeny, ám vakító fénysugár fúrta át magát a sötétségen. Maradék erejét összeszedve felnyögött. Mintha a világosság nem tehetett volna mást, felerősítette a gyermek kiáltását.

Hangorkán kavargott Melanie körül, csaknem elvesztette az eszméletét. Dühöt érzett maga körül, a sötétség bekebelezte a jószág hírhozóját. A lány csak reménykedhetett, hogy annak sikerült valamit magával vinnie. Már mozdulni sem bírt, lélegezni is alig.

Ahogy közeledett a fekete csomóhoz, valami elemi erejű gyűlölet gerjedt benne, ezzel párhuzamosan teste is óriásira növekedett. Megvetette lábát az örvénylő „talajon”, ami ennek ellenére légneműnek tűnt, és lehajolt a gennyes fekélyhez. A kislány kiáltásában angyali ártatlanság rejtőzött, szívébe fájdalom hasított, amikor meghallotta. Ettől dühödött fel, hogy mer bármi is arra vetemedni, hogy ellene keljen a színtiszta jónak.

Lenézett kezeire, melyek kegyetlen vasmarkokká alakultak. A fémujjak megragadták a nyálkás, ragadós sötétséget, és belemartak annak testébe. Először azt hitte, próbálkozása eredménytelen marad, és valószínűleg az is lett volna, ám váratlanul hatalmas energia járta át testét, ami ereje dacára jóindulatot sugárzott. Nem tudta, ezt miből állapította meg, de bizonyos volt benne. Testén kékes villámok, nagy erejű energiakisülések cikáztak át, tagjai remegtek a hatalmas feszültségtől, alig bírt uralkodni izmain. Ujjai belemélyedtek a fekélybe, amely undorral töltötte el. Meglepően intenzíven járták át az érzések. A jóindulatú energia segítségével is mérhetetlen erőfeszítésbe került, hogy gigászi acélkezeivel szétmancsogolja a gonosz sötétséget. Mégis sikerült kicsiny rést nyitnia a gubón, és meglátott benne egy csecsemőt, mely vakítóan fehér fényt sugárzott magából. Az isteni fény – ez meg kinek a gondolata volt? – összekapcsolódott tekintetével, és a kettős segítséggel szétszakította a feketeséget. Az hirtelen egy kis csomóvá sűrűsödött, majd hihetetlen sebességgel elszárgult, magával hívva mindent, ami akár csak egy parányi részt is tartalmazott belőle. A káosz helyét kékesfehér fény foglalta el, amely védelmezően ölelte körül őt és a gyermeket. Davidén megkönnyebbülés vett erőt.

Melanie érezte, hogy elszállnak emlékei, mintha kipucolták volna az agyát. Az utolsó gondolata az volt, hogy meg sem áll a visszafejlődésben, amíg el nem tűnik. Utána már csak ösztönösen érezte az eseményeket. Valami ősi, az univerzumból idegen időfonalra kapcsolódott, mely megnyugvást – vagy csak feledést? – hozott számára. Hirtelen megértett valamit a világegyetem hatalmasságából, működésének értelméből, de amikor megpróbálta megfogni a gondolatot, az elillant. Kellemes meleg, zsongás vette körül. Jó társaságban érezte magát. Örökké való lelkek táncoltak körülötte, hívták, tartson velük. Egy hang azonban csendre intette őket, és közölte velük, hogy egyiküknek még feladata van. Melanie-ban egyre bizonyosabbá vált az a megérzés, hogy ő az az egy. Lassan visszatért a tudata, de ezzel együtt elveszett a teljesség, a valahová tartozás érzése, visszatért a sötétségtől való rettegés. Ebbe mégis valami megkönnyebbülés vegyült, de hogy mitől azt, csak percek múltán tudta meg. Repedés jelent meg feje fölött a szorosan köré záródó gonoszsággubón, melyet gigászi fémkezek hasítottak rajta. A résen át meglátta David – ki az a David? – arcát. Óriási volt, akárcsak az egész ember, és elemi erő sugárzott belőle. Pattogó szikrák, villámok lepték el izmos testét, verejtékezett az erőfeszítéstől. A Melaniere terpeszkedő nyomás enyhülni kezdett, majd teljesen elenyészett, amikor megmentői – a másíknak a jelenlétét, és a belőle fakadó energiát csak homályosan érzékelték – megszabadították kínjaitól, majd egyik pillanatról a másíkra minden félelmetől megszabadult, és megnyugodott.

Tudata teljesen visszatért, ahogy David összement, és normális, emberi alakját vette föl, ő is „megnőtt”, ismét felnőtt nővé vált. Alig gondolt arra, hogy tulajdonképpen meztelen; máris rajta voltak ruhái. David felé nyújtotta a kezét, ő pedig megfogta azt. Együtt repültek „fel”. Most már ő is látta az élvonalakat.

Mindkettő fényes zölden világított, az övén – vajon honnan tudta, melyik tartozik hozzá? – vörös foltok éktelenkedtek, de rohamosan gyógyultak. A két vonal egy sárgán izzó, miniatűr napban találkozott, majd megerősödve, egyként folytatta útját a vakító fehérségbe, mely elrejtette előlük a jövőt.

– David – hangja tisztán csengett, visszhangot vert a végtelennek tetsző térben.

– Igen? – törődés áradt a férfi szavaiból. Sejtették már, hogy valami feladatot rótt rájuk a végzet, de még nem kaptak bizonyosságot erről.

– Mi ez az egész?

A nyomozó nem szólalt meg.

– Hova kerültünk? – kérdezett újra a lány.

– Nem tudom – felelte David. – Úgy érzem, valamit meg kell tennünk, de még nem tudom, hogy mit.

– Hasonlóan vagyok vele én is. Furcsa, hogy tudom, ez nem a valóság, és a hétköznapi világ olyan távolinak tűnik, ha csak gondolni próbálok is rá, elenyésznek a gondolataim.

– Ismerős az érzés. – David felkapta a fejét. Körülöttük nem változott semmi, mégis tudta, hogy ez csak a látszat. – Szerinted is utazunk valahová?

– Igen. Pontosan ezt éreztem.

A kékesfehér izzás csillapodott, élvonalaik eltűntek, felhők között találták magukat, és repültek. Aztán kibukkantak a napfényre.

Megszólalni sem tudtak attól, amit láttak. Valahogyan ismét biztosak voltak a tudásban, ami felmerült bennük. Ez a Föld volt. De micsoda Föld! Magasan repültek, csaknem az egész bolygó a látómezejükbe került, mégsem láttak mást, csupán az óceánt. Aztán mozgásuk felgyorsult, és széles partvonalat vettek észre, mely nagyjából az északi sarkkörtől a déliig húzódott. Nagyon soká tartott, amíg elrepültek fölötte.

– Gondwana – mondta Melanie, ahogy felsejlett benne, hova kerülhettek. David bólintott, és előre mutatott. Nem messze a tengerparttól egy város feküdt, ebből a távolságból csak azt látták, hogy hatalmas. Gyorsaságuk miatt mégis hamar maguk mögött hagyták, nem volt idejük megfigyelni. Repülésüket valaki más irányította, nem volt beleszólásuk.

– Remélem, meg tudjuk nézni közelebbről is – mondta Smith.

– Ki tudja, mi a célja vezetőnknek – felelte Melanie.

– Vezetőnknek?

– Nem emlékszel?

– Csak homályosan. Annyira elsőprő erejűek a benyomások... – David elgondolkodott.
 – De mintha ugyanazt érezném, ami vagy aki velünk volt a... az... elején – nyögte ki végül. Nem tudta, Melanie-ban milyen emlékek maradtak az életveszélyes kalandról.

Zöldellő erdő következett a város után, hatalmas mezők és tavak, de egyetlen tengert sem láttak. Átrepültek egy magas hegylánc felett is, de a síkságok mellett a lankás dombok, kisebb hegyek voltak többségben. Lehet, hogy több kisebb város is útjukba akadt, de ebből a távolságból csak a nagyobbakat láthatták. Az egyenlítő fölött szálltak, feltűnt nekik a bolygó kiegyensúlyozott éghajlata, és abban a pillanatban tudták, a Föld még nem kapta azt a csillagközi találatot, amitől később a tengelye megdőlt, sőt még azt sem, ami a kontinensek szétválásának kataklizmáját okozta. Visszatérve a Földőceán fölé várakozásukkal ellentétben nem szálltak lejjebb, hanem tovább gyorsulva feljebb emelkedtek. A Föld holdja felé közeledtek, de ez sem a Hold volt. A jóval kisebb égitesten parányi fények világítottak, az első földi civilizáció világűrbe lépésének tanúi.

– Hogy tetszik ez a világ? – kérdezte egy hang, melyben a David megdöbbenve azonosította megbízóját. Nem tudott megszólalni. Melanie és ő is tudta már, hogy ő volt velük, ő segítette menekülésüket a sötétség elől.

– Tényleg ez a Föld? – kérdezte Melanie.

– Igen – a hangból mérhetetlen bölcsesség sugárzott. – És milyen meglepő, mostani lakói is annak hívják. Mellette ez a Föld második holdja, az első még akkor zuhant bele, amikor forrongó láva volt csupán az egész sárgolyó.

Az „utazókban” nem merült föl a kérdés, vajon honnan tudhatta ezt vezetőjük, de miért ne hittek volna neki? Hiszen az egész, amin keresztülmentek, már önmagában is csodaszámba ment, amiért biztosan bolondok házába csukják őket – ha elmesélik.

– A tizenkét bolygó – folytatta a hang – a kietlen, kopár Dwark, amit ti Merkúrnak ismertek, aztán a Vénusz, amit most Lonwwyd-nek neveznek, a Föld, a szintén kellemes éghajlatú Klatsyn alias Mars. A tudósaitok által Phaetonnak elnevezett égitest mint olyan nem létezett, a törmeléköv két bolygóból keletkezik majd, ezek kissé hűvösebb éghajlatúak, de lakhatók. Az egyik valamivel nagyobb, mint a Klatsyn – ez a Wadron –, a másik nem sokkal haladja meg a Föld méreteit – ezt Leyhaan-nak hívják. Mindegyiket betelepítették már a földlakók, virágzó civilizációt építve ki e négy bolygón. Nemrég kezdték a Lomwvyd elfoglalását, de ott a nálatok ismert trópusi éghajlatnál is forróbb a légkör, mindazonáltal belélegezhető, és az élőlények is elviselhetőek, nem mint a ti korotokban. A Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz, a Neptun, a Pluto, és a „tizedik bolygó” – ami most tulajdonképpen a tizenkettedik – nevei nem fontosak, ezeket még csak most kezdik felderíteni. Most nem nézzük meg őket, kövessetek.

Ismét közeledtek a Föld felé, olyan közel húztak el a hold mellett, hogy láthatták a légkörtelen égitest úrkikötőiben parkoló kecses, bolygóközi űrhajókat. Egy hatalmas város felé haladtak, mely nagyjából a gigászi kontinens közepén feküdt, lankás domboldalaktól körülfogva. Széles, kövezett utak vezettek felé minden irányból, melyeken furcsa járművek közlekedtek.

Nem állatok húzták őket, hanem valamilyen motor hajtotta mindegyiket, ám sem zajt, sem füstöt nem bocsátottak ki magukból. Az utak köveit mértani pontossággal illesztették össze, így a járművek simán, zökkenésmentesen járhattak rajtuk. Már látták az épületeket, mindegyiket kövekből építették, legtöbbjüket ki is festették. Harmonikus elrendezettséget mutatott a hatalmas település, utcái, épületei szellősen helyezkedtek el, rengeteg helyet hagyva a parkoknak, és az út menti fáknak. David csak arra tudott gondolni, hogy ehhez a tökéletességhez képest az ókori görögök csodálatos építményei mind csupán a nyomornegyedek viskóinak tunként. Gondolatai azonban visszatértek a „valóságba”, amint földet értek a város főterén. Több száz négyzetméteres, emeletes szökőkút-komplexum frissítette a levegőt, és a látvány is leírhatatlan volt. Puha pázsiton lépdelték virágzó fák között, az első épületek is legalább háromszáz méterre álltak tőlük. A park területén széles, kövezett út futott körbe, melyen elég gyér forgalom mutatkozott. Mire azt hihették volna, hogy magukra hagyta őket, a hang ismét megszólalt.

– Csak erre tovább. A körúton keressetek egy halványzöld terméskőből rakott, kétemeletes épületet. Menjetek fel a második emeletre, és keressétek ezt a jelet.

Különös, mégis egyszerű ábra villant fel előttük, és égett a tudatukba.

– Olyan betűkből állt, mint a könyv! – mondta izgatottan Melanie.

David nem szólt, a lánnyal együtt követte a kavicsos ösvényt. Rövidesen kiértek a kövezett útra, amely nagyon jó állapotban volt. Egyetlen jármű sem tűnt fel, hogy legalább közelebből szemügyre vehessék. A gyalogosok külseje meglepte őket. Azok számára ők mintha ott sem lettek volna, ám az emberek – mert David és Melanie legalább azok voltak – tisztán látták a földlakókat. Határozottan emberszerűnek tunként, de közülük a legmagasabb sem lehetett öt lábánál magasabb. Rövid ágyékkötőben jártak, testüket vékony, rövid szálú bunda fedte, arcukat kivéve. Egyenes tartásuk, arckifejezésük olyan büszkeséget és méltóságot sugárzott, ami kevés emberre volt jellemző. Egy hatvanezer éves civilizáció polgárai voltak, mely rég nem ismerte már a háborút, a megosztottságot, és minden erejét a tökéletességre törekvésre fordította. Félúton járt naprendszerének meghódításában, készen állt arra, hogy kilépjen a csillagok közé, részese legyen a galaxist járó számtalan faj alkotta kozmikus kiáramlásnak.

Melanie és David felsétáltak a kijelölt épülethez vezető lépcsősoron, melyet két oldalról szobrok szegélyeztek. A fehér kőfaragványok a földlakók egy-egy jeles képviselőjét ábrázolhatták, mert a már ismert, de meg nem fejtett betűkből álló, rövid feliratok díszlegtek alattuk. Ajtó nem állta a jövevények útját, valami kellemes borzongást éreztek, amikor beléptek – talán egy erőteret – gondolta David. A „portán” ült valaki, de nem vette észre őket. Felsétáltak a második emeletre, ahol hamar megtalálták a keresett jelet. Itt már faragott faajtók biztosították a diszkréciót, a két embernek sejtelve sem volt, mire szolgálat ez a hivatal.

Egy huszonegyedik századi ruhába öltözött, meghatározhatatlan korú, de fiatalosnak tűnő férfi nyitott ajtót nekik. A hangja a hang volt.

– Üdvözöllek benneteket, örülök, hogy szemtől szemben is találkozhatunk. Bár ez a hasonlat kicsikét sántít – kuncogott, rágondolva, hogy a két fiatal tulajdonképpen még mindig egy szobában kuksol, valahol időben és térben elképzelhetetlenül távol. – Foglaljatok helyet.

A szobát hamisítatlan, modern ízlés szerint rendezték be, a férfi és a nő helyet foglaltak a felkínált kényelmes fotelekben.

– Remélem, ez elüzi esetleges idegenkedéseketek a világomtól. Én sem akartam akkori alakomban megjelenni.

– Hogy... – próbált kérdezni David, de rájött, hogy képtelen megfogalmazni a kérdést.

– Azt hiszem, egyszerűbb lesz, ha én mesélek valamit nagy vonalakban azokról az eseményekről, amelyekről a ti Földetekén szinte senki sem tud.

David és Melanie tagjait valami ismét béklyóba verte, de ez nem volt kellemetlen érzés. Az „ismeretlen” ismét azt akarta, hogy minden idegszálukkal őrá figyeljenek. Ellenkezhettek volna, ezt tudták, de David megbízója már bizonyította, nagyon távol áll tőle, hogy kárt tegyen bennük. Ő egy más civilizáció tőlük teljesen eltérő képviselője volt – és akkor még mindig messze jártak az igazságtól.

– Ez a civilizáció mindenféle tudományban magas szintet ért el, és ez fogja majd a vesztét is okozni. Olyan erőket hívtak ki maguk ellen – teljesen tudtukon kívül, mert hát mindentudóak nem voltak –, amelyeknek csak halvány rezdülését tapasztalhattátok. – Mindannyian tudták, miről van szó. Meghívójuk másfelé terelte a beszélgetés fonalát, úgy látszik, őt is zavarta, hogy nem tudta megvédeni őket egyedül.

– Csaknem mind egy szálig elpusztultunk, alig néhányan menekültek el, én is meghaltam akkor. Nem tudtuk megvédeni magunkat, mert még nem készültünk fel olyan erők használatára, amikkel játszodozni kezdtünk. Hogy pontosan ki vagyok, azt nem árulhatom el, ha meg akartok nevezni, szólítsatok Cyriannak. Lelkem fogságba vettetett, és sok körülmény vezetett ahhoz, hogy reinkarnálódhattam a XX. században. Egykori tanítóim megtalálták, és rávezettek az útra, melyet a tragédiáig követtem.

– Talán el tudjátok képzelni, milyen szörnyű érzés volt látni, hogy minden, amiért éltem elpusztult, és micsoda korcs maradt a helyén: egy gyűlölködő, tulajdonképpen kannibál civilizáció, mely hiába próbál másnak látszani, mint ami. Mestereim végigvezettek az enyészet állomásain, láttam felrobbanni a gyönyörű Wadront és a hűvös Ley-haant, kiszáradni a Klatsynt, melynek fenntartásához pedig olyan kevés energiánkra volt szükség, akárcsak a Lonwwydéhez. Láttam népünk maradványát elmenekülni, remélve, hogy találhatnak egy lakható bolygót valahol a világegyetemben. A Föld testére az elmúlt kataklizma miatt meteoreső záporozott. Lezuhant a régi hold, szétrobbantva az őskontinenst. Az anyabolygó újabb holdat fogott be a galaktikus viharban, de ez is lezuhant, később a mostani holdatok már stabilabb viszonyok közé érkezett, amikor kezdett helyreállni a világegyetem megbolygatott rendje. Évszázadezek múltán kezdett kialakulni az ember, nyomon követtem lassú, majd egyre jobban felgyorsuló fejlődését.

Láttam kilépni a csillagok közé az őseiteket, elfoglalni a naprendszert, de ők is emberek voltak, és egymás ellen fordultak, csaknem teljesen elpusztítva a Földet. Túlélők azért valami véletlen szerencse folytán maradtak, akik szintén elmenekültek a galaxisnak erről az elátkozott helyéről. Háborújuk következményeként rengeteg szörnyeteg, mutáns maradt a bolygón, de ezek néhány tízezer év alatt kipusztultak, hogy a porladó romokból felemelkedhessen Atlantisz ragyogó civilizációja. Ők veletek ellentétben a szellemi fejlődést választották, de ők is hibáztak. A mi civilizációnkban egységben volt a szellemi és a technikai fejlődés, úgy érzem, ez a harmónia nagyon soká térhet csak vissza ebbe a régióba, ha visszatérhet egyáltalán. Az atlantisziak tehetsége sajnos nagyobb volt az örökölt tudásnál, és ők is elpusztították magukat, még azelőtt, hogy teljesen kiépíthették volna államukat a többi kontinensen. A világ újra barbárságba süllyedt, de a történet további részét ismeritek.

David és Melanie nem tudtak megszólalni az elhangzottak súlya alatt. A tudatalattijukból valami igyekezett bizonyosságot szolgáltatni a történekről, mégis nehezükre esett elhinni. Cyrian olyan tekintettel nézett rájuk, mintha az élete függne döntésüktől. De miről kellett egyáltalán dönteniük?

– Az az erő, amit kihívtunk magunk ellen – mibenlétéről most inkább nem beszélnék, hiszen úgyis érékeltétek – ismét megmozdult, ahogy észrevette, hogy lazulnak kötelékei. Jókorá kárt tettünk benne annak idején, de megsemmisíteni nem tudtuk, és most egyre erősebb, ezért nagyon óvatosnak kell lennünk. Ez az erő, amikor visszavonult, még megfertőzött egy fiatal, sokra hivatott fajt a galaxis egyik spirálkarjának közepén, és egyre nagyobb befolyással bír rájuk. Azok erejével nő hatalma, és viszont.

Most ez a hatalom nemcsak minket, hanem az egész galaxist veszélyezteteti, és a totális pusztulás felé mutat. Nagyon kevesen képesek összefogni ellene, talán ebben is az ő keze van. A mi feladatunk, és részben a tiétek, hogy ütőképes erővé formáljuk a megosztott világokat. Többen segítenek most is, hogy ezt a beszélgetést lefolytathassuk. Nem akarom alábecsülni a veszélyt, tudnotok kell, mire vállalkoztok. Talán már a történekből és az elmondottakból kitaláltátok, de elmondom: arra születettetek, hogy találkozzatok, és a galaxis védőinek harcosai közé tartozzatok, de a sors csak biztosította a lehetőséget számunkra és számotokra, a döntés a tiétek.

Cyrian várakozóan tekintett a két emberre, azok pedig bölcsességet, szeretetet, de ugyanakkor mérhetetlen bánatot olvastak ki szemeiből.

– De hiszen nem is tudunk semmit az egésztől – mondta Melanie.

– Mindent megtudtok a maga idejében. Nem akarlak sürgetni benneteket, de a védőfalunk egyre gyengül, ti nem érékelhetitek, szolgálai milyen iszonyatos támadásokat zúdítanak ránk.

– Vállalom – zárta le a vitát a maga részéről David valami belső készítésre. Mint aki eddig csak lézengett volna a világban, és most végre megtalálta a helyét az univerzum gépezetében.

– Ha ez a sorsunk... – tűnődött a lány, és próbálta nem kimutatni, mennyire fél. Az emlékek nagyon élénkek voltak benne.

Cyrian felsóhajtott.

– Köszönöm, nem is tudjátok, milyen sokat segítettetek.

– Mit kell tennünk?

– Átadom a tudást, hogy olvashassátok a „könyvet”. Ezen keresztül kérhettek és küldhettek információt biztonságosan. Megtaláljátok benne az úticélotokat és azt is, mit kell tennetek. Járjatok sikerrel!

A szoba elenyészett körülöttük, de mögötte nem a Föld vált láthatóvá, hanem a fehér ragyogás, amely rohamosan halványult, és a két ember ismét David nappalijában találta magát. Néhány percig szótlánul ültek. Odakinn csak lágy szellő fújdogált, járművek sem haladtak az úton. Késő éjszaka volt, de nem kapcsoltak villanyt – nem volt rá szükségük.

– David? – szólalt meg Melanie.

– Tessék.

– Azt hiszem, megőrültünk.

Smith nagyon frissnek és kipihentnek érezte magát az átélt élmények ellenére.

– Szerintem pedig most józanodtunk ki egy hamis világból.

Lehet. Annyira felkavart az egész. Te már benne voltál egy ideje, de számomra úgy jött, mint derült égből a villámcsapás.

– Azért ez az ősi história engem is meglepett. David a lányra mosolygott, aki most már jóval többnek érezte ezt a gesztust egy egyszerű megnyugtatósnál. Sorsuk összekapcsolódott, társak lettek.

– Köszönöm – mondta.

– Mit? – kérdezte a nyomozó.

– Azt, hogy megmentetted az életemet.

– Meg kellett tennem. Elvégre társak vagyunk – David átölelte Melanie vállát, a lány az ő vállára hajtotta a fejét, és elaludt. Már nem érezte, amikor a férfi végigsimította arcát...

A fizikai világban ebből mit sem lehetett érezni, de az univerzum mélyén megmozdult valami. Nem számolta az időt, számára nem sok jelentőséggel bírt, de érezte, eltartott egy darabig, míg feleszmélt. Ősibb volt szinte mindennél ebben a világegyetemben, melynek keletkezésekor ide érkezett. Úgy osont át, mégis észrevették Azok. Azok majdnem elpusztították előző otthonában, de sikerült elrejtőznie – pedig nem sok dolog akadt, amit nem láttak meg –, és nem sokkal később mégis ő győzedelmeskedett. Sikerült elpusztítania azt a „teret”, és a nyitott átjárón még előttük átszökött, hogy felkészülten fogadhassa őket, bosszút álljon hányattatásaiért, amelyek azóta érték, hogy öntudatra ébredt. Az élőlények mértékeivel talán nem is létezett szám, amivel korát kifejezhették volna. Azok azonban gyorsak voltak, és kezdeti sikerei ellenére megzabolázták fékezhetetlennek látszó tombolását, bezárva a tér egy sötét zugába. Sokáig mozdulni sem bírt.

Érezte a hozzá hasonló entitások tevékenységét, de hiába hívta őket. Mind önzőek voltak, és lenéztek, pedig ha azt tették volna, amit ő, már létezésük emléke is elhalványult volna. Ő azonban élt, és egyre erősebb lett, amíg végre sikerült kitörnie. Jókora kalamajkát okozott, és mielőtt ismét száműzetésbe kényszerítették volna – most sem voltak képesek elpusztítani –, biztosította magát, hogy visszatérhessen. Érezte, közeleg az ő ideje, ereje egyre nőtt, néha már kinyújtóztathatta tudatcsápjait, hogy itt-ott felgyorsítsa a bomlást. Tudomást szerzett arról is, hogy még léteznek az ellene összefogott erők – miért is ne léteztek volna, hiszen ugyanolyan ősiek voltak azok is –, megpróbálta szervezkedésüket akadályozni, egyelőre nem sok sikerrel. Ezzel ugyan felhívta magára a figyelmet, de azok nem sokat tehettek, túl sok minden kötötte le őket. Hiába, akkor „régén” nagyszerű húzás volt tőle az a kis manipuláció. Kis befektetés, hatalmas haszon – szeretne az ilyen műveleteket.

Azok talán kétségbe is estek – ezt nem tudhatta biztosan, hiszen azon kevesek közé tartoztak, akiknek nem láthatott a gondolataiba –, mindenesetre minden elképzelhető helyen próbáltak szövetségeseket keresni, ami meggyengítette őket. Most várt, érezte és élvezte a szellemtestébe áramló energiákat. Nyújtózkodni próbált, de még visszatartotta a lassan szakadozó burok. Nem baj, a fogságnak nemsokára vége, és ő annyi idő után ismét kedvére tombolva, teljes erejével zúdulhat az univerzumra...

David Smith átvirrasztotta az éjszaka hátralévő részét. Élvezte a csöndet, a karjaiban nyugvó nő egyenletes, nyugodt lélegzését, a csodát, amely megváltoztatta életét. Nem tudta, milyen veszélyekkel kell majd szembenézniük, mit jelent harcosnak lenni. Azt tudta, hogy nem katonaként kell vállálását teljesítenie, mint ahogy Melanie-nak sem. Úgy érezte, a lány a védelmére szorul, de egyáltalán nem bánta ezt a terhet.

Melanie egy halk sóhajjal ébredt, mintha sajnálta volna maga mögött hagyni az édes álmot.

– Jó reggelt – mondta, amikor kinyitotta a szemét. – Helló...

– Ébren voltál egész éjjel? – kérdezte a lány.

– Nem hagytak nyugodni a gondolataim.

– És mit süttöttél ki?

– Az éganca világon semmit. Egyszerűen csak végiggondoltam az eseményeket, megpróbáltam valami kerek képet alkotni a dolgok állásáról.

– Rájöttél valamire?

– Igen. Arra, hogy nagyon keveset tudunk. Hézagos vázlatom van csupán, hogy tulajdonképpen mi ez az egész, és a mi szerepünk miben nyilvánul meg benne.

– Harcolnunk kell? Ezt hogy értette Cyrian?

– Örülök, hogy nem hiszed azt, csak egy álom volt...

– Hogyan is hihetném? Élénkebben látom most is magam előtt, mint holmi álmot.

– Nem hiszem, hogy szó szerint a harcra gondolt. Neked biztosan nem kell verekedned. Inkább valami küldetésről lehet szó.

- Ha igényt tart a szolgálatainkra, valószínűleg nem is egyről.
 - Igen, ez lehetséges. Ha belegondolok, amikor még csak a megbízóm volt, hogyan intézte a dolgokat, biztosan így van.
 - Megnézzük a könyvben?
 - Nem rossz ötlet. Mintha ő is valami ilyesmit említett volna.
 - Pontosan ezt mondta.
- Smith kinyitotta a könyvet, és a világító betűk most valahogy ismerősnek tűntek.
- Te, ezt tényleg el tudjuk olvasni! – csodálkozott Melanie, amikor a lapokra pillantott. – Csak az a baj, ezek a nevek nekem nem mondanak semmit.
 - Vissza kell mennem.
 - Hova?
 - Oda, ahol ezt a könyvet találtam. Annak a helynek a neve van itt meg egy javaslat, hogyan közelítsük meg.
 - Veled megyek.
 - Tudom. Társak vagyunk, nem?
 - De igen – mosolygott a lány. – Remélem, nem fogok túl sok galibát okozni.
 - Hát, ha azt nézzük, ki okozott többet a másinak, azt hiszem, behozhatatlan előnyre tettem szert.
 - Megrendeljem a repülőjegyeket?
 - Légy szíves. A többit már helyben intézzük.
 - Úgy mint?
 - Felszerelés – már amit nem itthonról kell vinnünk –, élelem, terepjárót is kell bérelnünk s a többi. Gyógyszerek, izomlazítók...
 - Talán bírni fogom.
 - Az biztos, hogy a hegyekben hasznát veszed majd a rendszeres edzésnek.
 - Annyira várom már! – sóhajtott Melanie.
 - A veszélyek nem is zavarnak?
 - Ilyenkor valahogy nem tudom komolyan venni a veszélyeket, pedig az eszemmel tudom, hogy elég komolyak.
 - De úgy gondolod, ezért vagyok én... – célzott gunyorosan David.
 - Hát, ilyesmi is megfordult a fejemben.
 - És még mi?
 - Sok minden.

Ebből a nyomozó értette, hogy Melanie nem akarja kiönteni neki a lelkét, így hát maradt a kétségei között. Ez a napjuk a felkészülésre maradt.

Este felszálltak a repülőgépre, hogy lehetőleg egy percet se veszítsenek. Smith tudta, megbízhat háza védelmi rendszerében, ezért nyugodt szívvel hagyta ott.

– Nézd csak – mondta David, amikor már a magasban voltak. Az utasok legtöbbje szunyókált.

– Igen?

– Úgy látszik, írja magát a könyv. Lehet, hogy van egy párja, ami nekünk küld információkat, de ez is dolgozik. Benne van az indulási időpontunk és az úticélunk. Nem kell írunk semmit, mégis leadjuk a „jelentéseket”.

– Elmés találmány.

– Az. Nem próbálsz egy kicsit aludni, amíg odaérünk? Ez úgyis lassú járat.

– Jó éjszakát.

– Neked is.

Smith irigyelte a lányt, amiért olyan könnyedén meg tudott feledkezni a gondokról, most is gyorsan elaludt. A férfi betakarta egy pléddel. Alattuk az óceán innen rezzenetlennek látszó vizeit csillogott, néha feltűntek Közép-Amerika egy-egy nagyobb városának fényei, olyan nyugodt volt minden. Semmi nem utalt a háttérben zajló erőpárbajra, a hatalmas, egymásnak feszülő, ellentétes, mi több, ellenséges energiákra, a galaxisban dúló kegyetlen háborúra. Az utasok és a Föld egyéb lakói is mind a maguk kis gondjaival voltak elfoglalva, pedig bármikor „elvihették a fejük fölül a tetőt”. A repülőgép hajtóműveinek zaját tompa zümmögéssé csendesítette a hangszigetelés, biztonságot nyújtó rezgés vibrált át a gép padlóján.

– Parancsol valamit, uram? – kérdezte az utaskísérő hölgy. Szép volt, de Smith óhatatlanul összehasonlította Melanie-val, akinek a nyomába sem érhetett.

– Egy jéghideg szőlőlét kérnék – válaszolta a nyomozó.

– Tessék. – A nő kitöltötte a frissítőt, és elegáns, begyakorlott léptekkel távozott a pihenő felé, míg valaki újra „szólítja” a hívógomb segítségével.

Smith zökkenésre ébredt, észre sem vette, mikor aludt el. Nyugodt álma volt. Melanie mosolyogva fordult felé, és egyből arra gondolt, nem is lenne rossz, ha minden reggel így kezdődne.

– Hogy s mint? – kérdezte a lány.

– Kösz, azt hiszem, rám fért egy kis pihenés.

– Most egy ideig zsúfolt programunk lesz, ugye?

– Úgy valahogy.

Az ellenőrzés problémamentesen zajlott, amelyik felszerelésükre engedély kellett, azzal rendelkeztek. Megvették a jegyet a távolsági autóbuszra, és a pályaudvaron váró sor végére álltak.

– Ezt nevezem tömegközlekedésnek – jegyezte meg Melanie, amikor a körülbelül harmincéves, lestrapált, ütött-kopott busz a peron mellé kanyarodott.

– Ehhez itt hozzá kell szoknod. Túl drága lenne, ha már innen bérelt terepjáróval mennénk.

– Szétnyúzódnak, mire odaérünk. És ez a bűz!

– A parasztok is ezen utaznak, akik behozzák az árujukat a vásárra. Ugye, nem kezdesz el most finnyáskodni? – kérdezte Smith.

– A, dehogy, csak szokatlan kissé a környezet.

– Ez Dél-Amerika.

– Igen, tudom, de más a tévében látni, és megint más megtapasztalni a valóságban.

Közben bezúfolódtak a többi utas közé. A rakodók az ő poggyászukat a tetőre tették, mivel csak az út végén kívántak leszállni.

– Reméljük, hogy nem veszítünk el semmit útközben – mondta Melanie.

– Talán nem.

A busz motorja felpörgött, a kipufogó füstfelhőket eregetett ki magából, aztán a jármű előrelelendült, ahogy a vezető felengedte a kuplungot. Porzott utánuk az út a száraz hőségben. Nyugatra indultak, egyre közelebb kerültek hozzájuk az esőerdők, majd feltűntek az Andok vonulatai is. Délutánra megérkezett a trópusi zápor, vastag sárreteget mosva az útra. A sofőr most óvatosan vezetett, elvégre elég lett volna egy hibás mozdulat, hogy a csúszós útról a több száz méter mély szakadékba forduljanak.

Melanie a rázós úton is képes volt aludni, úgy tűnt, nehezebben viselte az út fáradalmait, mint Smith. A nyomozó az ablakon bámult kifelé, bár a sűrű vízfüggönytől nem látott messze. A felhők csaknem éjszakai sötétségbe borították a tájat, de amint kiadták terhüket, pillanatok alatt szétoszlottak, és ismét verőfényesen ragyogott a nap. A hőség nem csillapodott, a magas páratartalomnak köszönhetően szinte elviselhetetlen volt. Az autóbusz valaha beszerelt légkondicionálója már évek óta nem működött, most tömény izzadságszag ült meg az utasteret. Lassan leszállt az est. Eddig csak kétszer álltak meg, de a zsúfoltság az új felszállók miatt nem csökkent. Pár percük akadt ilyenkor, hogy a pályaudvarok mosdójában felfrissüljenek, de ez nem sokat segített rajtuk.

Fülledt, trópusi est fogadta őket, amikor végre végleg maguk mögött hagyták a buszt, de a benti klíma után ezt üdítően frissnek érezték.

– Jólesik végre mozogni, megmozgatni magam – mondta Melanie. – Minden tagom sajog.

– Ezzel így vagyok én is – felelte Smith.

– Tudod mi hiányzik most nagyon?

– Egy légkondicionált szoba és egy kiadós fürdés.

– Eltaláltad. Ez az eszelős hőség és páratartalom mintha a csontjaimat is teljesen átizzasztotta volna.

– Le kell hűtselek...

– Az jó lenne – nevetett Melanie.

– Úgy értem, a lelkesedésedet. Ennek a kisvárosnak a „szállodája”... – folytatta David –, de hát majd meglátod – sóhajtott.

– Ez nem hangzik valami biztatóan.

– Nem is szántam annak.

A csomagok és felszerelések többségét a nyomozó cipelte, de a hordárkodásból jócskán kijutott a lánynak is.

– Hova megyünk? – kérdezte Melanie.

– A város legjobb szállodájába.

– Ezt olyan hangsúllyal mondtad, mintha legalábbis négycsillagos lenne.

– Hát, helyi viszonyok között akár ötcsillagosnak is mondhatnánk, ugyanis száz kilométeres körzetben nincs még egy.

– Aha.

– Ebből a szempontból a kiszolgálás és a szolgáltatások minősége is egyedülálló.

– Gondolom. Mintha a múlt században járnánk – sóhajtotta Melanie.

– Fogd fel egy kis romantikának – javasolta David.

– Leszakadnak a vállaim.

– Akkor álljunk meg egy percre – javasolta Smith. Letették a csomagokat, és kifújták magukat.

– Lehet, hogy ez a kezeslábas véd a szúnyogoktól, de megfőlök benne.

– Rövidnadrágban és pólóban is megfőnél.

– Ebben igazad van.

Leültek a városka poros főterének közepén álló szökőkút peremére. A medencében koszos víz folydogált, a szelepek erőtlenül lótték fel alig néhány centiméter magasságba.

– Azért tulajdonképpen jól érzem magam – folytatta Melanie.

– Pedig nem úgy vettem észre.

– Á, csak egy kicsit morózus hangulatban vagyok, biztosan a hosszú úttól. Azért nem haragszol?

– Ugyan, sokkal keményebb megpróbáltatásokat is elviseltem már...

– Szóval én megpróbáltatást jelentek neked? – kérdezte a lány játékosan mérgelődve.

- Hát, ha úgy vesszük... Nevettek egyet.
- Na – állt föl David –, ideje indulnunk és aludni egy jót.
- Ha a moszkító is úgy akarják?
- Van háló az ágy fölött.

Elindultak a túloldalon álló kétemeletes, málladozó vakolatú épület felé, melynek homlokzatán magas, világító betűk jelezték: .OT.L. A szürkületben még látszott a H és az E betű, melyek karbantartásával nem sokat törődhetett a tulajdonos. Az egyikről a műanyag borítás is rég letörött már.

A bejáratnál nem állt hordár, így hát maguk cipelték tovább holmijukat a recepciós pultig. Itt sem fogadta őket senki. Smith rácsapott a csengőre.

- Jó estét – jött elő a pult mögötti szobából egy kövér férfi nagyot ásítva. Fiatalabb korában még jól állhatott neki a valaha piros egyenruha, ám most már alig fogta vissza pocakját. Pecsétek „díszítették” a felöltőt, akárcsak a hozzá tartozó kifakult „kalapot”.
- Mivel szolgálhatok?

– Egy szobát szeretnénk kérni éjszakára, fürdővel – válaszolta Smith.

– Nos – tűnődött el az erősen kopaszodó recepciós –, akad szabad szobánk fürdővel. Csak ma éjjel maradnak?

- Igen.
- Nyolcvan dollár lesz, előre kérem.
- Tessék.

A nyomozó átnyújtotta a bankjegyeket – ebben a térségben a fizetőkártyák fabatkát sem értek. Bár sokallta az összeget – előző ittjártakor kevesebb volt –, nem választhatott. Melanie már elindult fölfelé, és ő is követte. A recepciós egy kis borraivalót remélve utánuk sietett.

– Várjanak, segítek a csomagokkal.

– Köszönöm – mondta Melanie. és átnyújtotta bőröndjét és a felszereléseket, amik nála voltak, majd távolabb húzódott az erősen izzadó alaktól.

A lift természetesen nem működött. A felső szinten kaptak szobát.

– Parancsoljanak – invitálta őket fogadójuk, majd a Davidtől kapott ötdollárost gyorsan zsebre gyűrve távozott.

– A lakosztályunk! – mutatott körbe nagyképpően Smith.

A vakolat itt is, ott is hiányzott a falakról, a plafon átnedvesedett, a bútorok megkoptak a több évtizedes használat során. Mindazonáltal a levegő viszonylag friss volt, és látszott, nemrég takarítottak. A szoba nem volt nagy, jobbra, a fal mellett széles franciaágy állt, melyet fentről alálógatott szúnyogháló védett a hívatlan éjszakai látogatóktól. Az ajtóval szembeni falon két ablak engedett kilátást a városra, és a mögötte húzódó esőerdőre. Tőlük balra egy méretes fürdőkád állt. A kis fülke a sarokban csak az illemhelynek és egy kis mosdónak adott helyt, valamint egy gumicsőnek, amely segítségével kivezethették a csapból a vizet a minden bizonnyal jóval a tervezés után hozott kádba.

A kád vízelvezetését már megoldották egy utólag beszerelt csővel, mely eltűnt a padlóban. Az újabb padlódeszkák tisztán mutatták, a szerelők merre vezették tovább. Egy összecukott spanyolfal állt a falnak támasztva, ezzel választhatták le a „fürdőszobát”.

Melanie megkönnyebbülten sóhajtott fel, ennek okát azonban nem a lakosztály minősége, hanem a csomagoktól való megszabadulás felett érzett öröme jelentette.

– Mar csak a fürdés hiányzik – mondta.

– Pihenj le, addig előkészítem a fürdőszobát.

– Kösz.

A lány félrehúzta a függönyt, és kimerülten végigterült az ágyon. Smith beindította a mennyezeten lógó nagy lapátú ventilátort, az pedig kellemes légáramlatot keltett a szobában. Rácsatolta a csövet a melegvízcsapra, és hozzálátott a kád megtöltéséhez. A mosdó pipereszekrényében talált egészen finom fürdőhabot, ebből öntött a vízbe, amitől a szoba kellemes illattal telt meg. A spanyolfal meglepően szélesnek bizonyult, két méter híján átérte a szobát. Úgy állította fel, hogy két vége nagyjából egyforma távolságra legyen az átellenes falaktól, a közepe pedig nem sokkal a kád előtt húzódott.

– Mel – szólt David, de nem kapott választ. Odasétált az ágyhoz, és látta, hogy a lány már alszik. Kicsit sajnálta még a sok viszontagságért, de hát már választottak, elfogadták a sors által rájuk rótt terhet. Ha már Melanie nem tartott igényt a fürdőre, visszament a paraván mögé, levetkőzött, és elmerült a kellemes vízben. Élvezte, ahogy eltűnik róla az út pora – szó szerint és átvitt értelemben is –, ellazulnak az izmai.

Amikor megunt a semmittevést, megtörölközött, tiszta alsót húzott, ellenőrizte, zárva van-e az ajtó, és ő is lefeküdt. Melanie az ágy másik felén aludt, és semmiféle zajra nem ébredt fel. Kényelmesen elérték mind a ketten. Smith betakarta a lányt, visszagördült a helyére, és elgondolkodott. Mire azonban bármi is eszébe juthatott volna, elnyomta az álom. Ezen az éjszakán ismét olyan álmot látott, melynek valóságíze volt, és nem töltötte el megnyugvással. Furcsa, elmosódott körvonalú lényekkel harcolt, fegyvere egy kitűnő acélkard volt. A különleges egységnél kedvtelésből gyakoroltak különböző harci stílusokat szabadidejükben, ennek látta most hasznát. Érezte, hogy egyre jobban fárad, de ellenségei nem fogytak. Furcsállta, hogy hátulról nem támadnak rá, pedig érezte, nincs mögötte semmi, aminek nekivethetné a hátát. Egy szabadabb pillanatban hátralesett a válla fölött, és egy különös figurát látott, aki testhez álló páncélt viselt, ami higanyként követte mozgását. A férfi kezében üvegszerűnek tűnő kardot forgatott, amely azonban minden csapásnál kékes fényben felizzott. Szorongatott helyzetükben két nőt védtek, az egyik Melanie volt, a másik pedig nem egészen emberszerű, mégis gyönyörű. Bőre és haja nagyon világos volt, mélykék szemei nagyobbak tűntek az átlagosnál.

Valami megvillant a háttérben, és támadóik eltűntek, majd még egy villanás, és ők is. Ezután egy karcsú úrhajót látott elrepülni a kék égbolton, melynek teste követte a szél minden rezdülését. Hasonlított a harcos páncéljára, és Smith biztos volt benne, hogy a kettő között valami kapcsolat van. Az álom egy újabb hirtelen villanással véget ért és gondtalan pihenésnek adta át a helyét. David vízcsobogásra ébredt.

Alig dőlt le az ágyra, Melanie-t elnyomta az álom. Tudattalanul élvezte a pihenést, ám egy idő múlva felszínre bukkant valami. Jóleső nyugodtság tudatosult benne, biztonságban érezte magát, majd egyszer csak repedezni kezdtek biztonságos menedékeinek falai, és hirtelen szétrobbant a világ körülötte. Durva árnyalakok ragadták meg karját és lábait, hogy valami bűzös sötétségbe rángassák magukkal, hiába tiltakozott. Karmok szakították ruháját, felsértve bőrét is. A csorda nedves, hideg folyosók sokaságán cipelte végig, s ő már ernyedten tűrte, hogy tovább vonszolják. Már lépni sem bírt, lépten-nyomon elesett. Ekkor fogvatartói összekötözték kezét-lábát, és a vállukon vitték tovább. Olyan pincébe értek, ami leginkább a középkori várborítónökre emlékeztetett. Ajtó nyílt egy erős vasrácsra, és a kis bejárat miatt a földön húzták maguk után a lányt a kezénél fogva. Odabenn megszabadították kötelékeitől, de csak azért, hogy a falba rögzített vasbilincseket rázárhassák kezére és lábára. Melanie a fal mellett visszacsúszott a hideg kőre – elriasztva egy méretes patkányt –, de kezeit a nem túl hosszú láncok miatt már nem tudta leengedni. A vaspántok felhorzsolták csuklóját, torka az izgalmaktól kiszáradt. Az árnyalakok meggyőződtek róla, hogy teljesen ártalmatlan, bezárták a rácsot, és éppen magára akarták hagyni, mikor harci üvöltéssel egy ismerős alak rontott közéjük. David Smith volt az, de egy idegen is volt vele, aki higanyszerű páncélt viselt. Melanie csak most figyelt föl rá, hogy eddig teljes némaságban zajlott minden. A nyomozó acélszabályát, az idegen egy kristálykardot forgatott, és szinte pillanatok alatt levágták az ellenséget, mikor azonban megpróbálták leszedni az egyszerű lakatot az ajtóról, mintha láthatatlan falba ütköztek volna. Az első pillanatban értetlenül néztek egymásra, majd az Ismeretlen szemében megcsillant a felismerés fénye, és mondott valamit a nyomozónak. Melanie ismét megsüketült.

Látta azonban, hogy a páncélos alak kilép ruhájából – ami mintha körbefolyta volna –, és meditációs pózban leül a köre. Smith az ajtóhoz sétált, hogy őt álljon. A lány még érezte valaminek a közeledését, és ez a balsejtelem egyre erősödött benne, majd amikor már elviselhetetlenné vált, felriadt.

Alig pirkadt, odakinn még szinte teljes sötétség uralkodott. A levegő még hűvösen simogatta verejtékben úszó testét, de már érezni lehetett az elkövetkező nap forróságát. Még mindig a túrakezeslábast viselte, erről eszébe jutott, mennyire kimerült előző nap. Mellette David aludta az igazak álmát, látszólag nyugodtan. Melanie óvatosan fölkelt, hogy fel ne ébressze az alvó férfit, és a kádhoz sétált. Smith előrelátóan a vízcsapon hagyta a gumicsövet, így most csak ki kellett nyitnia a melegvízcsapot. A víz forró volt, ezért jó adag hideget is kevert hozzá, majd a kellemes illatú fürdőhabból öntött a kádba. Levetette ruháját, és belemerült a görcsoldó fürdőbe. Minden izma ellazult, úgy érezte, akár napokig is kibírná ezt a semmittevést. Majdnem újra elaludt, de inkább csak ellazult, nyakig elmerülve a habok között.

– Jó reggelt – hallotta Smith hangját a paraván túloldaláról.

– Helló –, válaszolt.

– Hogy ízlik a reggeli fürdő?

– Pompás!

– Addig élvezd, amíg lehet, mert ha útnak indulunk, egy darabig nem lehet részünk benne.

– Sajnálatos tény. Mikor akarsz indulni?

– Mielőbb. Reggelizünk, aztán mehetünk.

– Szóval mégsem élvezhetem sokáig a fürdőt – sóhajtotta Melanie lemondóan.

– Maradj csak, addig felhozatok valamit, meg elrendezem a csomagokat.

– Kösz.

Smith a portát tárcsázta a szobatelefonon, és szerény, de tápláló reggelit rendelt kettejük számára.

Melanie hallotta, hogy a szobapincér behozza a reggelit, és amikor az távozott, kelletlenül kikászálódott a fürdőkádból. Jó alaposan megtörölközött, tiszta alsóneműt húzott, és felöltötte időközben megszáradt kezeslábasát. Nem volt kellemes viselet, de be kellett érnie vele. Megszárította a haját, és előbújt. Az asztal már megterítve várta, David az ágyon ült útra készen.

– Nagyon csinos vagy – mondta.

– Kösz. Már ettél?

– Nem, rád vártam.

– Akkor nem váratlak tovább, álljunk neki.

– Jó étvágyat.

Megreggeliztek, majd elhagyták a szobát. Melanie a hallban várt, amíg Smith kifizette a számlát, és elment egy terepjárót szerezni. Fél óra múlva ért vissza.

– Sikerült? – kérdezte Melanie.

– Visszatértem volna anélkül? Csak azért tartott ilyen sokáig, mert alkudnom kellett a tulajjal. Két hétre miénk a járgány.

– Amikor kiléptek a szálloda elé, Melanie-nak a földbe gyökerezett a lába.

– Ezzel akarsz te felmenni a hegyekbe?! – kérdezte megrökönyödve.

– Ezt lehetett kapni – felelte a nyomozó.

– Én ezzel nem megyek sehova – jelentette ki konokul a lány.

– Megfeledkeztél a küldetésünkről?

– Küldetésről volt szó, nem öngyilkosságról. Meg kell hagyni, volt némi igazság a szavaiban.

Az ütött-kopott terepjáró még, a huszadik századból maradhatott itt, egyenes, ép felület szinte nem is akadt karosszériáján. Eredeti színét nem lehetett megállapítani. Osztott üvegű szélvédőjének jobb oldala hiányzott, kerete elgörbült, lehet, hogy egyszer átrepült rajta valaki.

Az első ülések kárpitja szétszakadozott, mindenfelé kilógott a bélés, néhol hiányzott is. A hátsó üléseket kiszedték, helyüket nem pótolták semmivel, még csak csomagtartó szíjakkal sem. Szerencsére Smith erre is gondolt, és Melanie makrancoskodása ellenére már javában rögzítette fel a csomagokat. A lány körbejárta az autót, melyről a lökhárítók is hiányoztak, hátul az egyik lámpája kitörött, elöl viszont két nagy teljesítményű fényszórót szereltek a gyáriak közé. Ezeken kívül talán csak a viszonylag újnak tűnő Good Year gumiabroncsok nyújtottak biztató látványt.

– Mielőtt elhamarkodottan ítélnél, vess egy pillantást a motortérbe – javasolta David.

Melanie megfogadta a tanácsot, és a jármű orrához sétált, de próbálkozásai eredménytelenek maradtak.

– Hogyan nyílik ez a vacak? – kérdezte mérgesen.

– Ja, bocs – mondta Smith, és meghúzott egy kart a műszerfal alatt. A motorháztető egy kattanással megemelkedett, és a lány már meg tudta emelni. A bádoglep hangosan, fülsértően csikorgott. Melanie kitámasztotta a fedelet, és szemei elkerekedtek a csodálkozástól. A hathengeres, turbófeltöltős Ford motor ugyanis vadonatújnak tűnt, csillogott-villogott a sok krómozástól, és a laboratóriumi tisztaságtól, ami körülvette. Értő kezek leszigetelték a motorteret, így por, kosz, víz nem juthatott be.

Amikor lecsukta a motorháztetőt, Smith visszatolta a kart, szinte érezni lehetett, ahogy a vákuumos szigetelés leszippantja a fedelet.

– Úgy tűnik, a látszat csal – mondta Melanie.

– Igen. Aminek működnie kell, az kiváló, a többivel meg minek foglalkozzanak, hiszen nem éri meg a fáradságot. Mire jó egy csillogó-villogó karosszéria, ha úgylis az első úton tele lesz karcosokkal és horpadásokkal. Az ülések meg eláznak az esőben, s a többi.

– Talán mégis veled megyek – mosolygott hamiskásan a lány.

– Sejtettem, hogy így fogsz dönteni. Ha beszállsz, akár indulhatunk is – mondta Smith, és a vezetőülésbe pattant. Melanie is beszállt, elindultak.

– Irány a legmagasabb hegycsúcs?

– Nem, előbb még némi élelmiszerkészletét kell vásárolnunk, és utána sem egy csúcsra indulunk.

Megálltak egy supermarketnek nevezett üzlet előtt, hogy kiegészítsék készleteiket, aztán az őserdő felé vették az irányt. Egyelőre jól kiépített, betonozott úton haladtak, útjuk kellemes kirándulásnak tűnt...

A figyelő tekintet elfordult az ablaktól, amikor a terepjáró eltűnt a kacsaringós utcák forgatagában.

– Mehetünk – mondta a borostás arcú férfi. Ruhája és lehelete izzadságtól és alkoholtól bűzlött. Zsebébe süllyesztette a lapos whiskysüveget.

– Csak azt tudnám, hogyan tudjuk feltűnés nélkül követni őket az őserdőben – szólalt társa, aki némileg civilizáltabb benyomást keltett. Valaha kisportolt teste lehetett, de most már pocakosodott, izmaira zsírréteget rakott az idő. Egy kocsmai verekezésben azonban, úgy tűnt, még valószínűleg győzelmi eséllyel indulhatna.

Még jóképűnek is lehetett volna mondani, ha arcát nem csúfítja el egy heg, mely jobb halántékától az álla bal oldaláig húzódott. Az egykori késes a halálba magával vitte ellenfele egyik szemét is, azt most fekete kötés takarta.

– A parancs úgy szólt, kövessük őket, de ne tegyünk ellenük semmit, hacsak nem kell védekeznünk. A részleteket nekünk kell megoldanunk. Nagyjából tudjuk az útjukat, látó- és hallótávolságon kívül követjük őket.

– Csak aztán nehogy elveszenek.

– Azt nem engedhetjük meg.

– Gondoltam, a főnökség nem örülne neki.

– Na, elég a dumából, szedelőzködjünk.

Öt perc múlva már a város utcácskáit rótták.

– Szerinted egyből nekivágnak az őserdőnek? – kérdezte a borostás arcú.

– Ahogy tegnap elnéztem őket, először inkább némi útravalót kell vásárolniuk – következtetett sebhelyes társa. Sérülése miatt nem ő vezetett.

– Akkor nem sok helyre mehettek.

– Úgy van.

Elkanyarodtak a supermarket felé, amelynek parkolójában meglátták a dzsipet.

– Nem maradtunk le semmiről.

Egy terebélyes fa árnyékában parkoltak le, gondolták, a nap folyamán még elég napsütésben lehet részük, ennek minden kellemetlen velejárójával együtt. A férfi és a nő jókora csomagokkal megpakolva léptek ki az üzletből. Még üres zsákjaikba pakolták az élelmiszert, és elindultak az őserdő felé.

– Mehetünk – mondta az egyszemű, amikor a másik dzsip befordult a sarkon. Nemsokára kiértek az országútra, amely elég kacskaringós volt, de néha hosszabb egyenesek is akadtak benne, ezért jobban le kellett maradniuk...

– Egyre melegebb lesz – jegyezte meg Melanie. – Már nem is emlékszem, milyen volt az a reggeli fürdő. – Valóban úgy érezte, mintha megállás nélkül folytatták volna előző napi útjukat.

– Csak egy bizonyos magasságig. Este letáborozunk, holnap pedig talán a hóhatárt is elérjük. Akkor már vissza fogod kívánni ezt a meleget.

– Az lehet, most azonban nem kívánom. Még jó, hogy kicsit hűt a menetszél.

Melanie dús, hosszú haja lobogott a szélben, és a lány kimondottan élvezte ezt.

– Kezd rosszabbá válni az út – mondta Smith. Valóban, a kocsí egyre többször zökkent a gödrökön és a félresikerült foltozásokon, a padka is lekopott, keskenyedett a biztonságos aszfaltcsík. Az út tulajdonképpen egysávosra zsugorodott. Egyszer le is kellett húzódnium, hogy elengedjenek egy szemben jövő autóbust, melynek vezetője alighanem ralisofőrnek érezte magát.

– Marha! – kiáltott utána Melanie, amikor majdnem belesodródta az árokba, és csak Smith reflexei mentették meg az életüket.

– Nyugalom – monda David –, megúsztuk.

– Nem rajta múlt!

– Hát, ebben igazad van. Legalább nem tunyulok el...

– Jegyezd meg a rendszámát! – kiáltotta a borostás arcú néhány száz méterrel mögöttük, miután a busz őket is csaknem az árokba taszította.

– Megjegyeztem – felelte higgadtan társa.

– Ha legközelebb meglátom, megölöm! Bár legszívesebben most utánamennék, és elevenen megnyúznám!

– Most más feladatunk van.

– Tudom, nem kell emlékeztetned!

Közben korrigálta a megcsúszott farú kocsí mozgását. Fél perc múlva már nyugodtan haladtak tovább. Amikor véletlenül közelebb kerültek a másik dzsiphez, lassítottak...

Egy idő után kezdett kényelmetlenné és unalmassá válni az utazás. Először még élményt jelentettek a biztonságos távoból figyelt dzsungel zajai, de Melanie már belefáradt az új benyomások érzékelésébe.

– Nem állunk meg egy kicsit? – kérdezte.

– Mindjárt elérünk egy benzinkutat, ott megtankolom a kocsit, és pihenhetünk is – felelte Smith.

Nemsokára valóban odaértek. A kisváros is az elmúlás szagát árasztotta magából, a tankolóállomáshoz képest azonban modernnek hatott. A kútfejek a múlt századból maradtak vissza, az épületet deszkából ácsolták. A gyorsétkezdé és a pénztár épülete nem látszott ennyire idejétmúlnak, de újszerűnek sem. Amíg Smith megtöltötte a kocsit és a benzineskannákat, Melanie vett két óriásburgert, két félliteres, jégbe hűtött Coca Colával. A nyomozó félreállt a dzsippel a parkolóba, és nekiláttak a falatozásnak. Nem vették észre a gyér forgalmú országúton elhúzó, a legutóbbi szériából származó, minden kényelemmel felszerelt Range Rovern. A brit autót vezetője háromszáz méterrel a benzinkút után parkolta le, miután behajtott egy erdei földútra, melyet általában a fakitermelők használtak. Ő és társa is nekiláttak ebédjük elfogyasztásának. A hűtőből fagyasztott pizzát vettek elő, melynek ínycsiklandozó illata a mikrohullámú sütőnek köszönhetően percek alatt betöltötte a terepjáró belső terét.

Smith és védence folytatták vég nélkülinek tűnő utazásukat a lassan még elviselhetetlenebbé váló úton. Néhol már az aszfaltborítás is hiányzott, máshol a hatalmas esőzések következtében a domboldalról lezúdult és csak tessék-lássék eltakarított sárreteg nehezítette a sofőr dolgát. Aztán a betoncsík végleg eltűnt alóluk, egy ideig kavicsos, majd később egyszerű földúton haladtak tovább.

– Olyan érzésem van, mintha lassan lemennénk a térképről – jegyezte meg Melanie.

– Van benne valami. Imádkozzunk, hogy ne szakadjon a nyakunkba akkora eső, mint a tegnapi – mondta Smith.

– Nem vagyok hívő.

– Én sem.

– Akkor ezt megbeszéltük.

– Láttam, hogy a futóművek alkatrészeit is újakra, és erősebbekre cserélték, de nem tudom, mekkora sárrengetegen lennénk képesek áthaladni vele.

– Reméljük, nem kell letesztelnünk.

Mintegy végszóra lassan gyülekezni kezdtek fejük felett a menetrendszerű délutáni zápor felhői, a levegő amúgy sem megvetendő páratartalma lassan az elviselhetetlenségig fokozódott.

– Azt hiszem, ideje lenne felhúzni a vászontetőt – mondta Melanie. – Ha egyáltalán ép – tette hozzá.

– Nemrég foltozták, megnéztem, mielőtt átvettem az autót. Mindjárt megállok.

Smith is talált egy útelágazást, és ez nagyszerű megfigyelőképességét bizonyította, a csapást ugyanis szinte teljesen benőtte a trópusi esőerdő sűrű aljnövényzete. Mindkettőjük erőfeszítésére szükség volt, hogy a helyére illesszék a keretet. A vászontető a foltokkal együtt is viszonylag épnek hatott, ám a jobb oldalon nem tudták az elgörbült szélvédőkerethez kapcsolni. Smith előhalászott hátizsákjából egy kalapácsot, és nekiesett az acélnek. Még jobban megizzadt, de erőfeszítését végül siker koronázta, sikerült annyira visszakalapálnia a keretet, hogy a tetőt beakasszák a viszonylag épen maradt kapocsba.

– Ettől én még el fogok ázni – utalt Melanie a kitört szélvédőre.

– Majd megoldjuk valahogy...

A Range Rover megcsúszott a poros úton, ahogy vezetője hirtelen a fékre lépett.

– A francnak álltak meg! – mondta.

– Felhúzzák a tetőt – felelte higgadtan egyszemű társa.

– Tudom, de ha így folytatják, előbb-utóbb véletlenül is felfedeznek minket.

– Ne izgulj, más is járhat erre, elvégre ez közút, még ha nem is látszik annak. Akkor majd kérünk váltást.

– És ennek örülnének odafönn? – kérdezte a borostás arcú. Észrevette, hogy egy ideje egészen kiszáradt a torka, és ismét húzott egyet az üvegből.

– Nem. De ha nem hibázunk, belátják, hogy a küldetés sikere a legfontosabb.

– Reméljük, ér annyit az életünk.

– Igen. És hogy gyorsan ideér a váltás. Na, mehetünk...

Ismét elindultak.

– Találsz két esőkabátot a hátizsákod oldalsó zsebében. Mindegyik átlátszó műanyagból készült. A szerszámok között akad szigetelőszalag is, ezzel ragaszd oda az egyiket a szélvédőkeretre. A másikat felveheted, ha nagyon beázunk oldalról.

– És te mit húzol fel?

– Kibírom az esőt.

– Akkor szolidaritást vállalok veled.

– Ugyan, nem szükséges. De ahogy gondolod – mondta Smith, de magában azért örült, hogy a lány megpróbál minél jobban alkalmazkodni a körülményekhez. Minél többet veszít a konformizmusából, annál jobban fogja bírni a keményebb megpróbáltatásokat. Melanie közben előkereste az esőkabátot és a ragasztót, de a rázós úton lassan haladt a munkával.

– Nem tudnál egy kicsit simábban vezetni? – kérdezte nevetve. David ennek a fejleménynek is örült, a lány kezdte visszanyerni vidámságát.

– Hidd el, szívesen megtenném, de nem rajtam múlik.

– Na jó, tudom, hogy csak kifogás, de elhiszem.

– Próbáld átvenni az út ritmusát – vágott vissza David.

– Ha még lenne is neki! – legyintett Melanie, de többet nem szólt, minden figyelmével feladatára összpontosított. Mire kövér cseppekben eleredt az eső, sikerült befejeznie a kényes műveletet. Ha azt hitték, a mai napot megúszhatják egy kiadós ázás nélkül, tévedtek. Összefüggő vízfal állta el útjukat, az ablaktörlő képtelen volt megbirkózni vele. Csak lépésben haladhattak. Az erdő egyre közelebb került az alattuk lassan sáros patakká változó úthoz, a ponyvatető nem sokat védett, legföljebb lassabban áztak el. Smith szinte már csak találomra vezetett, a kevesebb növény felé vezetve a terepjárót, amely egyre jobban csúszkált...

– Imádom ezt a trópusi esőt! – próbálta a „csatazajt” túlüvölteni a borostás arcú sofőr.

– Bírja ez a kocsi – mondta sebhelyes társa.

– A kocsi az bírja, csak én nem látom, merre megy az út! A végén még tényleg elveszítjük őket.

– Óvatosabban, hé! – kiáltott az egyszemű, amikor egy kisebb földcsuszamlás majdnem lesodorta őket az útról. Szerencsére alkoholista társának reflexei még az elfogyasztott ital hatása ellenére is – vagy éppen azért – megfelelőnek bizonyultak a katasztrófa elkerüléséhez. A következő percben azonban már ő sem tehetett semmit, amikor úgy húszméternyire tőlük engedett a meglazult talaj, és egy fa egyenesen a Range Rover motorházára dőlt.

– A francba! Már csak ez hiányzott! Most hogyan megyünk utánuk?

A sofőr jót húzott a whiskysüvegéből.

– Sehogy – felelte a gyakorlatiasabb üldöző.

– Nagyszerű. Kezdhetjük előlről a nyomozást.

– Erre fognak visszajönni.

– Miből gondolod?

– Megérzés. Bármilyen is az úticéljuk, ha elérték, utána vissza kell menniük az Államokba.

– Utánuk mehetnénk gyalog.

– Ezt magad sem gondolod komolyan! Ahhoz nincs felszerelésünk, a vihar pedig a legerősebb nyomot is elmossa utánuk.

– Persze, persze, de rohadatul utálok a várakozást. Akkor megvárjuk, amíg erre jár valaki, mert ezen az isten háta mögötti helyen még ez a vacak rádiótelefon sem működik. Esetleg visszagyalogolhatnál a benzinkútig.

– Talán. De nem ebben az esőben...

Az eső, ahogy jött, olyan gyorsan el is vonult, az ütött-kopott terepjáró már közvetlenül a felhők alatt járt. A kocsit tengelymagasan borította a sár, utasai bőrig áztak a forró záporban. A levegő azonban a magasság növekedésével érezhetően hűlt.

– Kezdek fájni – mondta Melanie.

– Ha találunk egy alkalmas helyet, megállok, aztán átöltözhetsz, most már ránk fog férni a melegebb öltözék.

Smith bekanyarodott a fák közé, és kikászálódott a terepjáróból, hogy levesse vizes ruháit, megtörölközzön, és tiszta, meleg holmikat vegyen fel. Melanie ugyanezt tette a kocsiban. Egyből jobban érezték magukat, midőn továbbindultak a hegyoldalon felfelé.

Ahogy beértek a felhők közé, köd borult rájuk, jócskán lecsökkentve a látótávolságot. Az út meredeken emelkedett, a terepjáró motorjának rendszeren meg kellett küzdenie vele, de eddig bírta az iramot. Az esőerdőket rég maguk mögött hagyták, a forró égövi növények helyét a hűvösebb éghajlatot jól bíró társaik vették át. Ritkábbá vált az aljnövényzet is. A földút szilárdabb lett, a nyomok tanúsága szerint rég járt erre ember. Szinte egy pillanat alatt sötétedett be, amikor a Nap lebukott a hegygerinc mögé.

– Éjszaka is megyünk? – kérdezte Melanie.

– Nem, letáborozunk. Holnap minden erőnkre szükség lesz. Ha az autó továbbra is ilyen jól bírja az utat, napnyugtára elérhetjük a barlangot.

– Nagyon kíváncsi vagyok rá.

– Szóval még ott sem vagy, máris hatalmába kerített a hely szelleme? – élcelődött kedveskedve Smith.

– Nagyon érzékletesen írtad le odahaza.

Smith nemsokára lekanyarodott az útról, és mintegy kétszáz méterre eltávolodott tőle, behajtva a fák közé.

– Elérkezett a táborverés ideje – mondta, és leállította a motort. Melanie segítségével hamar felállították a kis kétszemélyes sátrat.

– Abban a kék zsákban találsz egy sárga dobozt, azt légy szíves, add ide – kérte David.

– Tessék – nyújtotta felé a kért dolgot Melanie rövid kotorászás után. – Mi ez? – kérdezte.

– Ultrahangos riasztók a vadállatok ellen. Körbetűzdelem velük a „tábort”. Mármint a riasztókkal.

– Gondoltam – nevetett a lány.

– Két másik riasztót is kiteszek, ha netán ember keveredne errefelé, és jó ötletnek tartaná a készleteink megdézsmálását. Ezek minket fognak ébreszteni.

– Nyugodt álmunk lesz?

– Remélem.

– Nem is meséltem, tegnap mit álmodtam – mondta Melanie, és beszámolt nyugtalan éjszakájáról, míg Smith elhelyezte a riasztókat. – Félek, hogy be fog következni, annyira valószínűnek tűnt.

– Hát ez ellen nem sokat tudunk tenni, legfőljebb megpróbálhatjuk megakadályozni – feltéve, hogy nem látomás, hanem figyelmeztetés volt. Biztosan nem a véletlen műve, ahogy elmondtad, az ismeretlen fickó nagyon hasonlít arra, akit én láttam álmomban.

– Te is álmot láttál?

– Először akkor, amikor első alkalommal megpróbáltunk elmenni vacsorázni. Másodszor most, a szállodában, ebben szerepelt a fickó, és ott volt vele egy nő is – folytatta a nyomozó, és ő is elmesélte álmát.

– Elmondhattad volna akkor is, még az elején – durcáskodott Melanie.

– Hittél volna nekem? A lány elgondolkodott.

– Hát, azt hiszem, nem igazán. De hát azóta történt egy s más – tette hozzá.

– Térjünk nyugovóra – váltott témát Smith. – Holnap nehéz napunk lesz. – Lekapcsolta a terepjáró lámpáit, élesítette a riasztókat, és Melanie után mászott a sátorba. Már érezték az elkövetkező éjszaka hidegét. Fejük búbjaig beburkolóztak a meleg hálósákokba, és álomra hajtották fejüket. Éjszakájuk ezúttal nyugodt volt, pihenésüket semmi sem zavarta meg.

Smith ébredt elsőnek, nem ébresztette fel a lányt, hagyta pihenni. Remélte, hogy bírni fogja az utat, talán az edzés alkalmassá tette rá.

Melanie nagyot nyújtózkodott.

– Szia – mondta.

– Jó reggelt! Ha elég kipihentnek érzed magad, talán reggelizhetnénk, aztán folytathatnánk az utat.

– Én is éppen erre gondoltam.

Teát főztek maguknak a gyorsforralóval, jólesően átmelegítette testüket az ital. Kellemes volt az érzés a csípős, hideg, hajnali levegőben. Gyorsan lebontották a táborot, és indultak is tovább. Az út lassan teljesen elfogyott alóluk, a fák megritkultak, majd lassan sziklás, kietlen terepnek adták át helyüket. Felhők nyújtóztak el alattuk elszórtan.

– Gyönyörű látvány – mondta Melanie. – Olyan fenséges!

– Igen – felelte David. – Mintha nem is rágná az emberiség nevű fekély a Földet.

– Kristálytisza a levegő! Kibírnám egy darabig.

– Az nagyszerű. Rövidesen ugyanis már a havasokban járunk, és egy idő után le kell tennünk a terepjárót.

Zötykölődtek a sziklás terepen, de az autó még bírta. Utasai inkább szót sem váltottak egymással, nehogy elharapják nyelvüket. A vastag, téli ruha óvta őket a fagytól, de arcukon érezték a fogcsikorgató hideget. Napszemüveget tettek a hóvakság elkerülésére, és már a légzőmaszkokat is készenlétbe helyezték.

Rövidesen végleg elakadtak, az „út” olyan meredekké vált, hogy a terepjáró nem vághatott neki a felborulás veszélye nélkül. Utasai kiszálltak, felpakolták holmijaikat, nem pazarolták energiájukat beszélgetésre. David bekapcsolta az autóba szerelt jeladót, hogy visszafelé rátaláljanak, majd leterítette egy ponyvával. Tudta, az első hóesés elrejtí majd a nem kívánatos tekintetek elől.

Smith megfogta Melanie kezét, úgy vágta neki az emelkedőnek. Egy ideig nem került különösebb erőfeszítésükbe a mászás, de ahogy fáradtak, és nehezedett a terep, kínjaik úgy fokozódtak lassan az elviselhetetlenségig. Melanie összeszorította a fogát, de egyetlen jajszt sem hallatott. David még jobban becsülte ezért a lányt. Ő maga is elfáradt, de már nem volt visszaút. Szerencsájukra a barlang olyan irányban helyezkedett el ahova különösebb hegymászóképzettség nélkül eljuthattak, még ha minden erejüket felemésztette is a túra. Közeledett az este, még hidegebb lett, de a fűthető ruhák telepei nem mondtak csődöt. A légzőmaszkok nélkül egy lépést is képtelenek lettek volna megtenni. Az egész délután tartó mászás után Smith megszólalt. A maszktól nem tudott volna beszélni, így amíg közölte az üdvöztető hírt Melanie-val, levette azt.

– Azon a két sziklán átmászunk – mutatott előre –, és elérjük a gleccsert. Estére biztonságban leszünk.

Az első, nagyobb szikla után már érezték, útjuk utolsó része még annyira sem lesz kényelmes, mint az eddigiek. Metsző, fagyos szél sodorta feléjük a havat, a gyengén emelkedő fennsíkon pedig kegyetlenül tomboló hóvihár fogadta őket, az orrukig is alig láttak. Smith felsegítette a lányt a szikla tetejére, és utánamászott.

Ismét megfogta a kezét, hogy el ne veszítsék egymást. Mintha vezetne volna valami, olyan biztosan indult előre. Lehet, hogy csak egy perce mentek, lehet, hogy már egy órája, ahogy minden erejüket a talpon maradásra fordították, elvesztették időérzésüket. Egyszer csak megcsúsztak, és Melanie felsikított, ahogy néhány köbméter hóval együtt elnyelte őket az alattuk beomló üreg.

A velük együtt lezúduló hó megóvta őket a súlyos sérülésektől, néhány zúzódással megúszták a többméteres zuhanást. Homály borult rájuk. Melanie a félelemtől reszkette ölelte Davidét, és képtelen volt elengedni.

A langyos fuvallatot Smith biztató jelnek tekintette. Karjaiban remegett a lány. Lehajtotta fejéről a csuklyát, levette róla a légzőmaszkot, és megsimogatta Melanie fejét. Ő még a szemét sem merte eddig kinyitni, most felnézett Davidre, aki saját légzőmaszkját is lecsatolta, és valamelyest csillapodott a remegése.

– Nyugodj meg – mondta meleg hangon Smith. – Biztonságban vagyunk – tette hozzá.

– Igen? – kérdezte bizonytalanul, remegő ajkakkal Melanie.

– Jól vagy?

– Azt hiszem, igen.

– Ha elengednél, elő tudnám venni a zseblámpámat, és körülnézhetnél.

Melanie-ban most tudatosult, hogy még mindig szinte görcsösen öleli a férfit.

– Ne haragudj – mondta, és megkísérelte összeszedni magát. Próbálkozása többkevesebb sikerrel járt. A nyomozó felkattintotta a lámpát, és a lány szája tátva maradt a csodálkozástól. Kristályosan csillogó kupola borult föléjük, három fekete folt sötétlett a falakon, egymástól egyenlő távolságra. A terem közepén – nem messze tőlük – halvány fényt sugárzott egy szarkofágszerű tömb. Melanie ráismert a helyre.

– Erről meséltél nekem? – kérdezte.

– Igen. Hogy tetszik?

– Valami ősi erőt érzek sugározni belőle.

– Igen, én is így vagyok vele.

– Mit ír a könyv?

– Mindjárt megnézzük.

Smith elővette a könyvet, és kinyitotta. Az utasítás értelmében a szarkofágból elő kellett vennie egy kis kristálylapot, ami az északi „átjárót” nyitotta. Miközben a szöveget olvasták, a szarkofág áljég borította oldala felizzott, teteje megemelkedett.

– A múltkor ez még nem volt itt – mondta Smith, amikor kiemelte a benne lebegő tenyérnyi, áttetsző kristálylapot. – Ez lehet a kulcs. Fogjuk a cuccokat, aztán lássuk, mire jó.

Felmálházták magukat, és az északi fekete folthoz sétáltak. Ezt is a jégszerű anyag borította, nem látszott, hogy át lehetne kelni rajta. Smith tanácstalanul tartotta kezében a lapocskát.

– Ez így nem működik – állapította meg.

– Add csak ide – kérte Melanie, és átvette a kulcsot. Felemelte, és közelebb tartotta a falhoz, de mielőtt hozzáértette volna, a kártya kirepült kezéből, és a fal elnyelte. Tanácstalanul néztek össze.

– Lehet, hogy ez nyitotta? – kérdezte Smith, és megpróbált átlépni az eddig szilárdnak bizonyuló falon. Most sem látott a falnál tovább, lába mégis akadálytalanul hatolt át a kristályrétegen, és eltűnt a sötétségben.

– Nem semmi – mondta Melanie. – Megyünk? – kérdezte önmaga számára is meglepő hirtelen elszánással, és belekarolt a férfibe. David rámosolygott, és együtt léptek az ismeretlenbe...

Egy villanással eltűnt körülöttük minden, és egy ismeretlen helyen találták magukat. A padlót vastag, vöröses por borította, mely besüppedt léptük alatt. Téglalakú kamrába kerültek, melynek töredezett, enyhén vöröses árnyalatú falait csak Smith zseblámpája világította meg.

– Hova kerültünk? – kérdezte Melanie.

– Fogalmam nincs – válaszolt David. – De majd kiderítjük. Mintha eltűnt volna az előbbi lelkesedésed.

– Bevallom, kicsit megijedtem. Azt hiszem, van rá némi alapom.

– Meglehet.

– Hogyan megyünk vissza? – kérdezte a lány. A nyomozó azonban legalább olyan határozatlannak tűnt, mint ő.

– Ezen már én is gondolkodom, amióta ide kerültünk – mondta Smith, és körülnézett. Nem látszott kapu, amin távozhatnának. Logikai alapon a fekete foltnak mögöttük kellett volna lennie, de nem volt ott. Néhány méterre tőlük a kopár fal zárta le a termet, tövében kis halmokba gyűlt az idők folyamán lehullott vakolat. Jobbra és balra szintén puszta fal határolta a helyiséget, csak az előttük lévő látszott egy fél ember magasságú, sötét rés.

– Akkor most mi lesz?

– Hát, ha már a sors ide vetett minket, jobb híján elindulunk az egyetlen lehetséges úton. Gyere!

Lepakolták a csomagokat. Smith négykézláb elindult az alagútban, a zseblámpa fényénél csak a következő fordulóig látott. Melanie utána tuszkolta a csomagokat, majd maga is elindult. Nála is volt zseblámpa, melynek fényénél – biztos, ami biztos – , néha hátranézett. Amióta elkezdődött ez a kaland, tudta, semmi sem lehetetlen. Hol David húzta a csomagokat, hol a lány tolt, úgy kanyarogtak a folyosón, amely azonban nem ágazott el, így megkímélte őket egy labirintus viszontagságaitól. Bokáig érő porban gázoltak. A levegő állottnak tűnt, de nem volt szükségük a légzőmaszkokra.

– Várj – suttogta hátrafelé Smith az egyik kanyar után. Melanie még nem érte utol, ezért nem láthatta a halvány fényt sem, amit a nyomozó észrevett a hosszabb egyenes végén. – Kapcsold le a zseblámpádat, és nagyon óvatosan gyere utánam.

Melanie nem kérdezett semmit, tette, amit Smith mondott. A kanyar után a gyenge, besűrűsödő fényben már kivehette a nyomozó és a csomagok kontúrjait. Mintegy húsz métert kúsztak, mire az alagút kiszélesedett, így a csomagokat megkerülve a lány már David mellett kémlelhetett ki.

Hatalmas, kör alaprajzú terem terült el előttük, poros padlója mintegy két méterre lehetett alattuk. A mintegy száz méter átmérőjű csarnok a közepe felé lépcsőzetesen emelkedett, míg már magasabbra ért, mint a föléje boruló, átlátszó búra. Tetején kis „templom” állt, mely az ókori görög építményekre hasonlított. Háromszög alakú homlokzatát vaskos oszlopok tartották, melyek körülölelték az építmény falát, alapolcolva a tetőt. A fehér kőből emelt falat csak a bejárat egyszerű négyszöge szakította meg, amely azonban nem sötéten ásított, hanem hívogató, „meleg” fény szűrődött ki rajta.

Smith leugrott – kis porfelhőt kavarva –, majd elvette a csomagokat Melanie-től, és lesegítette a lányt is. Felnéztek az égre, melyen szokatlanul fényesen és tisztán világítottak a csillagok. A csomagokkal együtt felkapaszkodtak a lépcsősoron – ennek szintjeit körülbelül fél méter választotta el egymástól –, és csodálkozva néztek ki a távolba. Kopár, vörös sivatag vette körül őket, ameddig a szem ellátott. A láthatáron nagyon magas hegyvonulat húzódott.

– Pápa legyek, ha nem a Marson vagyunk! – mondta Smith.

Melanie lerogyott a meglepetéstől, és csak a földön ülve bírt megszólalni.

– Álmomban sem gondoltam volna, hogy én leszek az első ember a Marson. Már csak azt nem tudom, miféle újabb veszélyek zúdulnak ezzel a nyakunkba.

– Megnézem a könyvet.

David kinyitotta az üzenetközvetítőt, és megdöbbsent.

– Ezt nézd meg – mondta, és átadta a lánynak.

– Teljesen üres! – csodálkozott Melanie is. – Ez mit jelenthet? – kérdezte.

– Azt bizony én is szeretném tudni. Jobb híján megnézhetnénk, mi a fene világít ott a templomban.

– Hát, mivel kijáratot nem látok, nekem sincs jobb ötletem.

Beléptek a templomba, amely teljesen üres volt, eltekintve a közepén mintegy másfél méteres magasságban lebegő fényes gömbtől.

– Ezt nekünk hagyták itt? – kérdezte gyakorlatiasan Melanie, és Davidre mosolygott.

– Biztosan – felelte kajánul Smith. – A könyv üres, itt nincs egy szál kijárat sem, tehát nem sok választásunk maradt.

Magabiztos léptekkel elindult a gömb felé, de valami láthatatlan erő olyan erősen lökte vissza, hogy hanyatt vágódott a porban. Melanie nevetett, miközben Smith köhécselve feltápáskodott.

– Nofene – mondta. – Mégsem ránk vár?

– Ki tudja? – somolygott rejtélyesen a lány, és előrelépett. Nem tartotta vissza semmi.

– Talán mégis?

– Úgy látom, akkor kizárólag neked szánták. Melanie közvetlenül a mintegy tizenöt centiméter átmérőjű gömb mellé lépett, és kinyújtotta a kezét.

– Melegséget sugároz – közvetítette benyomásait Davidnek. Ha egy másodperccel korábban, vagy később érinti meg a gömböt, nem történik semmi baj. – Te is érzed? – kérdezte.

– Igen – válaszolta meglepetten Smith. Valami euforikus boldogság kerítette hatalmába őket, de ez csak egy pillanatig tartott, mert mindent elmosott a kimondhatatlan iszonyat, ami a nyomában érkezett. A sötétség hirtelen támadása letaglózta őket. Most már mindketten eszméletüket veszítve feküdtek hanyatt a porban. Az általuk ismeretlen erő könnyedén száguldott tova felettük, örömmittas figyelmének apró szikrájára sem méltatva őket...

VII.FEJEZET: SZÁMŰZETÉS

Két, csizmás láb látszott ki a harci sikló alól. Nem mozdultak.

– Úgy látom, ennek a szemétnek annyi – mutatott Den Bonrah a siklóra, amelyik maga alá temette a púpos ügynököt.

– Nem kár érte – tette hozzá Eenlao. Örömmel látták, hogy Dwelncks már nekiveselkedett, hogy feltápszkodjon.

– Vinné el lewwoxhi repülő némahal az ilyen nyomoronc féregeledelt! – káromkodott, mikor lábra állt. Úgy tántorgott, mint aki nemrég alaposan beszszelt. – Minden tagom sajog!

– Mi is örülünk, hogy élsz – mondta Eenlao. Dwelncks figyelme ekkor a gépész-műszerész felé fordult.

– Szkorxszal mi van? – kérdezte.

– Mi sem tudunk többet, mint te – felelte Den Bonrah. – Nem vagyok járatos a szrdani anatómiában.

– Mindjárt segítünk rajta – lépett a kékes kitingpáncél borította test mellé a fwrtukcsi –, ha lehet. Ettől biztosan magához tér, ha nem halott – folytatta, azzal erősen megtekerte a hatalmas rovar szája melletti érzékeny csápokat.

Szkorx hangos sziszegéssel úgy pattant föl, mint akit áramütés ért. Dwelncks már mint az örült, rohant ki a világból, a szrdani pedig káromkodásnak ható vad sziszegéssel utánairamodott. A tömzsi lény tudta, hogy nincs esélye a hat lábán villámgyorsan szaladó rovarral szemben, de remélte, az idő elég lesz számára.

– Ezeket meg mi lelte? – kérdezte Den Bonrah.

– Tudod – mondta Eenlao –, ez a legdurvább, de a legbiztosabb módszer, hogy egy szrdanit magához térítsünk az ájulásból, Dwelncks pedig lusta volt a többi tehetőséget is kipróbálni. Ennek issza most a levét. Igaz, hogy Szkorx népe civilizált, de ez a módszer előhossa belőlük az ősi ösztönöket, és mint az állatok, rontanak ilyenkor támadójukra, vagy akit annak vélnek. Szkorx tudata gyorsan vissza fog térni, remélhetően hamarabb, mint amikor már beleharapott Dwelncks testébe.

Szkorx hirtelen megállt.

– Finomapp mótszert nem tuttál találni? – sziszegett mérgesen az előtte fújtató tömzsi lényre.

– Biztos akartam lenni a dolgomban – felelte Dwelncks.

– Ászért mekprópálhattál volna falami kefésszppé feszélyes mekoltászt.

– Inkább örüljetek, hogy megúsztuk a dolgot – mondta Eenlao. Tudta, hogy a szrdaniak utálják, ha ezt az ősi, legyőzhetetlen ösztönt előhozzák belőlük, ezért inkább más irányba terelte a társalgást. – Ideje lenne visszatérnünk a kastélyba.

– Igen – helyeselt Den Bonrah. – A rendfenntartókat is értesíteni kellene az incidensről. Utána visszatérhetünk körülnézni, ha gondoljátok.

– Mi inkább keresünk egy biztonságos zugot a galaxis belsejében – mondta Eenlao, miközben visszamentek légsiklójukhoz.

– Ikasz, ránk fér ety kisz pihenész – tette hozzá Szkorx. Den Bonrah nem tudta hibáztatni őket, hogy üldöztetések után egy kis nyugalomra vágnak.

– Biztosan találtok egy menetrendszerű járatot, amivel elutazhattok – mondta.

Mikor visszaértek Rabon Bonrah kastélyába, hogy orvosolják sérüléseiket, rögtön értesítették a hatóságokat. Este indult egy űrhajó, amely különleges biztonságot hirdetett, amellyel kevésbé tűnt életveszélyesnek az átutazás a háború sújtotta galaxison. Az úticélja is megfelelt a három barátnak, akik nemsokára elbúcsúztak vendéglátóiktól. Profi elrodeózott velük az űrrepülőtérré, és mire a Groton leszállt az éj, ők már a hipertérben jártak.

Den Bonrah a rendőrök előtt érkezett vissza összecsapásuk helyszínére, és rögtön elátkozta magát, hogy nem volt körültekintőbb. Az összetört siklót ugyanis elmozdították, az alatta fekvő kém pedig eltűnt. Lábnyomai látszottak a puha talajon, de az emelkedő után belevesztek a mocsár tócsáiba...

Ramlar Dagorrah éktelen fejfájást érzett, mintha a galaxis összes kvazárja a fejében tombolt volna. Szemei előtt szikrák táncoltak. Felnyögött, ahogy megpróbált oldalra fordulni, de valami súlyos tárgy nehezedett rá.

„A sikló” – gondolta. Beugrottak az emlékek. Kinyitotta a szemét, és amennyire meg tudta mozdítani a fejét, körülnézett. Kezét óvatosan kihúzta teste alól. Nyújtózkodnia kellett, de elérte a hajtómű indítókapcsolóját. A gépek betegesen köhécselve felpörögtek, és a harci jármű megemelkedett. A púposnak csak egy pillanata volt arra, hogy kihemperedjen a sikló alól, de kihasználta. A következő másodpercben a motorok végleg bementék az unalmast, és a súlyos test visszahuppant a földre.

Dagorrah lihegve tápászkodott föl.

„A fenébe” – gondolta –, „ezt elszúrtam.”

Sejtette, hogy a tábornok nem örül majd az események illetén alakulásának, de nem tehetett mást, vissza kellett térnie. Tájékozója segítségével megkereste a jól elrejtett bonton űrhajót. Egyedül sokat kellett vesződnie az álcahaló leszerelésével, de mire besötétedett, végzett a munkával. Kikódolta a zsilipet védő zárat, és beszállt. Elfoglalta helyét a pilótaülésben, beindította az automatikus rendszereket, mire a szokásos fülsértő zajjal feldübörögtek a hajtóművek. Gyorsan maga mögött hagyta a bolygót, és nemsokára a hipertérbe lépett...

Sok újat nem tudott meg, ezért vissza is tért bátyja birtokára.

– Mi történt? – kérdezte Narra, látva Den Bonrah gondterhelt arcát.

- Az áruló elmenekült – válaszolta érzelemmentes hangon a groti.
 - Akkor mit csinálunk?
 - Ha rendbehozzák az űrhajómat, elmegyünk egy elhagyatott bolygóra, ahol nem talál meg minket egyhamar ez a féreg.
 - Még néhány napig eltarthat a javítás – szólt közbe Rabon Bonrah. – Addig élvezétek a pihenést.
 - A számítógépes játékok nagyszerűek – mondta a hercegnő. – Hetekig el tudnék még szórakozni velük.
 - Örülök, hogy nem kell unatkoznod.
- Már összebarátkoztak a ladori jövevénnel, így mellőzhették a hivatalos megszólítást és beszédmodort.
- Nem is tudom, mikor éreztem magam utoljára ilyen jól. Csak akkor fog el valami balsejtelem, ha a szüleimre gondolok.
 - Ha ez vigasztal – fordult hozzá Den –, a fontos személyekkel a bontonok mindig kesztyűs kézzel bántak. Gondolom, szeretnének minél nagyobb részt megkaparintani a Lador vagyonából, ezért keresnek téged is. Amíg te biztonságban vagy, nem juthatnak sok információhoz.
 - Én is szeretném ezt hinni...
 - Még három napig tartott a gondtalan pihenés, addigra az űrhajó készen állt.
 - Parancsolj – mutatott előre Rabon, amikor a házi földalatti vasúton megérkeztek a szerelőcsarnokba.
 - Nagyszerű munkát végeztek a robotjaid – mondta Den.
 - Általában azt szokták.
 - Mintha új lenne – csodálkozott a hercegnő.
 - A legmodernebb üzemmel rendelkezem talán az egész galaxisban – dicsekedett tovább a házigazda.
 - Nem kéne ennyire szerénynek lenned – figyelmeztette öccse.
 - Narra – fordult a lányhoz Rabon –, van egy kis meglepetésem a számodra.
- Egy robottargonca két jókora bőröndöt hozott valahonnan a csarnok hátuljából.
- Igen? – mosolygott a hercegnő. – Megtudhatom, mi az?
 - Mivel sürgősen kellett menekülnötök a Ladorról, a divatkatalógusaitok segítségével csináltattam neked néhány ruhát. Ezenkívül találsz még funkcionálisabb viseleteket is, hogy bárhová is vetődtök, ne kelljen túlzottan kényelmetlenül érezned magad.
 - Köszönöm, ez igazán kedves. Viszlát, Rabon – mondta Narra, és búcsút intett vendéglátójának.
 - Vigyázz magadra!

– Ó, majd Den vigyáz – nevetett a lány.

– Megtisztelő feladat – mondta Den –, és ha befejeztétek a búcsúzkodást, akár indulhatnánk is.

Néhány perc múlva az űrhajó csendes, antigravitációs hajtóművei segítségével kilebegett a szerviz gigantikus bejáratán. A vontatók is vihették volna, de Den Bonrah művészkedni akart egy kicsit. A jármű alakja a légköri repüléshez megfelelő formára „torzult”, és a kecses gép meredek ívben elhúzott a felhők felé. A köd hamarosan körülölelte, de nemsokára el is engedte, mert a sebesség növekedésével az űrhajó pillanatok alatt maga mögött hagyta a Grotot...

Kis űrhajó lépett ki a hipertérből. Nemrégiben jóval több utast szállított, de személyzete most csupán egy főből állt, aki tudta, mire számítsen, hogy terve balul sült el – részben saját hibájából. A képernyőkön feltűnt a hajóraj. Ramlar Dagorrah számára kínokkal teli volt minden perc, mellyel közelebb jutott a fémmonstrumokhoz.

Kilenc gigantikus csillagcirkáló vesztegelt a nyílt űrben, az egyes számú bonton flotta egy napja pihent. A kiegészítőket feltöltötték, minden készen állt a továbbinduláshoz. Varronk Debulla éppen kabinjában szunyókált, amikor fülébe hasított a személyi hívó csipogása. Dühösen pattant fel, és a hídra sietett.

– Nem megmondtam, hogy senki ne zavarjon?! – förmedt az ügyeletes tisztre.

– Nem volt beleszólásunk, uram – felelte amaz higgadtan. – A hívó a titkos kódot használta, amely közvetlenül önt riasztja.

– Tudják, ki az?

– Az egyik ügynökünk.

– Az egyik ügynökünk! Tudja, mennyire szűkítette le most a lehetséges esetek körét? Majdnem mindegyik ügynök elérhet engem a titkos kóddal fontos információ megszerzése vagy vészhelyzet esetén!

Az egyesített bonton flották főparancsnoka közben a konzolhoz lépett, és fogadta a hívást. Elfintorodott, amikor a nyomorék groti ábrázatát látta feltűnni a képernyőn.

– Üdvözlöm, tábornok – mondta behízsgő képet vágva Dagorrah.

– Örülök, hogy látlak – fogadta köszönését gúnyos hangsúllyal Debulla. – Hoztál nekem valamit? – kérdezte. – Mintha azt hallottam volna, hogy megtaláltad azt a ladori hercegnőt.

– Öö... tulajdonképpen igen.

– Nagyszerű. Elhoztad?

– Hát... – szabadkozott a groti – izé... az az igazság, hogy némi nehézségünk akadt útközben.

– Nehézség – ismételte a tábornok. – Mit értesz „nehézség” alatt?

– Ellenben sikerült megtudnom néhány dolgot – próbálta másfelé terelni az egyre kínosabbá váló kihallgatás menetét Dagorrah.

- A kérdésekre felelj! – dörrent rá Debulla. – Ugye, nem akarsz felbosszantani?
- Távol áll tőlem – válaszolt nyájasan a groti. – Elvesztettem néhány katonát – bökte ki.
- Ez még nem nehézség, naponta több százat veszítünk. Háború van. Mindegy. Mekkora a veszteség?
- Hát... tulajdonképpen csak én maradtam életben, én is csak szerencsével.
- Dagorrah! – Debulla érezte, hogy felmegy benne a pumpa. – Szerencsével? Elbújtál, amíg a bontonjaim a vásárra vitték a bőrüket? Ezt nem úszód meg szárazon! Kitaláltál legalább valami mentséget, ami enyhíthetné a büntetésedet?
- Testőröket toboroztak maguknak, és nehéz fegyverekkel támadtak ránk! – színezte ki némileg a képet a nyomorék. – Megleptek minket, esélyünk sem volt. Eltalálták a siklómát, és csak jóval a támadás után tértem magamhoz, amikor már mindenki halott volt.
- Debulla igyekezett megnyugtatni magát. Szüksége lehet még a grotira, és az is lehet, hogy embere igazat mondott.
- Most rögtön visszatérsz a hajómra – parancsolta.
- Útban vagyok felé, egy fél órán belül odaérek.
- Rendben van. Milyen információkat szereztél? – jutott a tábornok eszébe Dagorrah iménti célzása.
- A körözött úrhajó tulajdonosa egy bizonyos Den Bonrah, szintén groti, de általában keveset tartózkodik ott.
- Ez tényleg értékes információ, de pillanatnyilag nem sokra megyünk vele. Megtudtál még róla valamit?
- Sajnos nem sokat. Többek szerint van egy pártfogója, de ennél többet senki nem mondott, mintha félnének az illetőtől. Néhány ember hajlandó volt némi ösztönzésért beszélni, de csak annyit sikerült megtudnom, hogy néhány „fül”, akik folyton az úrt pásztázzák rádióikkal, befogta a hajó segélykérését. Arra következtettem, hogy a Ladornál megsérült hajóját javíttatta ki a Groton, és továbbállt a hercegnővel. Közvetlenül ugyan nem láttam, de ha nem lett volna vele, miért támadtak volna meg minket?
- Ez is valami. Talán a többi keresőosztag rábukkan valamire, de hogy ne unatkozzanak, adok még nekik feladatot.
- Mi a következő úticélunk, tábornok? – váltott témát Dagorrah, látván az indulatok csillapodását.
- Egy kis rendszer a galaxis pereme felé – legyintett Debulla.
- Melyik?
- Nincs is neve, csak kódszám jelöli az atlaszokban.
- Tudni róla valamit?

– Jobbára csak a helyét. Van egy lakható bolygója, amelyik a második a rendszerben, kora középkori civilizáció lakja.

– Ezen mit ért, tábornok?

– Kőből épült várak, feudalizmus, földművelés, megosztott világ tele királyságokkal, kisebb háborúkkal.

– Megnyerhetnénk magunknak egy erős birodalmat, és azzal legyőzhetnénk a többi – tervezgetett Dagorrah.

– Ostobaság! – intette le Debulla. – A legfejlettebb fegyverük a nyílpuska, a gondolkodásuk is primitív. Hogyan léphetnénk kapcsolatba egy ilyen elmaradott civilizációval? Különbön sincs támogatásra szükségünk. A bonton birodalom érdekszférájában ennek a rendszernek a jelentősége nulla. Szórakozhatnak egy kicsit a katonák, ennyi az egész. Rájuk fér egy kis pihenés, nagyon keményen harcoltak az elmúlt hetekben. Egyesekkel ellentétben.

– Nem kell célozgatni, nem tehetek róla, hogy olyan szerencsétlenül sült el a dolog.

– Spongyát rá. Gondoltam, biztosan szívesen részt vennél a mulatságban. Elmehetsz az egyik századdal, de legfeljebb tíz embert adok a kezéd alá.

– Rendben van.

Dagorrah szinte el sem tudta hinni, hogy ennyivel megússza a dolgot. Úgy látszik, a veterán tábornoknak jól mentek a dolgai mostanában.

– El sem tudják képzelni, kik vagyunk, ugye? – kérdezte kajánul.

– Igen – felelte Debulla. – Isteneknek hisznek majd bennünket, de kemény istenek leszünk. Azt mondjuk majd nekik, hogy olyan erkölcsi mocsok árasztotta el földjüket, amit már csak a saját kezünkkel tudunk letörölni, így aztán tisztelni fognak minket, és még örülnek is, hogy több ezer társukat lemészároljuk.

– Nem rossz – szögezte le a groti.

– Persze hogy nem. Nem engedhetem meg magamnak, egy ilyen jelentéktelen akciónál sem.

– Mikor indulunk?

– Holnap...

Den Bonrah űrhajója szinte a Tejút legszélén bukkant elő a hipertérből. A jármű tökéletesen kijavított rendszerei semmilyen kívánnivalót nem hagytak maguk után. A mögöttük lévő teret mutató képernyőn halvány, a közepén megvastagodó fénycsíknak látszott a galaxis. Előttük apró fénypont ragyogott, alig emelkedve ki a mögötte elszórtan elhelyezkedő, még periférikusabb csillagrendszerek háttéréből. A két utazó e pont felé tartott. Nemsokára meglátták a célbolygót. Az űrhajó sebessége csökkent, de a kicsiny korong így is a szemük láttára terebélyesedett egy szép bolygóvá.

– Hova jöttünk? – kérdezte Narra.

– Találomra kiválasztottam ezt az elhagyatott rendszert a számítógép memóriájából. Csak kód jelöli, nincs neve – felelte Den Bonrah.

– Szép bolygó, de egy kissé hűvös lehet, ilyen távol a naptól.

– Megpróbálok kellemes helyet találni rajta.

A planéta a kék szín különböző árnyalataiban pompázott, kivéve a sarkok nagy kiterjedésű környezetét, melyek a napsütésben fehéren szikráztak. A fényt a vastag jégtakaró verte vissza. Az egyenlítő felé egyre dúsabb vegetáció burjánzott a melegebb éghajlatnak köszönhetően. Tengerszökevények borították a bolygót, de nagyobb, kontinensnyi szárazföldek is kiemelkedtek belőlük. A vizek és a szárazföldek határai nehezen voltak kivehetők, mert a növények is a kék szín különböző árnyalataiban pompáztak.

– Meddig maradunk itt? – kérdezte a hercegnő.

– A bontonokat ismerve két-három hétig. Addigra feladják a keresésünket, és más, fontosabb dolgokkal kezdenek foglalkozni. Fontos nekik a Lador, de tudják, mennyi fáradságot ér meg. Ha elültek a hullámok, nekiláthatunk összehozni valami szövetségfélélet a birodalmuk ellen.

– Te még hiszel ebben?

– Sok alig ismert rendszer van a galaxis peremén, és jó néhány közülük elég fejlett egy ütőképes haderő kialakításához. Talán még nem fertőzte meg őket a belsőbb rendszerek világszemlélete. Mindenesetre meg kell próbálnunk.

– Reménykedjünk, hogy sikerül.

– Ha nem sikerül, akkor igen nagy bajban leszünk, és nemcsak mi, hanem az egész galaxis.

Narra ismét a bolygó felé fordította tekintetét, amely már szinte teljesen elfoglalta a kabin látóterét.

– Van valami fenséges ebben a bolygóban – mondta.

– Lehetséges.

– Úgy érzem, valami végtelen nyugalmat és békességet áraszt magából.

– Ha valóban így van, kellemes heteknek nézünk elébe. Az az igazság azonban, hogy láttam már néhány békés kinézetű bolygót, amin hemzsegték a veszedelmesebbnél veszedelmesebb ragadozók.

– Talán ez nem olyan.

– Nem tudhatjuk, de fel fogom deríteni.

– Veled tarthatok?

– Inkább azt javasolnám, hogy maradj a hajón. Ha biztonságosnak ítélem a terepet, akár minden nap kirándulhatunk egyet.

– Alig várom.

Beléptek a légkörbe. Alig volt felhő az égen, ezért nyugodtan gyönyörködhettek a bolygó domborzata és növényvilága nyújtotta látványban. Végláthatatlan kiterjedésű erdők fölött suhantak, Den Bonrah jobbra-balra billegtette a gépet, hogy szórakoztassa a hercegnőt.

A repülés során nem láttak állatokat, de ez nem jelentette azt, hogy nincsenek is. Esetleg csak elrejtőztek a fák menedékében. A megfélemlítéseket a bolygó talán későbbre tartogatta.

Egy kisebb beltenger felett húztak el, melynek nyugodt vize szinte meg sem mozdult a szélcsendben, aztán újra szárazföld fölé értek. Ritkultak a fák, kisebb puszták is akadtak erre-felé. A groti dél felé fordult, hogy melegebb éghajlatú területen szálljon le. Elrepültek egy sivatag felett, ami után újra erdőségek következtek. Lejjebb vitte a gépet, és egy nagyobb kiterjedésű síkságon, ahol valami fűszerű növény borította a talajt, és alig álltak fák, letette az űrhajót.

– Megérkeztünk – jelentette ki. – Ahogy a számítógép kiszámolta, dél körül járhat az idő, de a nagy naptól való távolság miatt még csaknem egy standard napunk van az éjszakáig.

Valóban, a kicsinynek látszó, de fényes nap szinte pontosan a fejük felett állt.

– Most elmész felderíteni a terepet? – kérdezte a hercegnő.

– Úgy valahogy.

Den Bonrah nem öltötte fel páncélját, úgy érezte, nem lesz rá szüksége. Csak lézerpisztolyt, és néhány műszert vitt magával.

– Megnézem – folytatta –, lehet-e vadászni valamire, vagy a hajó készleteiből kell élnünk.

– Csak óvatosan – mosolygott Narra. – Nem szeretnék védelmező nélkül maradni. Nem sokat konyítok az űrhajóvezetéshez.

– Nem hagynálak cserben.

A zsilip kinyílt, és a „mozgólépcső” szelíden leeresztette a férfit a földre. Den Bonrah hátrafordult. Narra integetett neki jó utat és szerencsét kívánva, aztán a bejárat bezáródott, mintha ott sem lett volna.

Térdig érő, lágy tapintású, kék fűben haladt, rovarokat vagy más állatot nem látott. Jó háromnegyed órnyi gyaloglás után elérte az erdőt. Fái nem álltak olyan sűrűn, mint ahogy azt idejövet északabbra látta, viszont gyakran burjánzott köztük az aljnövényzet, mely megnehezítette az előrehaladást.

A talaj lejteni kezdett, és Den Bonrah nemsokára vízcsobogást hallott. Az erdő egyszer csak véget ért, és ő a bokrok közül kikémlelve meglátta a lassan hömpölygő, széles folyót. A parthoz vezető lankás domboldalon kisebbfajta növényevő állatok legelésztek békésen. A vízből néha halak ugrottak fel, és pottyantak vissza kis csobbanással. Valószínűleg a folyó felett röpködő rovarokra vadásztak.

Az idillt hangos csörtetés zavarta meg, ahogy egy nagy testű ragadozó állat előrohant a túlsó partot szegélyező erdőből. A növényevők szétszaladtak a szélrózsa minden irányában, ahogy a vérengző vadállat közéjük vetette magát. Den Bonrah lőtt, és a ragadozó hörögve feldobta magát a levegőbe, majd élettelenül zuhant vissza a földre. Eddigre már nem maradt egyetlen állat sem a közelben. A groti előmászott a csalitosból, és lesétált a lejtőn, hogy jobban szemügyre vegye a folyót.

A víz kristálytishta volt, teljesen átlátszó. A műszeres vizsgálat semmilyen káros anyagot nem mutatott ki benne. Néhány ásványi só és nyomelemet tartalmazott, fogyasztásra azonban kitűnően megfelelt. Az alig fodrozódó vízfelület látni engedte a folyó gazdag élővilágát, a sokféle, kisebb-nagyobb halat, és a feneket borító növényzetet. Jó huszonöt méternyi szélessége ellenére a víz sehol nem volt másfél méternél mélyebb, így hát Den Bonrah levetkőzött, és belegázolt a folyóba. Kellemesen hűvös áramlat simogatta, ahogy átsétált a másik partra. Mintát vett a ragadozó húsból, ami szintén emberi fogyasztásra alkalmasnak bizonyult. Leeresztette az állat vérért, és a vállára vette a mázsás testet. Most igazán hasznát látta a rendszeres testedzésnek.

Rendesen megizzadt, mire visszaért az űrhajóhoz. A számítógép segítségével feltérképezte a ragadozó testét, az éles műszerekkel pedig megnyúzta és feldarabolta azt. A hulladékot elnyelte az űrhajó szemétmegsemmisítője, a húst pedig lefagyasztva a mélyhűtőbe rakta. Ebben már Narra is közreműködött, aki a mészárosmunkát inkább nem nézte végig. Egy darabot megsütöttek, és rendkívül ízletesnek találták.

– Holnap megvizsgálók néhány növényt is, amivel változatosabbá tehetjük az étrendünket, a hús most eltart egy darabig – mondta a groti.

Nyugovóra tértek kabinjaikban. Úgy döntöttek, hogy a galaktikus standard idő szerint osztják be napjaikat, így amikor „másnap” hajnalban felébredtek, még éppen csak elkezdett esteledni. Den útnak indult, hogy ezúttal néhány növényt gyűjtsön be, és lassan ismét eltávolodott az űrhajótól. Ugyanabba az irányba haladt, mint előzőleg, de most minden giz-gaszt összeszedett, amit csak talált.

Jól megpakolva érkezett vissza az úrhajóhoz, és rögtön sejtette, hogy valami nincs rendben, a zsilipajtó ugyanis tárva-nyitva állt, a lépcső pedig sehol. Lehívta, és felment, hogy körülnézzen a járműben. Baljós előérzet kerítette hatalmába. Benézett a vezérlőbe, a kabinokba, a fürdőbe, a raktárba, minden kis részbe, de a hercegnőt nem találta sehol. Halvány elképzelése sem volt arról, mi történhetett. Valahol remélte, hogy Narra is csak kiszállt körülnézni, de nem igazán tudott hinni ebben. Kellott lennie valaminek ezen a bolygón, ami elkerülte a figyelmüket, és ez a valami nem tűnt barátságosnak. Vajon a hercegnő – nem megfogadva tanácsát – elindult körülnézni, vagy az ismeretlen erő be tudott hatolni az úrhajóba? A férfi inkább az előbbire tippelt. Leült, hogy valami tervet kovácsoljon a szófogadatlan nő megkeresésére. Akármi is legyen az ismeretlen ellenség, észrevétlenül kell a közelébe kerülnie, akkor pedig a páncélról le kell mondania. Felfegyverkezett, elhagyta és bezárta az úrhajót. Jobban szemügyre véve a terepet megtalálta az alig észrevehető nyomokat, amiket a hercegnő hagyott. A letaposott fű már majdnem teljesen felegyenesedett, de száliránya még nem állt vissza az eredeti helyzetbe. Amikor Den rájött, milyen szögből kell figyelnie, hogy az eltérés szembetűnő legyen, szinte világosan kirajzolódott előtte Narra útja. Úgy tűnt, a lány valóban csak egy kis friss levegőt szívni szállt ki, nyomai céltalanul kanyarogtak erre-arra, mégis eltávolodtak az úrhajótól. Aztán egy részen jobban letaposták a fűvet, ennek az észrevételéhez nem kellett semmiféle nyomolvasó tehetség.

Csak azért nem tűnt fel eddig, mert pont az ellenkező irányban helyezkedett el, mint amerre vadászott, és a növényeket gyűjtötte. Ettől a ponttól kezdve már széles csapás vezetett északnyugatra, mintha egy kisebb farka állat haladt volna erre. Már besötétedett, és a fűtenger még mindig nem ért véget. Hiába, az úrhajóról nem látszott ekkorának a síkság. A ritkás csillagszőnyeg, mely a felhőtlen táj fölé borult, alig szolgáltatott némi fényt, de ez elég volt az eligazodáshoz. Halvány csík húzódott végig az ég közepén, a Tejút. Langyos szellő fújdogált, egy két állati üvöltést sodorva a lopakodó alak felé a messzi távolból. Lassan ritkásabbá vált a fűszőnyeg, néhol nagyobb foltokban bukkant elő a puha, fekete föld. Ahol a csapat áthaladt ezeken a helyeken, az állatok lábai mély nyomokat vájtak belé. Szemmel láthatóan nem törődtek az eltüntetésükkel. Karmos, négyujjú lábak sértették fel a földet, csíkok szabdalták a laza talajt, azt bizonyítva, hogy az állatok a két hátsó lábukon jártak, de a mellsőket még a földön húzták, időnként meg-megtámaszkodva rajtuk, hogy helyrebillentsék valamitől megzavarodott egyensúlyukat. Négy pár nyom a többiek között jobban belemélyedt a talajba, valószínűleg ezek a lények vitték a hercegnőt. Den Bonrah nem próbálta meg elképzelni, mit akarhatnak vele.

Egy idő után véget ért a növényzet, kopár, száraz, már-már sivatagos talajon haladt tovább. Szerencséjére vastag porréteg borította, amelyen szintén látszottak a nyomok, bár nem olyan élesen. Itt ott obeliszkyszerű, mégis szabálytalan, lekoptatott sziklák szakították meg a táj egyhangúságát. A sárgás színű pusztában kőtől köig osont, elvégre nem tudhatta, mikor ront rá valami egy másik szikla mögül. Mire teljesen sziklássá vált a terep, szerencsére meghallotta a csapat zaját, így a nyomok megszűnése nem okozott különösebb gondot. Erőltetett menetben haladt tovább, és nemsokára megpillantotta a falkát. Elővette távcsövét, hogy jobban szemügyre vehesse őket. A beépített fényerősítő kiélesítette a kontúrokat, és Den Bonrah most már hajlamosabb volt értelmes lényeknek tekinteni őket.

Négy, mintegy másfél méteres lény cipelte Narra megkötözött, ernyedt testét, a többiek forgolódva vigyázták zsákmányukat. A groti nem mert megkockáztatni egy közvetlen támadást ellenük, mert nagy volt az esélye annak, hogy mire átverekszli magát a húsfő, kőbunkókkal felfegyverkezett csapaton, a lények kárt tesznek a hercegnőben.

Vékony, de inas, karmos végtagjaik tömzsi, görnyedt testet tartottak, fejük torz koponyára emlékeztetett. Széles szájukban nagy, hegyes tépőfogak sorakoztak, sárgás, kidülledt szemeik vérben forogtak. Nem nyújtottak kellemes látványt. Éjszakára letelepedtek, látszott, hogy az ő életritmusuk a bolygóéhoz alkalmazkodott. Négyen mindig virrasztottak, négyóránként váltották az őrseget. Den alig bírta kivárni a csaknem egy standard nap múlva eljövő hajnalt. Többször – nagy ívben – megkerülte a táborn, de nem talált gyenge pontot a lények védőgyűrűjén. Bármit is tenne valamelyikkel, a többi riasztja a csapatot, és ismét ott van, ahol a part szakad. A hercegnő kiszolgáltatót. Próbált valami tervet kovácsolni, de hasztalan.

Vége továbbindult a csapat. A férfi messziről követte őket, mert bármikor megmozdulhattak alatta a talajt borító kavicsok, és a zaj felkelthette volna az emberrablók figyelmét.

Egy különös hely felé közeledtek. Valami romnak látszott, és Den arra gondolt, vajon az eredeti épületet ezek a korcs lények emelték-e, és azóta valami smeretlen okból barbárságba süllyedtek, vagy élt előttük a bolygón egy fejlettebb civilizáció.

Amikor a falka továbbhaladt, megközelítette a romokat. A lepusztult fal mögött egy utca vezetett a hirtelen emelkedő hegyoldal felé, amely egy sziklatemplomot rejtett magában. A domborműveknek, melyek valaha a falat díszítették, már csak felismerhetetlen nyomai maradtak. Ezekkel ellentétben a bejárat mellett néhány kőbe vésett jel viszonylag épen maradt. Az egyik képen egy robusztus alak egy szikrázó kardot forgatott, de nem látszott körülötte ellenség. Den úgy döntött, ha sikerült megmentenie Narrát, visszatér ide, és tüzetesebben megvizsgálja a helyet. Most azonban ismét minden idegszálával az üldözésre koncentrált.

Hosszas gyaloglás után végre feltűnt a lények tábora. Kezdetleges bőrsátrak alkottak kettős kört a tűzrakóhely körül, a „települést” őrszemek vigyázták. A zsákmánnyal hazatérő csapatot hangos üdvözlés fogadta. A sátrakon kívül egy laposabb szikla feküdt, amit valamilyen anyag vörösre festett. Den sejtette, hogy vér, és hogy következő áldozatuknak Narrát szánják. Egyelőre azonban durván a földre dobták a lányt, aki vagy ájult lehetett, vagy megegettek valami kábítószerrel, de meg sem nyekkent. A groti remélte, hogy nem más oka van némaságának. A kis csapat vezetője a legnagyobb sátorhoz sietett, feltehetően jelentést akart tenni a falka vezérének. A többiek helyét átvették pihentebb társaik, és szemmel láthatóan nem láttak okát, hogy a lányt elvigyék valahová.

Kisvártatva a vadászcsapat a csontfüzérekkel teleaggatott falkavezér társaságában előlépett a sátorból. A tábor többi lakója köréjük gyűlt. Vezetőjük ugatott valamit, mire mindenki hangos ugatásban, rőfögésben tört ki, mintha százféle vadállatot összeeresztettek volna. Den Bonrah már kezdett attól félni, hogy mégis meg kell kockáztatnia a nyílt támadást, ha élve akarja viszontlátni Narrát, de szerencséje volt. A lények ugyan felkapták a hercegnőt – aki szakadozott, összekoszolt ruhájában most nem nyújtott valami fenséges látványt –, és az oltárhoz cipelték, de nem kezdték el a szertartást. Megelégedtek azzal, hogy az ernyedtestet a vérmocskos köre fektették. Két őrt állítottak mellé, és magára hagyták. A törzs vad ünneplésbe kezdett, amit az éjszakába nyúlóan folytattak. Valami kábító hatású italt fogyaszthattak, mert estére a törzs legnagyobb része már nem látszott józannak. Mikor a fáradtságtól kezdtek ott eldőlni, ahol éppen voltak, a groti elérkezettnek látta az időt a cselekvésre. Közelebb lopózkodott, nem vették észre. Látta, hogy nem törődnek vele – a kábítószer valószínűleg eltompította valóságérzékelésüket –, és lassan felbátorodott, kissé meg is feledkezett az óvatosságról, és csaknem ez lett a veszte. Az öröket ugyanis kizárták a mulatozásból. Szerencsére gyorsan észbe kapott, amikor az elborult tekintetű lények garmadája után egy éles pillantás megállította. Elhajolt a felé dobott kezdetleges lándzsa elöl, és – más választása nem lévén –, már lőtt is. A következő őrszem is felkapta a fejét, de egy pillanat múlva már ő is halott volt. A körülöttük lézengők most sem figyeltek rájuk, pedig a lézersugarak elég feltűnőek voltak, főleg egy ilyen primitív helyen.

Gyengéden leemelte a könnyű testet az oltárról, és egyszerűen kísértáta vele a táborból.

Szíve mégis csak akkor kezdett lassabban verni, amikor már messze maga mögött hagyta a tábor. Nem értette, miért volt ilyen „lámpaláz”, hiszen eddig mindig hideg fejjel hajtotta végre az akciókat, ennél jóval veszélyesebbeket is. Erőltetett menetben haladt, hogy mielőbb biztonságba helyezze a hercegnőt. Nem állt meg a romoknál, és órákig tartó gyaloglás után végre a sziklás terep helyett puha talajon járt. Eddig nem figyelt fel rá, milyen erős, mégis kellemes illata van a hosszú szálú fűnek, ám most, hogy a pusztaságból visszaért, nem tudta nem észrevenni. Az egyik fa tövében lefektette Narrát a puha „szőnyegre”, és ő is lepihent, hogy erőt gyűjtsön az út további részéhez.

– Den... – hallatszott egy gyenge nyögés, és a hercegnő felnyitotta mélykék szemeit.

– Tessék – hajolt közelebb a groti, hogy jobban hallja, mit akar mondani a lány.

– Köszönöm.

Den Bonrah bólintott, és rámosolygott.

– Most már minden rendben lesz – mondta.

– Nagyon gyengének érzem magam.

– Akkor inkább pihenj, ne beszélj. A többi az én dolgom.

– Nem kellett volna kiszállnom körülnézni. Ne haragudj. Olyan hirtelen történt...

– Megtörtént, túl vagyunk rajta. Most leginkább pihenésre lenne szükséged.

Narra még egyet sóhajtott, aztán álomba merült.

A férfi folytatta útját, lágyan a vállára véve a hercegnőt. Már hajnalodott, amikor meglátta az úrhajót. Halálosan fáradtnak érezte magát, a menedék látványa azonban új erőt öntött belé.

Lefektette a lányt a kényelmes ágyra, és behozta az orvosi műszereket. Végighúzta az érzékelőket Narra teste fölött, amelyek megállapították, hogy a hercegnő testén karmolt sebekbe valamilyen fertőző anyag került, ami látszólag visszafordíthatatlan folyamatot indított el szervezetében. Lassan kezdődött, de a számítógép diagnosztikája szerint egyre gyorsabban terjedt. A sejtek gyengültek, és velük együtt maga az egész test is, hogy a végén összeomoljon, megszűnjön működni. A halál beálltáig tartó időt az orvosi komputer maximum három órában jelölte meg. Den Bonrah a leleteket látva nagyon elszomorodott, de mielőtt átadta volna magát a búslakodásnak, eszébe jutott egy lehetséges megoldás. Tudta, hogy nem számíthat semmire, de semmit sem veszít azzal, ha megpróbálja.

Először szemérmertlenségnek tartotta, de tudta, hogy Narra élete forog kockán. Lehámozta a koszos, szakadt ruhákat a lányról. A gyönyörű, fiatal testet a nyakától egészen a lábfejéig mély karmolások szabdalták elöl, és a hercegnő hátán is. Den Bonrah arra gondolt, milyen igazságtalan is a sors, hiszen ez az ártatlan teremtmény semmi olyasmit nem tett, amiért ezt érdemelte volna. Fertőtlenítővel kipucolta a sebeket, de tudta, ez csak látszatkezelés. Zaklatott volt, ezért először egy nyugtató meditációt kellett elvégeznie. Elhelyezkedett az ágy mellett a padlón, és nekilátott izmai ellazításának.

Az érzékek kizárása után megjelenítette maga előtt Narra testét, és a problémára koncentrált. Mintha valamilyen segítséget kapott volna, nem kellett törnie a fejét, úgy tűnt, a meditáció önállósította magát. A képen a sebek lekúsztak a hercegnő testéről, és egy gusztustalan csomóba gyűrődtek. Mellette megjelent három növény, Den mindegyiket ismerte begyűjtőkörútjáról. A fűfélék szintén egy csomóba gyűrődtek, de ez a gömb valami kicsattanó egészséget sugárzott magából. Víz jelent meg a semmiből, és a csomó elkeveredett benne. A keverék elmozdult, és bekebelezte, feloldotta a fekélyt.

Már tudta, mit kell tennie. Előszedte zsákjaiból az előzőleg látott növényeket, és áldotta az eszt, hogy nem csak egy-egy szálat szedett mindegyikből. Egy tálkában szétmorzsolta és pépes masszává keverte őket. Sűrű levület leszűrte, és egy tál vízbe eresztette. A koncentrátum meglepően gyorsan és jól oldódott. A folyadékkal bekente Narra testét, és meglepetésére a sebek szemmel látható gyorsasággal kezdtek összezárulni. Sárgás, gennyes folyadék szivárgott belőlük, ezt Den folyamatosan törölgette újabb és újabb steril orvosi törölközőkkel. Néhány perc alatt a lány mindkét lába és felsőteste is egészséges volt, visszanyerte halványrózsaszín árnyalatát. A karmolásoknak nyoma sem maradt.

A férfi egy pillanatra belefeledkezett a hercegnő gyönyörű testének látványába, de aztán – rajtakapva magát az illetlenségen – nekilátott folytatni a gyógyítást. Gyengéden megfordította a testet, és a hátán is elvégezte a műveletet. Megkönnyebbült, amikor sikeresen végzett, elhasználva a keverék utolsó cseppjét is. Narra alig hallható szuszogása most egyenletes, egészséges légzésnek adta át a helyét, de a lány még nem ébredt fel. A kiszivárgott váladék keltette gyomorkavaró szagot a légkondicionáló berendezés ugyan elszívta, de Den elkészített egy meleg fürdőt a hercegnőnek. Megmosdatta, megtörölte testét, megszáritotta a haját, és eligazgatta azt – már amennyire tőle telt, elvégre nem fodrász volt. Kicsérélte az ágyneműt, és visszavitte, lefektette Narrát. Gyengéden az álláig betakarta a puha takaróval, majd magára hagyta. Végre saját magát is rendbeszedhette, és az elmúlt napok feszültsége után gyorsan mély álomba merült.

Narra frissen ébredt. Először meglepődött, hogy meztelenül fekszik az ágyon, de aztán előjöttek az emlékek. Felöltözött, és a konyhába sétált, hogy összeüssön valami reggelit. Különösebb erőfeszítésébe nem került a dolog, mivel csak le kellett hívnia valamelyik menüt a számítógép memóriájából. Tálcára tette az ételt, és beosont Den kabinjába. Mulatságosnak találta a grotit, aki „kemény férfi” volt, ám most úgy aludt könnyű rövidnadrágjában, mint egy kisfiú. Takarója az ágy mellett hevert. Narra letette a tálcát az asztalra, és felvette a takarót. A férfi felébredt a neszre, és összerezzent.

– Nicsak – mondta Narra –, megrémült a rettenthetetlen harcos?

Den Bonrah az előző napra gondolt, és elvörösödött.

– Ööö... csak – kezdte, de nem tudta folytatni.

– Köszönök mindent – mosolygott a lány.

– Mindent? – kérdezte a groti.

– Tudod – mondta a hercegnő, és közben odavitte a tálcát –, olyan furcsa volt minden. Először csak a gyengeséget éreztem, alig voltam eszméletemen, aztán hirtelen lehullott rólam minden lánc, és kiszabadultam. Hogy is mondjam, szóval, kívülről láttam magamat. Mi, ladoriak – bár nem vagyunk ilyen téren különösebben tehetségesek –, a galaxis legtöbb civilizációval ellentétben hiszünk a szellem hatalmában, ezért nem ijedtem meg. Tudtam, hogy ez nem végleges elszakadás. Ahogy kitisztult az agyam, valahogy megvilágosodott előttem a mérgezés természete, és mintha valaki közölte volna velem, megismertem a gyógyírt is rá. Csupán azt nem tudtam, hogyan közöljem veled. Láttam az erőfeszítéseidet, és nagyon megörültem, amikor rájöttem, mire készülsz. Nem gondoltam volna rólad, hogy ilyesmivel is foglalkozol. Megpróbáltam átadni a tudást, és úgy látszik, sikerült. Láttam, ahogy rendbehozod a testedet, aztán az egészség energiája visszarántott belé.

– Nem haragszol? – kérdezte Den.

– Miért? – csodálkozott rá Narra.

– Hát... a vetköztetés meg a...

– Ne butáskodj már, meg kellett tenned! Inkább örülj, milyen jó munkát végeztél. Én nagyon boldog vagyok – fejezte be, és megcsókolta a férfit.

Az érintés rövid volt, de mindent elárult egymásnak érzelmeikről. Den Bonrahban csak most tudatosult az eddig tudattalanul is elfojtott érzés, hogy azóta szereti a lányt, amióta először meglátta.

Egymás szemébe néztek, és egy darabig nem szólaltak meg.

– Most először érzek félelmet – szólalt meg aztán a groti.

– Csak nem tőlem félsz? – nevetett a lány.

– Nem. Inkább attól, ami még várhat ránk. Eddig elég volt csak magamra vigyáznom, de ezután másként alakulnak a dolgok, és bizonytalan vagyok.

– Egyesek szerint az érzelmi kötődés gyengít, mások szerint erőssé tesz – filozofált Narra. – Te hogyan vélekedsz?

– Eddig nem igazán próbáltam – felelte Den. – Éppen a bizonytalanság miatt.

– Megbízol bennem?

– Igen.

– Nos, szerintem az utóbbi igaz. Legalábbis remélem. Szerintem ketten együtt minden veszélyt legyőzünk – bizakodott a lány, és a férfi nem hívta fel rá a figyelmét, hogy ha éppen most egy bonton flotta úgy döntene, hogy megsemmisíti ezt a bolygót, semmiféle érzélem nem tudná őket megállítani.

– Ha már a veszélyeknél tartunk – mondta –, felfedeztem valamit, miközben az elrablóidat követtem.

– Mi lenne az?

– Mivel mással voltam elfoglalva, nem néztem meg tüzetesebben, de valami sziklatemplom lehet. Nagyon romos, a domborművek szinte teljesen lekoptak róla.

– Lehet valami köze a falkához?

– Nem tudom. Ha régen volt is, ma már biztosan nincs. Ügyet sem vetettek rá. Az én figyelmemet viszont felkeltette néhány jel a kapu mellett, ezért vissza akarok menni oda, hogy tüzetesebben megvizsgáljam. Velem tartasz?

– Természetesen.

– Akkor be is szállhatnánk a terepjáróba. Den lekíserte Narrát a járműhöz.

– Strapabíró járgánynak látszik – mondta a hercegnő.

– Az is. Helyezd kényelembe magad, mindjárt jövök.

– Oké – mosolygott Narra, és bemászott.

A groti két perc múlva egy nagy, rongyokba bugyolált csomagot hozva bukkant elő ismét, de olyan könnyedén lépkedett, mintha terhe súlytalan lenne.

– Mi van ebben a csomagban? – telepedett mellé a lány, amikor elhelyezkedett a kényelmes vezetőülésben. – Megnézhetem?

– Persze.

Narra kibontotta a kötelékeket, és meglátta a körülbelül egy méter hosszú, áttetsző kristálytömböt, végében a kardmarkolattal.

– Csodálatos – mondta a hercegnő –, de mi akar ez lenni?

– Csak sejtem. A templomnál az egyik viszonylag épen maradt faragáson egy ember látszott, aki egy szikrázó kristálykarddal küzd valamilyen láthatatlan ellenséggel. Talán van kapcsolat a kettő között, ezt próbálom kideríteni.

– Rejtelmesen hangzik.

Még „fényes” nappal volt, nyugodt tempóban haladtak a pusztaság felé. A terepjáróval valahogy rövidebbnek tűnt az út.

– Megérkeztünk – mondta Den, amikor leparkolt a fal mellett. Kiszálltak, és elsétáltak a sziklafalban ásító három ember magas barlangbejáratig. – Hogy tetszik?

– Igen réginek látszik.

– Valószínűleg az is. Látod? – mutatott a bejárat melletti, kivehetőbb mintákra. – Ez az, amiről meséltem.

– Szerintem rád hasonlít – mosolygott Narra.

– Akkor elég jó a képzelőerőd. Besétáltak a sötét barlangba.

– Gyere szorosan mögöttem – folytatta a groti. Narra Den hátának fedezékében folytatta az utat.

Fényerősítő szemüvegeik segítségével ha „kopottas színekben is, de látták a barlang belsejét. A valaha pompás csarnok alapköveit vastag törmelék borította, mely a falakról, és az ősidőkben domborművekkel díszített, vaskos oszlopokról hullott le.

Az oszlopokat csak megszokásból állíthatták ide az ismeretlen építők, mert a barlang mennyezete meredeken emelkedett felettük, és nem érték el azt. A sor végét egyelőre még így sem látták, némán haladtak tovább, bekukkantva az oszlopok mögé, nem fenyegeti-e veszély őket.

– Ijesztő – suttogta Narra.

– Kicsit igen, de szerintem több ezer éve nem járt erre senki.

– Nem hagytak csapdákat az építők?

– Nem tudom. Az egész egy csapda, hiszen bármikor a fejünkre omolhat.

– Nézd, ott a csarnok vége – mutatott előre a hercegnő.

– Mindjárt ott leszünk, de azért az óvatosságról ne feledkezzünk meg – figyelmeztette Den.

Lábnyomaik megmaradtak utánuk a porban, de ez pillanatnyilag nem zavarta őket, hiszen elenyészően csekély volt az esély arra, hogy valaki kövesse őket.

– Első szakasz teljesítve – jegyezte meg Narra.

– Igen, most csak az ajtót kellene valahogyan kinyitni – felelte a groti, és vizsgálni kezdte az ajtót keretező faragott köveket. Mindegyiken valamilyen értelmes lény hadakozott egy láthatatlan ellenséggel.

„Talán valami komplexusuk volt az építőknek?” – gondolta Den. Némelyik kövön azonban felfedezte a kristálykardos harcos alakját.

Arra gondolt, hogy esetleg a különböző harcosok számára készítették ezt a bejáratot, hogy eljussanak valahová, ahova rajtuk kívül senki nem tehetette be a lábát. Mindegyik figurából négy volt, melyek rendszertelenül helyezkedtek el. Az előbbi logikára alapozva – hátha a harcos öt jelképezi, ahogy a hercegnő gondolta –, megpróbálta benyomni a köveket. Nem is lepődött meg, amikor azok a nyomásnak engedve besüppedtek a falba, és ahelyett, hogy valami csapdát zúdítottak volna a nyakukba, kinyitották az ajtót.

– Tessék – mondta Den. Az utat elzáró kőlap halk kattanással hátrébb mozdult néhány centiméternyit, aztán csak tolni kellett, és hatalmas súlyával ellentétben könnyedén kitárult. Teljesen nem tudták kinyitni a mögötte összetorlódott por miatt, de a rés már eléggé kitágult ahhoz, hogy különösebb nehézség nélkül átférjenek rajta.

A fényerősítő lencsék hatásukat veszítették, mert míg a csarnokba szűrődött valami a kinti fényből, az előttük lévő folyosót építői elzárták a külvilágtól. Jobb híján felkapcsolták lámpáikat, úgy haladtak tovább. Lányomaik mélyen belesüllyedtek a porba, de ez nem jelentett semmit, hiszen valószínűnek látszott, hogy az elkövetkezendő néhány évezredben senki sem fog erre járni utánuk. Néhány métert haladtak előre, amikor az első fülkét felfedezték. Ajtaja zárva volt, és a körülötte lévő jelek között nem találták a kristálykardos harcost. Mi több, csupán a jelek egyike származott a kint ábrázoltak közül – igaz, ebből több is akadt.

– Úgy érzem, nem lenne illendő betörni ide – mondta Den Bonrah. – Keressünk egy olyan ajtót, amelyiken az én jelem van – már ha tényleg az az én jelem.

Az összes, a folyosó bejáratánál ábrázolt figurához tartozott egy oldalsó járat, de a groti csak az utolsók között találta meg a sajátját.

– És most? – kérdezte Narra.

– Megpróbálom az előbbi módszert – felelte a férfi, a kövek azonban nem mozdultak: bármilyen erősen nyomta is őket, csak a keze sajdukt bele. – Ez így nem fog menni – állapította meg végül.

– Túl egyszerű lett volna. Lehet, hogy ez inkább „szellemi” beavatkozást kíván?

– Ezen gondolkodom én is. Sokat nem veszünk vele, ha megpróbálom.

Den Bonrah letette csomagját, és lekuporodott a porba.

– Szerinted mi ez az egész? – kérdezte a hercegnő.

– Hát, nem tudom. A jelekből ítélve talán valami eligazítóhely lehet.

– Eligazító?

– Tudod, valaki, valamikor, valamiért megépítette ezt a... mondjuk templomot, bár biztosan nem az. Az illető valahogy láthatta a jövőt – más nem tudok elképzelni –, és valamilyen információt hagyhatott hátra az utána jövőknek. Minden jelhez tartozik egy ilyen oldaljárat vagy fülke, tehát mindenki személyre szabott „csomagot” kap.

– Logikusan hangzik, nem számítva, hogy az egész kicsit abszurd.

– Abszurd? – kérdezett vissza most Den Bonrah.

– Tudod, más dolog hinni a szellem hatalmában, és megint más így szembesülni vele – válaszolt Narra, aki valahogy még mindig nem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy valami hatalmas játszma részesei – netán eszközei lettek.

Mintha csak a lány gondolataira felelne, a groti folytatta.

– Kérdés, hogy mi ennek az egésznek az értelme, játszik-e velünk valaki, és ha igen, vajon miért teszi.

– Talán, ha bejutunk oda, megtudjuk. Bocs, hogy feltartottalak.

– Semmiség, van időnk – mondta Den, és nem is tudta, mekkorát tévedett. Ha ezt a kis beszélgetést nem folytatják le, talán minden másként alakul – ámbár az is lehet, hogy az univerzum sorsának fonalaival eleve úgy keverték, ne legyen választási lehetősége. Narra leült a fal mellé, és a transzba mélyedt férfit figyelte, akinek arcán határtalan nyugalom honolt, nem sejtette semmit az elméjében lejátszódó folyamatokról. A lány visszagondolt az elmúlt napokra, ahogy egyre jobban megismerte a grotit, elveit és céljait. Már találkozásukkor szimpatikusnak találta – bár a körülmények nem kedveztek egy kis flörtnek –, utána pedig rá kellett jönnie, hogy kettejük sorsa összefonódott. Az elején még csak véletlennek tartotta a dolgot, de lassan kezdett egyre jobban kételkedni ebben. Lehunyta a szemét, hogy ő is lazítson egy kicsit, később azonban úgy ítélte meg, hogy jobb lesz, ha őrködik, még ha elenyészően csekély is a valószínűsége annak, hogy rájuk támad valaki. Jobbra-balra tekintgetett a folyosón, de az idő ólomlábakon vándorolt, és kezdte unni a dolgot. Éppen ezért nem hagyta, hogy ébersége lankadjon.

Elúszott a külvilág képe, a még benne kavargó kósza gondolatokat is kizárta magából, és a tökéletes ürességbe csöppent. Az elme fényéveket kószált erre-arra – vagy éppen egy helyben maradt –, de kutakodása nem járt eredménnyel. A valós világ fogalmai érvényüket veszítették. A tudat most mással próbálkozott. Elképzelte, hogy ez csak egy végtelenül üres „szint”, egy a megszámlálhatatlanul sok, titkokat rejtő többi között. Lépnie kellett. A gondolatot nem követte tett, mert a gondolat maga volt a cselekvés. Célt keresett, kulcsot a zárhoz. A probléma felvetése volt a megoldás. A szintek úgy úsztak el „szeme” előtt, mintha liftben utazna, de annál sokkal gyorsabban, és néha más irányban. Mozgásuk a hirtelen gyorsulással az első pillanattól kezdve követhetlenné vált, aztán egyszer csak hirtelen megállt a kavargás, és Den Bonrah egy rőt fényű helyiségben találta magát.

Nem is volt a szó szoros értelmében helyiség, falai ugyanis hol erre, hol arra elúsztak, hullámzottak, elmosódtak, majd hirtelen teljesen szilárdnak és stabilnak tűntek, hogy aztán újakezddjék az örült játékot. Den még soha nem látott ilyent, de már megszokta, hogy meditáció közben a lehető legelképzelhetlenebb dolgok is megtörténhetnek. Hirtelen megmozdult a most éppen szilárdnak látszó szemközti fal, és egy nagyjából három méter magas, ősi páncélba öltözött figura lépett ki belőle. Hatalmas termete azt sugallta, pusztá megjelenésével is képes a földre döngölni ellenségeit. Gazdagon díszített ruházata és fegyverzete a vörös minden árnyalatában játszott, más szint azonban keresve sem lehetett találni rajta. Arcát is mintás páncél takarta, mely csak két szemét hagyta szabadon. A harcos tekintetét narancsvörös izzással szegezte a betolakodóra.

– Ki vagy, idegen – kérdezte mennydörgő hangon –, hogy alkalmatlankodásoddal megzavarod nyugalmamat?

Den Bonrah először nem tudott megszólalni, de aztán összeszedte magát.

– A kulcsot keresem. – Nem is tudta pontosan, miért ezt mondta.

– Aha. Aztán milyen kulcsot keresel, idegen?

A groti úgy érezte, testének minden sejtjét – pedig nem is volt igazi teste –, tudatának minden porcikáját átjárja és megrezegteti ez a hang.

– A kulcsot, mely megmutatja utamat. – Azon gondolkodott, hogy tulajdonképpen ki a fene beszél helyette, és miért pont azokat a válaszokat adja, melyeket – úgy tűnt – a harcos hallani akar.

– Érdekes – zengte a harcos, és lazább állásba helyezkedett, jó egyembernyi csatabárdját azonban még mindig készenlétben tartotta. – Jártak már errefelé néhányan hasonló szándékkal – folytatta, és sokatmondóan fegyverére nézett.

Den Bonrah sejtette, mi lett a sorsuk, és kérlelhetetlen bizonyossággal tört fel benne a megérzés, hogy ha a harcos megölné, az nem csak a meditáció végét jelentené. Örült sebességgel száguldoztak elméjében a gondolatok, ahogy megpróbálta kitalálni, hogyan vágja ki magát a kutyaszorítóból.

– Lehet azonban – folytatta az őr –, hogy neked más a sorsod, idegen. – Kérdő tekintettel nézett a grotira.

– Megkapom a kulcsot? – kérdezte Den tanácstalanul.

– Az is meglehet. De elődjeid végzete is a „jutalmad” lehet. Válaszolj, ki vagy? – dörrent rá a harcos.

– Den Bonrah...

Az őr meglendítette bárdját, de mintha hirtelen meggondolta volna magát, megállította a csapást, mely éppen ketté készült szelni az „idegen” anyagtalán testét.

– Ne a neved mondd, az nem jelent semmit! Azt kérdeztem, ki vagy!

Ismét valaki más adta meg a választ a groti helyett.

– Én vagyok, akié az ősök kardja, kinek feladata, hogy azt mindenki a régi fényében ragyogni lássa. Barátom, ki őrzi a tudást, ellenségem, aki az igazság és rend ellen támad.

– Helyesen válaszoltál – mondta a harcos, és Den örült a valahonnan a tudatalattijából érkezett segítségnek. – Mit hoztál nekem? – kérdezte az őr, és a groti úgy érezte, csöbörből vödörbe esett. Ez a probléma azonban hamarabb megoldódott, mint az előző, a „sugallat” ugyanis most nem hagyta, hogy önálló gondolatai legyenek.

– Megváltó halált, békét, míg újra nem szólít a rend, mert feladatodat kiválóan teljesítetted.

– Rendelkezz velem, uram – mondta a harcos, és térdre ereszkedett.

Den Bonrah meglepődött az események ilyenén alakulásán. A „sugallat” magára hagyta, ezért segítségre nem számíthatott, de úgy tűnt, nincs is már rá szüksége.

– Most te mondd meg nekem, ki vagy – kérte a harcost.

– Egyike az ősi szellemeknek, a kapu őrzője, mely sorsodat rejti, utolsó azok közül, akik várták az érkezőket. Csaknem olyan idős vagyok, mint az univerzum, feladatom már születésemkor elrendeltetett, ahogy társaimé is. Mint mindegyik kapu őrzője, az én jelenlegi létem is addig tart, amíg megbizonyosodtam róla, hogy annak a kezébe kerül az „üzenet”, akinek kezébe szánták. Utána megpihenhetek, amíg újra nem szólít a kötelesség.

– És többi „érkező”?

– Az univerzum élete során sokan kaptak a tiédhez hasonló feladatot, mint láttad, mindegyikük sorsa összekapcsolódott a világegyetemmel, amikor eljöttek ide, ahogy most a tiéd is.

– Mi volt az ő feladatuk?

– Más, mint a tiéd. Mindegyikük nagyon különböző volt, ahogy küldetésük is. Számodra egyik sem bír jelentőséggel.

Den ebből megértette, hogy itt és most csak azt fogja megtudni, amit számára engedélyeztek.

– Most mit kell tennem? – tette fel a gyakorlatiasabb kérdést az értelmetlen faggatódzás helyett.

– Meg kell ölnöd. Nem fogok meghalni, de a feladatomnak ez jelenti a végét, így rendeltetett.

– Hogyan...

A harcos közbevágtott.

– Fogd a bárdom, és sújts le rám, teljesítsd be, mit a sors előírt – mondta, azzal előrehajította fejét egy tuskóra, ami csak az imént jelent meg lábai előtt.

Den átvette a bárdot, aminek szinte súlya sem volt, pedig arra számított, hogy meg sem bírja emelni. Meglendítette az embermagas fegyvert, és lesújtott. Ahogy a penge elérte az őrző páncélját, az egész szellem a fegyverrel és a tuskóval együtt eltűnt, csak a lassabban enyésző rőt izzás maradt utána.

Narra megijedt, amikor meghallotta az éles csattanást. Felpillantott. A következő, kristálykardos harcost jelző kő ekkor pattant be a falba, ugyanolyan hangos csattanással, aztán sorban a többi is. A kőlap szinte kirobbant a helyéből, egyenesen az előtte meditáló férfi felé, ott azonban hirtelen megállt, majd lassan eldőlt oldalra. Ezzel egy időben kirobbant a többi ajtó, és a folyosó megrázkódott.

Den a kavargó porban tért magához, a hercegnő előtte állt.

– Mi történt? – kérdezte a lány.

– Kinyitottam az ajtót – felelte a groti.

– És miért akar összeomlani az egész építmény?

– Én voltam az utolsó.

– Az utolsó? Ezt meg hogy érted?

– Majd elmagyarázom, most gyere.

Megfogta Narra kezét, és magával rántotta a kis helyiségbe. Éppen időben, mögöttük ugyanis beszakadt a folyosó teteje, de szerencsére a fülkébe a porfelhőn kívül mást nem küldött a rombolás. Jó két-három percig köhécselek, mire leülepedett a por, és a tüdejük is viszonylag megtisztult. Végre körülnézhetnek.

A kamra nagyobb volt, mint amilyennek első pillantásra látszott. Jobb oldali falánál polc állt, melyet a kőfalba faragtak. Faragóeszközök sorakoztak rajta, de nem értek hozzá, hanem lebegtek a., levegőben, ráadásul mindegyik valami áttetsző, kristályszerű anyagból készült. Szemben domborművek díszítették a falat, ezek viszonylag épek maradtak az idők folyamán. Az első egy téglatest alakú tömböt ábrázolt egy kőlapon, melyet négy kisebb, hengeres alakú láb tartott. Az asztal egyébként a fülke közepén állt, éppen az érkezők előtt. A következő kép a polcot mutatta, a harmadikon néhány szerszám lebegett a formálódó tömb körül. Néhány műveleti fázist mutattak a továbbiak, a harmadik sor végén pedig a harcos állt, kezében a csillogó kristálykarddal.

– Az ősök kardja – suttogetta Den.

– Mi? – kérdezte Narra. A groti erre elmesélte meditációja történetét, és a hercegnő rögtön világosabban látott.

– Formát kell adnom a kardnak – mondta Den Bonrah, és kicsomagolta a kristálytömböt. Az asztalra helyezte a könnyű tárgyat. Éppen elindult a polc felé, amikor legnagyobb meglepetésükre két szerszám repült le arról, pontosan a kezébe. Megdöbbenésükben először meg sem tudtak szólalni.

– Mintha félig-meddig automatizálták volna ezt a kis műhelyt – próbálta aztán oldani a feszült hangulatot Narra. Den elmosolyodott, aztán az asztal felé fordult. Kristálykalapács és véső segítségével látott neki a munkának, és könnyedén haladt előre, mintha a szerszámok tudták volna a feladatukat, és a tömb is jóindulatúan engedelmeskedett volna nekik. Hamarosan kezdett formát ölteni a penge, a markolat pedig már szabad volt. A kalapács és a véső visszaröppent helyére, és egy finom, puha tapintású, szivacszerű tárgy került a groti kezébe. Szinte csúszott a pengén, ahogy a férfi sikálta vele, mégis szemmel látható gyorsasággal tüntette el az egyenetlenségeket, hogy dolga végeztével visszatérjen társai közé. Az éles, ívelt pengéjű pallos végül a maga teljes szépségében ragyogott fel Den Bonrah kezében, amikor a groti felemelte.

Úgy érezte, mintha már súlya lenne a pengének, ami szinte eggyé vált vele. Testének és szellemének energiáját érezte a kardba áramlani, ahogy két kézzel fogva végrehajtott vele néhány mozdulatot. Kipróbálta egy kézzel és fordított fogással is, a fegyver tökéletesen simult kezébe, egyensúlya is kitűnő volt. Végrehajtott néhány formagyakorlatot, amit a nem túl tágas hely lehetővé tett. Az átlátszó kristálykard halványkék fényt sugárzott a mozdulatok során, ám minden csapásnál, ami sebesülést volt hivatott okozni, éles, kékesfehér fényben felizzott. Den Bonrah megállt a hercegnő mellett.

– Csodálatos – mondta Narra.

– Igen. Kérdés, hogy elvág-e bármit, ahogy az energiakitörések sugallják, vagy az első célzott csapásnál kettétörik, amire üvegszerű külleme utal.

– Nincs sok mód rá, hogy ezt megtudd.

– Akkor hát nézzük.

A groti a volt folyosóra vezető nyíláshoz lépett, és előbányászott egy nagyobb, viszonylag épen maradt kődarabot. Átnyújtotta a lánynak.

– Dobd fel – mondta.

Narra feldobta a követ, Den pedig fordított fogással kettőt suhintott a levegőbe, egy X-et leírva. Úgy látta, hogy kettécsapta a követ, az mégis egy darabban hullott a földre, ahol aztán négy egyenlő részre esett szét.

– Működik! – örült Narra.

– Azt hiszem, itt végeztünk – mondta a férfi, és a hercegnőt kézenfogva elindult vele a baloldali falon ásító sötét kijárat felé. Átléptek rajta, és egy hosszabb, üres, és díszítetlen, alacsony mennyezetű helyiségbe jutottak. A lány valamiért hátranézett.

– Den! – sikított fel.

A groti gyorsan megpördült, aztán megnyugodott.

– Eltűnt a bejárat – folytatta Narra.

– Nyugodj meg, arra úgysem tudunk kimenni.

– Ne haragudj, de úgy megijedtem, magam sem tudom, miért. Hirtelen valami gonosz dolgot éreztem a levegőben, sajnos nem tudom pontosabban megfogalmazni.

– Itt vagyok, hogy megvédjelek – mondta Den, és átölelte az izgalomtól remegő lányt. Hitt neki, hiszen talpraesettnek ismerte, aki nem ijed meg egy elzáródó ajtótól, ami mögött amúgy sincs kijárat. Nem tudta viszont, mi lehet a veszélyforrás, és ez nyugtalanította. Ugyanakkor minden békésnek tűnt.

A terem alacsony, fél ember magasságú folyosóban folytatódott, amiben csak négykézláb haladhattak tovább. Rövid kanyargás után a járat kiszélesedett.

– Ezt nézd meg – mondta Den, és a lábát lelógatva leült a peremre. Előttük, mintegy két méter mélyen egy nagy csarnok alapja feküdt, mely lépcsőzetesen emelkedett a közepe felé. A mesterséges domb tetején kis, templomszerű építmény állt.

– Ezen a helyen lassan már semmi sem lep meg – mondta Narra, és felnézett az égre. Az égen csillogó csillagok fényét azonban kissé megtörte egy átlátszó búra, mely a terem fölé borult. Az alja valahol néhány méterrel az érkezők feje felett kezdődött. A nap már nyugat felé közeledett, nemsokára leszáll majd az éj.

– Menjünk – mondta Den, és leugrott. Kis porfelhőt kavart földet érése. Megfordult, és gyengéden lesegítette a lányt.

– Megnézzük, mi van odabenn? – kérdezte Narra.

– Azt hiszem, ezt kell tennünk.

Felmásztak a magas lépcsőfokokon. A kis templomot oszlopsor ölelte körül, homlokzatán nem látszott mintázat. Az építményt fehér kövekből emelték, melyek egyhangúságát csak a bejárat sötétebb négyszöge törte meg. Nem volt azonban teljesen sötét, valami meleg fény áradt bentről.

Beléptek, és egy fényesen ragyogó gömböt pillantottak meg az egyébként üres templom közepén lebegni.

– Mi ez? – kérdezte Narra.

– Nem tudom – felelte Den –, de szerintem ezt keressük.

A férfi elindult a gömb felé, de valami ellenállhatatlan erő úgy penderítette vissza, hogy egészen a falig repült, ahol nagyot nyekkenve elterült a földön, kis porfelhőt kavarva. Narra nevetett, aztán, hogy feltápáskodott, végül a férfi is.

– Úgy látszik, engem nem szeret – mondta, és leporolta ruháját. – Jobb lesz, ha megvizsgálom – folytatta, aztán visszaült. Meditációja nem tartott sokáig, „képzeltvilágában” egy tömör acélfal zárta le előle a gömböt, mellette viszont fényesen tündökölt a hercegnő alakja. Gyorsan visszatérítette magát a valóságba.

– Mit tudtál meg? – kérdezte a lány.

– Neked kell megpróbálnod.

Narra először csodálkozva ránézett, aztán bizonytalanul előrelépett. Nem ütközött ellenállásba, és ettől felbátorodott.

Három lépéssel odaért a gömbhöz, és szertartásosan kinyújtotta felé a kezét. Éppen meg akarta érinteni, amikor az univerzum legnagyobb szerencsétlenségére valaki pontosan ugyanebben a pillanatban próbálkozott a gömb párjával a galaxis egy másik eldugott pontján, és ez az időegyezés végzetesnek bizonyult. Narra először valami euforikus örömet érzett, ahogy David is, aztán ezt az érzést pillanatokon belül elnyomta egy másik, sötét és gonosz erő szétterjedése, melynek előszelét a lány nemrég érezte. Az iszonyat olyan elsöprő erővel tört elő, hogy ledöntötte őket lábukról. Már ájultan zuhantak a földre, tudatuk talán nem is bírta volna elviselni azt, ami ezután következett.

Az egész univerzumot megrázó bődülés hasított végig az időtlen szellemi szféra most sötétbe burkolódzó síkján. Annak az ősi „lénynek” az örömmámoros kiáltása volt ez, aki évmilliókat töltött börtönében, ritkán képesen arra, hogy csápjaival elérjen egy-két fontos pontot. Hosszas fáradozása, vég nélküli számításai végre meghozták eredményüket: most már szabadon, kedvére tombolhatott, hogy megkeresse megkínzóit, fogvatartóit, és bosszút álljon a világegyetemen hányattatásaiért.